

РОБЪРТ ДОХЪРТИ СКАЛАТА

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1997

chitanka.info

Благодаря на Деби Айвъндик, че един следобед ми помогна да започна тази книга в правилната посока.

На въображението и на всички онези, които се опитват да направят своята част от света по-добро място за живот.

ПРОЛОГ

Кухината съдържаше достатъчно енергия, за да разруши пет пъти планетата. С диаметър повече от два километра, един километър от пода до тавана и три пъти по толкова под земната повърхност, тя отекваше от пропукването на насочени енергийни лъчи, фокусирани върху черната сфера, която танцуваше точно над центъра на металния под. Диаметърът ѝ беше петдесет метра и тя като че ли не бе направена от твърдо вещество, а по-скоро ритмично се свиваше и разширяваше.

На половин километър от сферата, по средата на отсрещната страна се отвори прозорец и зад него се разкри контролна зала с пултове по стените. Вътре имаше три фигури, облечени в дълги черни свободни роби. От качулките им излизаха кабели, водещи към блестящите екрани, върху които по разбираем за всички им начин се представяха мислите им.

„Време е за началото на четири-пет“ — предаде фигурата вляво.

„Действайте“ — нареди онази по средата.

Енергията на лъчите се повиши и сферата бавно, започна да мени цвета си — мастиленочерното постепенно се превърна в сиво, после избледня, докато се появи образ, нелеп сред техниката и енергията в кухнята: самолетен хангар, чиито краища рязко прекъсваха в точките на пресичане с енергията на сферата. В хангара търпеливо чакаше възрастен мъж във военна униформа.

„Какво е местоположението?“ — попита фигурата по средата.

„Координати две-три-пет-осем тире четири-осем-три-четири. Град на име Лийсбърг в щата Вирджиния, в държава, наречена Съединени щати.“

„Местна дата, време?“

„Хиляда деветстотин деветдесет и първа година. Двайсет и вторият ден на шестия месец. Два и четирийсет и седем местно време.“

„Продължете следенето.“

В сферата изведнъж се появи военен камион — в енергийната рамка първо се показва бронята, после и цялата кола. От камиона скочи въоръжен мъж, облечен в черна униформа без отличителни знаци, и се ръкува с генерала.

— Радвам се, че се върнах, сър.

Генералът го потупа по рамото.

— И аз се радвам, че се върна, капитан Хокинс. Получих препис от доклада ти по време на полета: Президентът е много доволен от резултатите.

Мъжът уморено кимна и проследи с поглед тримата членове на екипа си, които хвърлиха раниците си на пода на хангара и оставиха пистолетите си в оръжейната на частта.

— Бих искал да дам на хората си малко почивка, сър.

Генералът кимна.

— Отдъхнете една седмица и после ми се, обади. Ще поставя екипа на Ричман в бойна готовност.

— Благодаря ви, сър.

— Адски добра работа приятелю. — Генералът го потупа по гърба и излезе извън обхвата на сферата. Капитанът съобщи на хората си добрата новина и те се пръснаха. Накрая и самият той се насочи към вратата на хангара.

Фигурата вдясно съобщи фактите.

„Хокинс, Робърт Д. Военен офицер. Командир на група за специални операции. Програма седем-едно-три-две. Вероятност седем-шест. Вероятно крайно въздействие шест-три.“

„Той е обектът. Проследи го“ — нареди фигурата по средата. Апаратът побърза да изпълни командата.

Сферата леко потрепна. Образът излезе от фокус, после Хокинс отново се появи на паркинга пред хангара, запътен към един пикап. На предната броня се беше облегнала млада жена. Когато забележа

военния, на лицето ѝ разцъфтя усмивка. Тя се затича към него и се хвърли в прегръдките му.

— Толкова се радвам, че се върна!

— Липсваше ми, Мери — каза Хокинс.

— Е, сега си тук и известно време няма да се налага да ти липсвам — отвърна тя, като плъзна ръката си в неговата и го затегли към пикапа. — Да си вървим вкъщи. Подготвила съм ти нещо специално.

„Време?“ — попита фигурата по средата.

„Три минути и трийсет секунди“ — отвърна фигурата вдясно.

„Дръжте така.“

Хокинс седна зад волана и пикапът излезе от паркинга.

„Продължете следенето!“

Сферата поглъщаше огромно количество енергия, докато автоматичната апаратура се мъчеше да се движи успоредно с пикапа. Уловен, по средата на образа, автомобилът изглеждаше неподвижен. Асфалтовият път се плъзгаше под колелата му, а пейзажът внезапно се появяваше в единия край на кълбото, проблясваше и изчезваше в другия.

Цялата кухня съвсем слабо потрепери. Качулката на фигурата по средата подскочи към укрепления с метал таван.

„Докладвайте.“

Последва кратка пауза и после фигурата вляво отвърна:

„Удар в четвърти участък. Магнитуд три цяло и три. Системата за сигурност е на равнище осем. Рисковият фактор се покачи до едно-три. В безопасност сме.“

Вниманието пак се насочи към сферата. На всеки няколко секунди образът се замъгляваше и после отново възстановяваше контраста си.

„Време?“

„Една минута и десет секунди.“

„Продължавайте.“

Пикапът излезе на друго шосе. Мери Хокинс се наведе към съпруга си и го ухапа по ухото.

— Хей, не е честно — засмя се Хокинс.

„Трийсет секунди.“

Хокинс свали ръка от лоста за скоростите притисна жена си към себе си.

„Десет секунди.“ — Пикапът летеше по дъговидна линия в сферата. За наблюдателите пътят изглеждаше точно такъв, какъвто и за мъжа зад волана.

Хокинс натисна спирачката до дупка и завъртя кормилото с лявата си ръка, но не можа да избегне удара в спрелия трактор. Последва взрив от стъкло и метал. Капитанът рязко полетя напред, предпазният колан също толкова рязко го дръпна назад. Мери Хокинс се откъсна от отчаяната му прегръдка, главата ѝ се блъсна в предното стъкло и го пропука, гърдите ѝ се смачкаха в твърдата пластмаса на таблото.

— Господи! — извика Хокинс. После внимателно издърпа Мери назад и я положи на седалката. Тя бе в безсъзнание и с мъка си поемаше дъх. Офицерът нежно подложи длан под главата ѝ и потръпна, когато усети бавно процеждащата се кръв. Притисна с ръка раната и се опита да държи главата ѝ неподвижно.

Образът в сферата изглеждаше замръзнал. Накрая фигурата по средата се обади:

„Край на четири-пет. Започнете с четири-шест.“

Образът на прегърналия жена си Хокинс избледня. Сферата помръкна.

НАЧАЛОТО

Куполът Вредефорт, Южна Африка

17 декември 1995 г., 03:15 ч. местно време

17 декември 1995 г., 01:15 ч. по Гринуич

С всеки изминат километър Томи Медуба усещаше как в гърдите му се надига смъртоносна сила. Лона се беше облегла до него, напяваше името му и нашепваше за воини и мъст. Потта бавно се стичаше по тялото му и капеше по пода на камиона. Кръвта отекваше в слепоочията му и заглушаваше рева на двигателя.

Лона го бе търсила и предишния ден го намери в канала, покрит с мръсотия, пот и кръв. Брат му беше мъртъв и той нямаше други роднини, затова си купи осем кашончета бира и се помъчи да изличи действителността. Лона и Набакту му предложиха друг път — пътя на война, който да отмъсти на убийците.

Наркотиците, които му бе дала, бяха направили нещо с тялото му. Никога не се беше чувствал така. Почти не усещаше друсането, докато камионът се бореше с черния път, водещ към задния вход на мината, но затова пък ясно усещаше дланта на Лона върху ръката си. Искаше му се да не вижда напрегнато втренчените ѝ в него тъмни очи и да не чува думите, които му шептеше. Той плъзна поглед по каросерията и се загледа в големия сандък по средата, но очите му отново срещнаха нейните и ушите му пряко волята му се заслушаха.

— Скоро ще си най-великият воин. Името ти ще се повтаря по земята с най-дълбоко преклонение. Ти си човек — не звяр. Трябва да умреш от човешка смърт, а не да лежиш на улицата като куче. Трябва да отмъстиш за брат си.

Някаква малка част от мозъка на Томи искаше да мисли, но не успяваше. Чу се изскърцване на спирачки и камионът спря. Брезентът се отметна на фона на нощното небе се очерта силуетът на огромен мъж, обичен в роба — Набакту.

— Време е да вървим. — Лона се наведе към Томи, вдигна нещо пред лицето му и той почувства внезапен прилив на енергия.

Премести поглед от Лона към Набакту. Очите им бяха впити в него — искаха да тръгва. Той се изправи и слезе от камиона.

Охраната на входа не следеше особено внимателно какво става навън и това беше логично. Управляващите бяха загрижени за това, което можеше да се изнесе от мината, а не за онова, което можеше да се внесе. Подредените на дълга опашка покрити с прах работници, излизащи като молци от дванайсетчасовата си смяна под повърхността, бяха подлагани на пълно претърсване от страна на пазачи със студени ръце и безизразни очи. Сложили си гумени ръкавици, от време на време те проверяваха анусите на случайно избрани мъже. След първата редица пазачи, които търсеха скрито злато, имаше още една, която контролираше първата. А над втората редица бяха монтирани видеокамерите, които пък се наблюдаваха контролиращите. И цялата предпазливост също бе логична, защото тази беззъба паст на по-малко от сто и трийсет километра югозападно от Йоханесбург водеше към безкрайната спирала от шахти във вътрешността на пълната със злато и уран скала.

Томи работеше тук от осем години, по шест дни в седмицата, на дванайсетчасови смени — достатъчно дълго, че да забрави всякакво друго съществуване преди мината. Той сподави омразата си и се помъчи да не гледа към пазачите, покрай които минаваше на влизане. Нямаше значение и фактът, че повечето от тях бяха чернокожи. Някои от същите тези пазачи бяха пребили брат му до смърт преди два дни, след като открили в маншета на панталона му парче скала. Независимо, че би могло да е попаднало там случайно. Независимо че в него не бе имало злато. Според правилото навън не трябваше да излиза нищо, което не е влязло вътре. После бяха изхвърлили трупа на брат му в една от изоставените шахти, където хвърляха и всички други трупове. Това, че пребилите брат му до смърт пазачи бяха коса^[1], за Томи имаше огромно значение — те бяха любимците на АНК^[2] и смяната на правителството не бе променила почти нищо в мините. Племето сото, към което принадлежеше той, работници, мигрирали от Лесото, продължаваше да страда в ръцете на надзирателите.

Нощта и денят не означаваха нищо в черните дупки на мините. Поставените в решетки електрически крушки, висящи по скалния

таван, хвърляха мътна светлина върху тъмните потящи се тела на застъпващите на работа, които се тътреха напред. Смяната им започваше в три, но не им се плащаше за времето, необходимо им, за да стигнат до забоите — стрелката отмерваше единствено тежкия труд на ръцете им.

Томи Медуба се обливаше в пот, докато бавно караше малкия електрокар от дясната страна на двойните релси. Намираще се на приземното равнище, водещо към огромния елеватор, който щеше да спусне електрокара и четирийсетимата работници в глъбините. Томи обаче не се потеше толкова от застоялия въздух и парещата жега, а защото това щеше да е последната нощ от живота му.

Никой от пазачите не му обърна внимание. Платформата започна да се спуска — отначало с леко подрусване, след това с постоянни тласъци. От четири страни ги заобикаляха влажни скални стени. След двайсет и четири минути с постоянна скорост от повече от сто и четирийсет метра в минута стигнаха, като на два пъти сменяха елеваторите и минаваха по хоризонтални тунели, които ги отдалечаваха още по на югозапад. На повече от три и половина километра под земята. Право в сърцето на най-богатото златно и ураново находище в света: Червената жила, съкровище, скрито под тайнственото геологично образувание, известно като „купола Вредефорт“

Никога не бе копана мина толкова надълбоко и директно под самия купол. Но по-горните пластове бяха изчерпвани в продължение на повече от сто години, което караше инженерите да продължават все по-надолу в земните недра в търсене на своите минерални богове. Червената жила бе достигната преди по-малко от три години и вече беше дала две хиляди тона златни кюлчета и засекретено количество уран.

Златото и уранът бяха горивото, което движеше южноафриканската икономика, а Томи бе пронизващият връх на план, целящ да спре тази машина и да привлече вниманието на управляващия АНК. Той хвърли поглед към обемистия метален контейнер, поставен върху малката каросерия. Върху него на английски, банту и африкаанс пишеше: „ЗЕМЕКОННА ТЕХНИКА“.

Беше толкова лесно, че дори замъгленият от дрогата мозък на Томи изпита определена еуфория от безпрепятственото влизане. Набакту му бе казал, че ще стане лесно. Милата, скъпата Лона му го беше шепнала на ухото, докато обладаваше тялото и ума му. И се оказаха прави.

Платформата най-после спря. Докато бавно потегляше, Томи сподави истеричния си импулс да се разсмее на затъпелите мъже от двете му страни. На по-малко от двайсет метра ги очакваше скална площадка с три мрачни отвора. От тези дупки по възетата нагоре всеки ден се изкачваше богатство, което би накарало повечето от държавите в Третия свят да се разплачат от завист.

Докато другите работници изчезваха в различните тунели, той спря електрокара. После слезе, заобиколи го отзад и отвори капака. Набакту беше направил всичко колкото е възможно по-лесно, но Томи все пак се колебаеше. Червеят на страха се размърда под лъжичката му, ръката му увисна над червения бутон. През мъглата на наркотика и мириса на секс част от ума му се разбунтува.

На деветнайсет километра оттам, на склона над долината Уитуотърсранд, Камил Набакту премести мастиленочерните си ириси от флуоресцентния циферблат на евтиния си часовник „Мики Маус“ към Лона.

— Вече е долу.

Двамата бяха приклекли в хрсталак от мършави криви дървета, които никога не бяха виждали достатъчно вода, също както народът на Набакту не бе виждал свободата от април 1652 година, когато белите за първи път бяха стъпили в южния край на Черния континент. През април и май 1995-а, когато белите изненадващо предадоха властта, те се бяха надявали, че положението ще се промени, но от тяхна гледна точка — натъпкани в колибите сред другите племенни малцинства — не се беше променило почти нищо. Всъщност фактът, че онзи, който в момента управляваше в Претория, бе чернокож, правеше всичко още по-вбесяващо.

— Той е слаб човек — каза Лона. — Трябваше да ме оставиш аз да го свърша.

— В мините не се допускат жени — търпеливо отвърна Набакту. Бяха водили този спор стотици пъти. Той отново погледна часовника си. Надяваше се, че Томи вече е долу. В противен случай положението съвсем скоро щеше да стане ужасно.

Двайсет мъже бяха загинали, за да измъкнат злато за бомбата — един от тях беше братът на Томи. Отне им година, за да съберат достатъчно. И сега бяха изправени пред крайния резултат от тази кръв.

— Трийсет секунди.

Мислите му се щураха, опипваха различни възможности. Томи дръпна ръката си от червения бутон и въздъхна облекчено. После разтърси глава в опит да проясни мъглата от демони, които се носеха из ума му. Очите му сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите. Знаеше, че във всички случаи е мъртъв. Не можеше да се качи горе. Пазачите щяха да го питат защо не е на работа. Не можеше и да влезе в някой от тунелите и да заеме обичайното си работно място, защото рано или късно някой щеше да се зачуди какво има върху каросерията на изоставения електрокар и когато провереше, щеше да настъпи истински ад.

Тихо прещракване привлече вниманието му и той погледна надолу. Очите му се разшириха още повече, когато видя, че червеният бутон сам потъва в металната пластина.

Томи не успя да види как пластмасовият бутон стига до долу — той се превърна в малко петно молекули, изпарили се от ядрения взрив, проблеснал в скалните недра, които на свой ред се стопиха и потекоха.

Земята потръпна. Набакту погледна Лона и после отново върна очи към мастилената чернота на нощта. Беше очаквал нещо повече. Но все пак взривът бе на повече от три километра под земята.

— Да вървим. — Той я хвана за ръка и се затичаха по същия път, по който бяха дошли преди часове. Към камиона, в който двамата очакващи ги мъже ги засипаха с въпроси. Нима това слабо земетресение беше всичко? Къде бе облакът?

Набакту им заповяда да млъкнат и камионът бързо потегли към предградията на Совето, за да се скрият сред стотиците хиляди, наблъскани в мръсните бараки.

А на повече от три километра под купола скалата бавно, много бавно изстиваше и отново се втвърдяваше. И микроскопичните частички чужда материя, представлявали преди човешки същества, се сливаха с минералите и камъка.

Космически комуникационен център, Обект 14

В околностите на Алис Спрингс, Австралия

17 декември 1995 г., 13:30 ч. местно време

17 декември 1995 г., 04:00 ч. по Гринуич

Слънцето изгаря пясъците край Алис Спрингс. Невероятната горещина кара светлината да трепти и да се пречупва. Аборигените, единствените местни обитатели на австралийската пустош, се адаптирали към суровата си среда в продължение на стотици поколения. Животът за тях представлявал търсене на вода и храна.

Австралия е най-старият, най-плоският и най-сух континент, еднакъв по големина с континенталната част на Съединените щати. Смята се, че аборигените са били тук повече от трийсет хиляди години. През цялото това време те били напълно изолирани от останалия свят. Древните египетски царства, Рим, Средновековието, Възраждането, индустриалната епоха — всичко идвало и си отивало, а аборигените оставали все същите чак до пристигането на белия човек.

Когато първите аборигени пристигнали в Австралия, централната част на континента била плодородна, изцяло покрита с буйни джунгли и блата. Днешният Ред Сентър се оформил приблизително преди десетина-двайсет хиляди години, когато световният климат се променил и земята изсъхнала. Много растителни и животински видове измрели и били унищожени от суровата среда, но аборигените се адаптирали и оцелели.

Капитан Кук стигнал в Ботани Бей през 1770 година. Изминал още цял век преди първият бял човек да успее да прекоси Ред Сентър от Аделаида на юг до Даруин на север. В този процес мнозина бели

загубили живота си, скитайки се сред пустините в отчаяно търсене на вода и убежище от жестокото слънце.

В края на деветнайсети век между Даруин и Аделаида била установена телеграфна връзка и по средата на континента бил създаден град Алис Спрингс, за да служи като телеграфна станция по линията. На хиляда и шестстотин километра от морския бряг и на осемстотин километра от най-близкия град, Алис Спрингс навярно е най — изолираният град на света. Именно поради изолираността му в края на 50-те години Съединените щати в сътрудничество с австралийското правителство създали на деветдесет и шест километра от Алис Спрингс Космически комуникационен център (ККЦ 14). Липсата на смущения от други радиоизлъчватели, толкова характерни за цивилизования свят, го правела идеалното място за разполагане на големи приемници.

Сред пясъците бяха разположени осем големи сателитни антени. Слънцето се отразяваше в металните подпори и в стоманените паяжини, които се издигаха към небето. Дебели кабели излизаха от основата на всяка антена и водеха към разклонително табло, монтирано до огромна модерна триетажна сграда. Всички постъпващи данни, регистрирани от антените, се записваха в компютри — по един за всяка антена.

В поддържания от климатична инсталация лукс на контролната сграда на ККЦ майор Марк Спърлок от военновъздушните сили на САЩ наблюдаваше мониторите с отегчения поглед на човек, който е бил тук прекалено много време. Основната му задача беше да приема секретна информация от мрежата шпионски спътници, с която САЩ бяха покрили планетата, да кодира и да препраща данните в Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд, от другата страна на земното кълбо.

През първите му два месеца тук работата бе вълнуваща достъпът до строго секретна информация и кодирането, бяха нещо ново за него, — но жегата и скуката бързо промениха това. Спърлок произхождаше от малко градче в Оклахома, но дори родното му място беше оживено в сравнение с Алис Спрингс. Предишния месец той бе започнал да отмята изтеклите дни всяка вечер след края на работното време. Алкохолът — продаван свободно в лавката — беше масов лек за самотата и изолацията в базата, но Спърлок се бе изплъзнал от този

капан. Той се съсредоточи върху работата си и упражняваше уменията си да шифрова и разшифрова, като се мъчеше да разкрие някои от простите кодове, използвани от компютъра. Често можеха да го открият нощем, изгърбен пред терминала си, да набира колебливо на клавиатурата своите решения.

Работеше по пренастройката на една от сателитните антени, за да хваща спътника на ИНТЕЛСАТ, тъкмо влязъл в обхват на западния хоризонт, когато компютърният му екран полудя. Целият дисплей се изпълни с хаос от букви и цифри. Опитите му да го изчисти останаха безплодни. Спърлок избута стола си пред празния съседен пулт и провери компютъра. Всичко работеше чудесно, докато не влезе в антена №4, онази, която се опитваше да пренастрои.

— Какво става? — Над рамото му се появи командирът на базата полковник Сеймор. Проблеми ли?

Спърлок тракаше по клавиатурата.

— Не зная, сър. Може да е главният двигател. Когато вляза в антена четири, и на двата терминала получавам едни и същи безсмислици.

Сеймор погледна часовника си.

— ИНТЕЛСАТ 3-А ще започне предаване след две минути.

Полковникът се нацупи. Военновъздушните сили не назначаваха в ККЦ хора, защото лесно се приспособяват към бързо променяща се среда. Назначаваха ги, защото можеха да вършат рутинна работа, при това да я вършат добре.

Докато гледаше екрана, образът започна някак хипнотично да се променя. Цифрите и буквите се пренареждаха и се носеха от едно място на друго. Никога не бе виждал подобно нещо.

— Какво става, по дяволите? — попита Сеймор.

— Не зная, сър.

— Оправи това проклето нещо. Ако пропуснем предаването от 3-А, ще трябва да пращам доклад.

Втрещен в екрана, Спърлок се намръщи.

— Мисля, че не е от компютъра, сър. Антена две е свободна за половин час. Ще я използвам за 3-А. — Той даде съответните команди и антена две се включи и се наведе към западния хоризонт, за да засече спътника.

— Мамка му — измърмори Спърлок, когато екранът отново се изпълни със същия хаос. — Нещо на запад излъчва с много висока мощност. Заглушава всичко.

— Въздушен или наземен предавател?

Спърлок си поигра с пулта, като местеше съвсем леко антената.

— Струва ми се, че е наземен и стационарен. Когато качвам няколко градуса нагоре, го губя. На югозапад отгук. — Той погледна статусното табло. — Да не би в пустинята Гибсън да има военни учения? Може би някой не е съгласувал честотите си с контролната кула и не знае, че пречи на приемането ни.

Сеймор поклати глава.

— Доколкото ми е известно, там няма нищо. Поне австралийците не са ни съобщавали нищо.

— Хм. Там има мощен предавател и докато не се избавим от него, не можем да приемаме нищо в дванайсетградусова дъга от хоризонта.

Сеймор прокара пръсти през оредяващата си сива коса.

— Ще пратя хеликоптер. Ако е чак толкова мощно, би трябвало бързо да го открият и да го накарат да млъкне. Свържи се с „Годард“ и им съобщи за положението.

Сеймор излезе, а Спърлок изчисти компютъра и влезе в директната сателитна модемна връзка с центъра за космически полети „Годард“ в Гринбелт, Мериленд.

>ЦКПГ, ТУК ККЦ 14. СИСТЕМИТЕ НИ СА
ПРЕНАТОВАРЕНИ ПОРАДИ ПРЕДАВАНЕ НА 223
ГРАДУСА И ДЪГА ОТ ПЛЮС 12 ОТ НУЛА ПО
ПОСОЧЕНИЯ АЗИМУТ. ГУБИМ ДАННИ И ИСКАМЕ
ДРУГИТЕ СТАНЦИИ ДА ЗАСЕКАТ ВРЪЗКАТА.

Последва продължителна пауза — прекалено продължителна. Спърлок започна да се тревожи и повтори съобщението си. И изведнъж отговорът дойде, но не онзи, който очакваше.

<ККЦ 14, ТУК ЦКПГ. КАКВО ПРАВИТЕ БЕ, ХОРА?

Преди да успее да реагира, пристигна ново съобщение от Мериленд.

<ККЦ 14, ТУК ЦКПГ. ПОВТАРЯМ. КАКВО ПРАВИТЕ? ОТ ВСИЧКИ СТАНЦИИ ПОЛУЧАВАМЕ ДАННИ ЗА ВИСОКОЧЕСТОТНО ИЗЛЪЧВАНЕ ОТ ВАШИЯ РАЙОН.

Спърлок инстинктивно погледна екраните.

>ТУК ККЦ 14. НЕ ПРЕДАВАМЕ НИЕ. ПОВТАРЯМ. НЕ ПРЕДАВАМЕ НИЕ. ВСИЧКИТЕ НИ ПРИЕМНИЦИ СЪЩО СЕ ЗАГЛУШАВАТ, КОГАТО СА НАСТРОЕНИ В ОБОЗНАЧЕНАТА ПОСОКА.

<КОЙ ТОГАВА ПРЕДАВА? ПОЛУЧАВА СЕ ЧРЕЗ МЕТЕОРНО ОТРАЖЕНИЕ В КОНКРЕТНИ ТОЧКИ ПО ЦЯЛАТА ПЛАНЕТА. ДА НЕ СИ ПРАВИТЕ МАЙТАП МОМЧЕТА?

>НЯМА ТАКОВА НЕЩО, ЦКПГ. НЕ ПРЕДАВАМЕ НИЕ. ПОВТАРЯМ. НЕ ПРЕДАВАМЕ.

Спърлок спря и пак провери другите екрани и настройките на антените. После написа на клавиатурата:

>СИГНАЛЪТ СЕ ПОЛУЧАВА ОТ ЗЕМЯТА, НЕ ОТ НЕБЕТО.

Космическият център „Годард“ отговори:

<ККЦ 14, ТУК КОМАНДИРЪТ НА ЦКПГ. НЕ ЗНАЯ КАКВА ИГРА ИГРАЕТЕ, НО ЗАПИСВАМЕ ВСИЧКО И ЩЕ ОТКРИЕМ КАКВО СТАВА.

Спърлок написа ново опровержение с потните си пръсти.

>ТУК ККЦ 14. НИЕ НЕ СМЕ ОТГОВОРНИ ЗА ТОВА. ЩЕ ВИ ПРЕДАДЕМ ЗАПИСИТЕ И КОМПЮТЪРНИТЕ СИ ДАННИ, ЗА ДА СЕ УВЕРИТЕ.

Човекът в другия край на връзката поомекна, но пък очевидно се обърка.

<ЯСНО, ККЦ 14. ЩЕ ПРОВЕРИМ. ИЗЛЪЧВАНЕТО СЕ ОСЪЩЕСТВЯВА С ТОЧНО НАСОЧЕНИ ЛЪЧИ. ПОЛУЧАВАМЕ САТЕЛИТНИ ДАННИ И ИНТЕЛСАТ КАЗВА, ЧЕ ИЗЛЪЧВАНЕТО Е НЯКЪДЕ ОТ ВАШИЯ РАЙОН. АКО НЕ СТЕ ВИЕ, КОЙ ТОГАВА?

Спърлок се обърна и погледна през големите прозорци към осемте антени и пустинята Симпсън зад тях — тя продължаваше около хиляда и шестстотин километра на запад.

Нещо в пустинята предаваше съобщение, но какво? Какво можеше да заглуши приемниците им тук, на земята, и в същото време да праща радиовълни към пояса от метеори в космоса и обратно към Земята? Спърлок знаеше, че метеорното отражение се използва само от военните — беше същото като да отразиш съобщение от спътник, но военните смятаха, че в случай на световен конфликт в космоса няма да останат много сателити и в края на 70-те бяха започнали да използват за точки на отражение метеорите. Доколкото се простираха

сведенията на Спърлок, австралийците не разполагаха с възможности за излъчване на успоредни съобщения с такава мощност.

Той бавно написа отговора си.

>ЦКПГ НЯМАМЕ ПРЕДСТАВА КОЙ ИЛИ КАКВО
ПРЕДАВА. В МОМЕНТА ПРАЩАМЕ ХЕЛИКОПТЕР ДА
ПРОВЕРИ. ЩЕ ДОКЛАДВАМЕ ВЕДНАГА ЩОМ
РАЗБЕРЕМ НЕЩО.

Спърлок се отпусна на стола си и се втренчи в екрана. Онова, което предаваше, бе мощно и много бързо. Никоя човешка ръка не можеше да излъчва тези данни без помощта на компютър. Постоянно променящите се цифри танцуваха пред очите му. Нещо в определени откъси от съобщението му се струваше мъчително познато.

Той се хвана на работа. Копира част от данните и ги пусна на забавен ход, като четеше цифрите и се мъчеше да открие някаква логика. Опита няколко прости преобразователни кода. Нищо не се получаваше.

Някои почти приличаха на математически уравнения, но никога не беше виждал такива. Други му напомняха за ритъм. Това го подсети и той опита нещо друго. Вкара част от данните в нова програма. После увеличи звука и пусна програмата.

Едва не изпусна чашата си е кафе, когато чу от колоните на компютъра да се разнася класическа музика, свирена изключително бързо. Защо някой излъчваше дигитализирана класическа музика на честота, запазена за космически комуникации?

Класиката изведнъж преля в кълтри, изпълнявано, е умопомрачителна скорост. После в рок. След това отново в класическа музика. И накрая се превърна в неразбираема какофония.

Внезапно заговори механичен глас. Произнасяше думите толкова бързо, че Спърлок не успя да разбере нищо. Пусна записа по-бавно. Разнесе се дрезгав компютърен глас:

— Dos vadanya. An yong haseo. Ma-asalama. Привет... — Удивен, Спърлок слушаше поздрава, произнасян на безброй езици, повечето от които дори не можеше да определи.

И изведнъж се сети. Скочи и изтича до библиотеката на отсрещната стена. Очите му бързо се плъзнаха по лавиците и откриха онова, което търсеше: главната инфобаза на „Вояджър 2“. Прокара пръст по индекса и откри съответната страница.

Нямаше съмнение — онова, което чуваше, бе пратеният с „Вояджър 2“ запис, възпроизведен в дигитална форма на висока скорост. Но защо идваше от наземен източник на запад?

Нямаше време за обмисляне на проблема. В този момент вратата рязко се отвори и в стаята се втурна полковник Сеймор. Спърлок понечи да му обясни какво е открил, но Сеймор го прекъсна.

— Само го чуй тоя ненормален кучи син! — възкликна полковникът, включи апарата, взе микрофона и каза: — Роувър две, тук ККЦ четиринайсет. Моля, повторете съобщението. Край.

— ККЦ, тук Роувър две. Повтарям. Локализирах източника на излъчването. Намира се на триста и дващест километра от вас право по азимута, който ни дадохте. Кръжим точно над него. Край.

Спърлок се намръщи.

— Защо не са го изключили?

Сеймор му изшътка.

— Повторете пак местоположението на източника. Край.

— Ейърс Рок. Край.

Спърлок се намръщи. Ейърс Рок беше една от трите огромни скали, които се издигаха над пустинята в централна Австралия, сякаш случайно изпуснати от някой великан. Бе ходил на екскурзия дотам след пристигането си в базата.

— Искате да кажете някой на Ейърс Рок? Край. — Полковникът поклати глава на тъпотата на пилота на хеликоптера и освободи бутона за предаване.

— Съвсем не. Искам да кажа Ейърс Рок. Летя на по-малко от три метра над върха на това проклето нещо и сигналът идва от скалата точно под мен. Не зная какво става, но нещо вътре в самата скала ви праща съобщение. Край.

[1] Коса — племе, обитаващо източната част на провинция Кейп, ЮАР принадлежащо на езиковото семейство банту. — Б.пр. ↑

[2] Африкански Национален Конгрес. — Б.пр. ↑

УЧАСТНИЦИТЕ

Хокинс

Богота, Колумбия

19 декември 1995 г., 02:00 ч. местно време

19 декември 1995 г., 07:00 ч. по Гринуич

Нищо не помръдваше в нощта. Шумът от автомобилите по магистралата на километър на изток едва се чуваше. Двуетажната къща беше отдалечена от другите сгради край виещия се път признак за богатството и властта на собственика ѝ: Бетонна стена със заключена порта заобикаляше огромното имение. На вратата на къщата проблесна светлинка — пазачът палеше цигара.

Приклепнал до стената, Хокинс внимателно наблюдаваше сградата, заслушан в приглушеното съскане на радиослушалката в ухото си, придружаващо докладите на членовете на групата му.

— Пума готов. Край.

— Тигър готов. Край.

— Леопард готов. Край.

Хокинс пресмяташе. Ягуар имаше трийсет секунди. След това щеше да му се наложи да почне и без него.

— Ягуар готов. Край.

Хокинс се изправи. Висок и строен, той бе облечен в черна униформа, препасана с ремъци, от които, стърчаха смъртоносни приспособления. Черната качулка и плоската муцуна на очилата за нощно виждане скриваха лицето му. В лявата си ръка стискаше автомат. Прикладът му беше свален и дебелият метален тръба на заглушителя сочеше нататък, накъдето се местеха и очите му. Спокойно, сякаш говореше за времето, Хокинс каза в микрофона:

— Ангел, тук Гепард. Готов за действие. Край.

— Гепард, тук Ангел. Имаш окончателно разрешение. Действай. Край.

Под качулката лицето на Хокинс остана безизразно.

— Майка, какво е положението ти? Край.

В слушалката се разнесе приглушеният шум на хеликоптерни перки.

— На осем клика съм. Всичко е чисто. Готов. Край.

— Майка, започни приближаване. Групата тръгва. До всички от екипа, тук Гепард. Започвам да броя, тръгваме на десет. — Хокинс тръгна напред. Другите трима от групата му се движеха към предната врата в свършена координация. Той поемаше най-опасното място — както се полага на командира.

— Пет — прошепна Хокинс. В зелената светлина на очилата ясно виждаше блещукането на цигарата на пазача, сякаш бе мощен прожектор. Пазачът гледаше някъде встрани и нямаше представа за надвисналата буря.

— Три. — Той вдигна автомата си. — Две. Едно.

Деветмилиметровите му инфразвукови куршуми отхвърлиха пазача към вратата. Оръжието издаде само приглушен шум от прещракването на механизма. Един от хората му се пресегна над трупа и постави експлозива точно над ключалката. Отстъпиха назад и се приведоха. Взривът беше кратък и четиримата се втурнаха вътре. Електричеството угасна и всичко потъна в мрак. През очилата си майорът ясно виждаше настаналия хаос — охраната се мъчеше да реагира слепешком.

Изстреля един откос към групата мъже вдясно и ги повали на земята. Тримата от екипа му тръгнаха в редица, за да прочистят първия етаж. По радиостанцията Хокинс следеше напредването на другите си екипи. Пума вече бе обезопасил района отзад за Майка. Тигър и Леопард действаха в двата срещуположни края на втория етаж, след като се бяха спуснали по въже от покрива и бяха влезли през прозорците в коридора. След като беше прекъснал тока, Ягуар следеше за външна опасност и осигуряваше снайперистка поддръжка.

— Тигър. Минус двама в Б-четири. — Хокинс знаеше какво означава това: че Тигър е убил двама души в стаята, обозначена от тях като Б-4. Чу експлозиите, разбили още две врати. Все още нямаше стрелба. Това беше добре — всичките му хора имаха заглушители, което означаваше, че никой не отвръща на огъня им. Бяха изминали три четвърти от първия етаж, когато гърленият рев на автоматично оръжие раздра тишината — първата съпротива.

По радиостанцията се разнесе лаконичен глас:

— Ягуар, тук Леопард. Сгащихме един в Б-седем. Свалихме вратата, но той се е долепил до стената. Ще изчакам малко. Засичате ли нещо вътре? Край.

— Тук Леопард. Проверете с термосензора. — Последва кратка пауза.

— Ясно, Леопард, открихме го. — Хокинс леко наведе глава, когато извън сградата прозвуча мощен изстрел. Нямаше начин да се заглуши 50-калибровата снайперистка пушка — не и при положение че трябваше да стреля през стени.

— Леопард, тук Ягуар. Стаята е чиста. Край.

— Ясно. Влизам в Б-седем.

Заместникът на Хокинс излезе от последната стая на първия етаж е вдигнати нагоре палци. Всичко долу беше чисто.

— Майка, тук Гепард — каза майорът по радиостанцията си. — Положението ви? Край.

— Тук Майка. Всичко е по график. Край.

Хокинс се обърна и се затича към стълбището. Тигър стоеше пред Б-11. Целта им се намираще в тази стая.

— Ягуар, тук Гепард. Какво засичате с термосензора в Б-единайсет? Край.

— Само двама. Единият се крие до леглото. Край.

Намеси се нов глас.

— Тук Тигър. Влизам. Край.

На площадката на втория етаж за миг го заслепи пренатоварването на очилата му от експлозията, разбила вратата на стаята.

— Хванахме го! — разнесе се ликуване по радиостанцията.

Хокинс се втурна в Б-11. Двама от хората му бяха сложили белезници и завързали очите на един дебел гол старец, който плачеше с глас. Майорът погледна към втория човек в стаята — млада жена. Тя лежеше на леглото, придърпала завивката до шията си, и ужасено гледаше тъмните маскирани фигури.

— Изкарайте го оттук! — рязко нареди Хокинс. Двама от хората му изправиха мъжа на крака и го поведоха навън, към мястото, където трябваше да ги чака хеликоптерът.

— До всички групи. Тук Гепард. Оттегляйте се. Оттегляйте се. Край.

Хокинс дръпна микрофона от устните си и дълбоко си пое дъх. Командирът на Тигър изведе хората си от стаята и се върна при него. Не зададе очевидния въпрос, само премести поглед от жената към капитана и после обратно към нея. Тя се беше свила в края на леглото, възможно по-далече от нападателите.

— Аз ще се погрижа, шефе.

Хокинс отговори на предложението на командира на Тигър с откос през средата на челото на момичето. Мозък и кръв опръскаха таблата на леглото. Майорът пристъпи напред и отметна завивката. В дясната ръка на убитата се виждаше малък пистолет с къса цев.

Той хвърли кратък поглед към командира на Тигър и кимна към вратата. Хукнаха към стълбището и излязоха през задната врата.

Хеликоптерът МН-53 „Пейв Лоу“ кацна на моравата точно по график и командосите от „Орион“ спокойно се качиха вътре, като първо натовариха завързания си пленник. Машината се издигна и пое към крайбрежието, придружена от ескорт изстребители „Стелт“. Пилотът летеше ниско над дърветата, като използваше терения си радар, за да не бъде засечен от радарите на колумбийските въоръжени сили. Щяха да се върнат на борда на самолетоносача още преди някой в страната дори да заподозре какво се е случило.

Хокинс застана по средата на пътническото отделение, където лежеше старецът. Червените светлини на тавана хвърляха отблясъци по бледата му кожа. Вече беше успял да се омърля. Тлъстите му бедра бяха целите в мръсотия. Хокинс махна очилата за нощно виждане и бавно свали черната си качулка. Коленичи до пленника си и се втренчи в него със стоманеносивите си очи. Знаеше, че на борда на самолетоносача чакат професионални майстори на разпита, които щяха да изстискат всичко от този мъж, но бе платил висока цена за залавянето му и го беше дебнал цели две седмици. Искаше да знае. Първият му заместник Ричман, който бе командир на Тигър по време на акцията, клекна до него.

— Успя ли да я купиш?

Мъжът го погледна объркано и попита на испански:

— Какво?

— Успя ли да купиш ядрената бомба? — попита тихо Хокинс също на испански.

— Каква ядрена бомба? — Старецът поклати глава. — За какво говорите?

Майорът се втренчи в очите му. Догади му се. Инстинктът му подсказваше, че пленникът казва истината. Всичко това за нищо. Погледна Ричман, който сбърчи лицеи извика в ухото на командира си:

— Всичко ще си спомни.

Хокинс кимна уморено.

— Изложих се с момичето — каза Ричман. — Не видях пистолета.

Хокинс прокара ръка по челото си.

— Няма значение.

Изправи се и отиде в предната част на товарното отделение, подалеч, от членовете на групата, и се тръшна на плетената седалка до стената на хеликоптера. Свали тънките си черни ръкавици и погледна златния пръстен на лявата си ръка. Завъртя го и усети как се връзва в плътта му. Спомни си за страха в очите на жената в стаята. Не знаеше коя е. Бе забелязал пистолета в мига преди да стреля, но нямаше как да знае дали е имала намерение да го използва. Това беше рефлекс — рефлексът за убиване, от години набиван в главата му.

Усети, че в гърдите му се отваря черна празнота — празнота, която често изпитваше през последните четири години. Стисна очи и се помъчи да се избави от всички спомени, но не успя. Несъзнателно пусна пръстена, разкопча кобура и извади пистолета си.

Някой го потупа по рамото.

— Сър, получихме съобщение за вас по сателита. — Пред него стоеше човек от екипажа и му подаваше слушалки за сателитната радиостанция. Гледаше любопитно пистолета в ръката му. Майорът проследи погледа му, премигна, несръчно прибра оръжието в кобура и взе слушалките.

— Хокинс слуша.

Хок, тук е генерал Лоури, На, борда на самолетоносача сме ти приготвили един F-14. Излиташ веднага.

Хокинс разтърси глава, за да проясни мислите си.

— Ами съвещанието?

— Не се тревожи за съвещанието. Ричман ще се оправи. Появи се нещо друго.

— Да не сте открили другата ядрена бомба?

— Не. — Последва кратка пауза. — Качваш се и те откарват, където трябва. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— Не можете ли поне да ми кажете къде отивам, сър?

Този път паузата беше продължителна.

— Доколкото разбирам, заминаваш за Австралия.

— За Австралия ли? Защо?

— Да ти кажа честно, Хок, не зная какво става. Заповедта идва от най-горе. Просто прави каквото ти се казва. Край.

Слушалките замлъкнаха, Хокинс ги свали и ги пусна на пода, без да обръща внимание на погледите на хората си. Притисна юмруци до слепоочията си, като се опитваше да изтрие от ума си всички лица и най-вече едно лицето на една все още жива — поне физически — жена, легнала на друго легло и покрита до шията с бял чаршаф. Да изтрие безцелно вперените ѝ право напред, не изразяващи нищо големи очи.

Батсън

Сокоро, Ню Мексико

19 декември 1995 г., 00:15 ч. местно време

19 декември 1995 г., 07:15 ч. по Гринуич

Петимата мъже на масата вляво от подиума на оркестъра оценяваха жените, които отиваха до тоалетната. Скалата им варираше от минус десет до седем за младо момиче с къса поличка. Дон Батсън не обръщаше внимание на грубия им смях. В пиянската мъгла на седем бири той много повече се интересуваше от жената, която седеше до него. Линда беше една от докторантките му и наскоро връзката им бе станала много повече от чисто професионална.

Дон изглеждаше много по-млад, отколкото беше всъщност. Почти незабележимият сив проблясък в черната му коса едва намекваше за неговите трийсет и осем години. Черните очила в стоманени рамки допълваха удивително гладкото му лице и скриваха тъмните му очи. Червенината на носа му и спуканите капиляри по бузите му можеха да се забележат единствено на дневна светлина. Той поддържаше тялото си в добра форма в университетската спортна зала и всеки ден изхвърляше през порите си изпития алкохол. Дон Батсън с алчни шепи взимаше всичко, което можеше да му предложи животът.

В настоящия момент една от тези шепи бе заета с бедрото на Нанси и мачкаше гладката плът в очакване на нощните наслади.

Питър, един от третокурсниците на Дон в Минно-технологичния институт в Ню Мексико, току-що беше завършил разказа за преживяванията си миналото лято по време на стажа си в един минен консорциум в Колорадо. Към края на забавната история Дон допи халбата си и се наведе напред.

— Имам малък проблем, който искам да решите вие. — По-младите студенти простенаха от престорен ужас, а Нанси се усмихна. Беше свикнала с любимата игра на Дон — поставянето на проблеми, които изискваха изобретателни решения. Той я погледна. — Не искам ти да ми отговаряш — вече си го чувала.

Уверил се, че е привлякъл вниманието им, той продължи, като се опитваше да надвика приглушения шум от бара.

— Имате стоманена тръба с диаметър четири сантиметра и дължина шейсет сантиметра, запоена перпендикулярно за стоманена плоскост. Горният ѝ край е отворен. Освен това имате кука, клещи, парче тел, дълго метър и двацет, и лист машинописна хартия. В горния край на тръбата е поставено топче за пинг-понг, което бавно се спуска надолу. Диаметърът на тръбата е едва с три милиметра по-голям от този на топчето. Вашата задача — ухили се той, — в случай че се нагърбите с нея, е да извадите топчето от стоманената тръба с помощта на това, с което разполагате. И топчето трябва да е непокътнато — не трябва да го пробивате с куката, за да го изтеглите.

Дон се облегна на стола си и изслуша няколко от обичайните решения, като обясняваше защо нито едно от тях няма да свърши работа. Накрая се смили над студентите и каза:

— Добре. Чуйте сега. Както винаги, тук има нещо поучително. Всички се съсредоточихте върху материала, който ви дадох, а не върху проблема. Като кон с капаци. Някой да опише характеристиките на предмета, който искате да извадите от тръбата.

— Кръгъл е — пиянски заяви един от студентите.

— Вярно — потвърди Дон. И още?

— Бял е — през смях отбеляза друг.

— Още? — С периферното си зрение Батсън забеляза, че мъжете до тоалетната вече записват числа върху салфетки и ги вдигат, когато жените минават покрай тях.

— Подскача.

— Добре. На верен път си. По-физични характеристики. Как бихте описали топче за пинг-понг на човек, който никога не е виждал такава?

— Ами... куха пластмасова сфера.

Дон се усмихна.

— Чудесно. Какво прави кухата пластмасова сфера? — Той видя намръщените им физиономии и се опита да им обясни по-подробно. — Вече казахте, че подскача. Какво друго?

— Плува.

— Точно така! — Дон погледна студента, който се беше сетил. — Как можеш да използваш това свойство, за да извадиш топчето от тръбата?

— Ами, наливаш вода и то ще се изкачи догоре. Но в условията, които ни даде, няма вода.

Дон поклати глава.

— Това само подсилва поуката. Трябва да изследваш проблема, без да се ограничаваш от даденостите или от известните ти параметри. С какво разполагате винаги, когато разглеждате, който и да е проблем?

— С ума си?

— Да — отвърна Дон. — Но и с тялото си. Тялото ви не е ли в състояние да даде достатъчно количество течност, за да извадите топчето от тръбата?

— Отврат — обади се една студентка. — Искаш да кажеш да се изпикаем в тръбата, така ли?

— Точно така.

В този момент двама мъже в официални костюми влязоха и започнаха да оглеждат заведението, като постоянно свеждаха очи към снимката в ръката на единия. Изглеждаха неуместно сред каубойските ботуши и шапки.

— И като говорим за това — рече Линда, — ще се отлъча за момент. Поръчай ми още една бира — прошепна тя на ухото на Дон, докато се изправяше.

Батсън я проследи с поглед, докато се движеше между масите, към дамската тоалетна. Когато мина покрай петимата простаци, те вдигнаха числата си. Дон с удоволствие забеляза, че я оценяват високо,

най-високо от всички досега — и внезапно Линда спря и бутна каната им с бира.

Единият от петимата — дебел пиян мъж с голяма сребърна тока на колана — се изправи и изруга:

— Шибана кучка! Коя си ти ма?

— Майната ти! — извика тя. — Не мога ли да стигна до тоалетната, без да ме безпокоят?

— Чакайте! По-спокойно — каза Дон, който вече бе до масата им, и хвана Линда за ръката.

— Тая с тебе ли е бе, задник такъв? — Дебелакът се наведе заплашително към слабичкия Батсън.

— Спокойно де — усмихна се Дон — Ще ви купя още една кана бира. — И посегна да извади портфейла си.

Друг от петимата — висок и мършав — се изправи от дясната му страна.

— Ей сега ще ви накараме с гаджето ти да ни оближете масата.

Голяма мазолеста длан сграбчи ризата на Батсън за гърба и той се помъчи да си спомни някой от уроците по карате, които беше взимал по време на един от миговете си на вдъхновение преди няколко години. За съжаление не успя да се сети за нищо полезно.

— Вижте, момчета, няма нужда да...

Ръката го натисна напред и наведе главата му към масата. Линда риташе и хапеше дебелака, който я опипваше.

— Не мърдай! — прониза заведението мъжки глас. — Едно движение и сте трупове.

Каубоите замръзнаха и като хипнотизирани втренчиха погледи в онзи, който бе извикал иззад гърба на Дон.

Ръката пусна гърба на ризата му. Батсън бавно се изправи и се обърна. Бяха двамата в официалните костюми. Единият бе насочил към групата миниатюрен „Узи“, другият се целеше в дебелака с голям, смъртоносен на вид пистолет.

— Вие ли сте професор Батсън? — попита онзи с пистолета.

Дон кимна.

— Моля, елате с нас.

Това „моля“ прозвуча нелепо, като се имаше предвид насоченото оръжие.

— Да вървим, Линда — рече той, като напъхваше ризата в панталоните си.

Прикривани от двамата мъже, те стигнаха до вратата и излязоха на паркинга.

— Кой сте вие?

Мъжът прибра пистолета и му показа служебната си карта.

— Агенция за национална сигурност. Трябва да дойдете с нас.

— Защо? — Дон хвърли поглед към Линда, която продължаваше да трепери. Наблюдаваше го по начин, който Батсън не можеше да определи. Той разтърси глава в опит да проясни мислите си.

Мъжът го поведе към една черна кола със затъмнени прозорци.

— На този въпрос ще ви отговорят щом стигнем там, където отиваме. Настоящата акция е в съответствие с участието ви в проекта „Хермес“.

— Никъде няма да ходя, докато не ми кажете къде ме водите.

Мъжът се обърна и го погледна безизразно.

— Много бихме желали да ни окажете съдействие. В противен случай ни е наредено да използваме сила, а съм сигурен, че никой от нас не би искал това. Вие доброволно сте се съгласили да участвате в проекта „Хермес“. Мога да ви уверя, че всичко ще е наред. Ще ви обяснят всичко, когато стигнем.

Вторият мъж застана плътно зад Батсън. Поведението му изразяваше спокойна заплашителност.

— Колко време ще отсъстваме?

— Не зная, господине. Поне един ден.

— Добре. Засега ще ви окажа съдействие. Но първо нека откараме госпожица Портър. Можем да я оставим в моя апартамент, докато си взема някои неща.

Мъжът отвори вратата на колата.

— Вече бяхме там и ви донесохме багажа.

— Как влязохте? — протестира Дон.

Мъжът изглеждаше леко изненадан, сякаш са му задали глупав въпрос.

— През вратата, професоре. Качвайте се, моля ви. На летището ни чака самолет. Госпожица Портър може да се прибере с вашата кола. Вече сме уведомили университета, че ще отсъствате.

Дон се обърна към Линда.

— Ще ти се обадя веднага щом разбере какво става.

— Не си прави труда — рязко отвърна тя, дръпна ключовете от ръката му и тръгна към неговата кола.

Леви

Лондон, Англия

19 декември 1995 г., 09:00 ч. местно време

19 декември 1995 г., 09:00 ч. по Гринуич

Всички места в аудиторията бяха заети и край задната стена дори имаше правостоящи.

— Не знаех, че ще са толкова много! — каза Дебра Леви, като надникна иззад завесата.

Координаторът от Оксфорд охкаше, ахкаше и се суетеше около нея — може би си мислеше, че това ще я успокои.

— Имате невероятна репутация. Работата ви е изключително актуална. — Той се усмихна. — Всъщност, що се отнася до мен, тя е свръхактуална. Не съм сигурен, че разбирам последната ви статия върху квантовата теория на гравитацията и физиката на космоса, най-вече онази част за...

Без да го слуша, Дебра стисна бележките си в потните си длани и си намести очилата. Целият този народ се беше събрал тук да слуша едно двајсет и три годишно еврейско момиче от Бруклин! Всичко ѝ се струваше толкова странно! Тя живееше в своя собствена реалност и не разбираше, че другите я намират за удивителна. След като завърши гимназия на девет години, Дебра защити доктората си до физика на петнайсет. Оттогава бе прибавила към това още няколко титли и продължаваше да се съсредоточава в света на физиката.

На хората около нея, изглежда, никога не им беше идвало наум, че както те не я разбират съвсем, така и тя не разбира напълно никой друг извън самата себе си. За нея бе съвсем естествено да напредва по този начин и абсолютно неестествено, че връстниците ѝ все още се бореха с учебна програма, която тя беше завършила почти преди десетилетие. Егоцентризмът на средния човешки разум я смущаваше, откакто се помнеше.

— Две минути — прошепна ѝ координаторът, притиснал тялото си ненужно плътно до нея.

Той я дразнеше. Дебра знаеше, че не е красива, но съзнаваше и че не е грозна. Метър шейсет и осем, петдесет килограма, разпределени равномерно по фигурата ѝ. Тялото ѝ бе приемливо от гледна точка на съвременните обществени стандарти, според които винаги е по-добре стрелката на кантара да показва по-малко, отколкото повече. Проблемът не я вълнуваше особено, но мозъкът ѝ съзнаваше, че това понякога е от значение за други, най-вече за мъжете. Никога не се гримираше. Лицето ѝ бе много бледо и гладко. Очите ѝ се криеха зад безнадеждно демодирани очила с дебели стъкла. Тъмната ѝ коса беше завързана на кок с малка панделка и никога не бе изпитвала благосклонността на фризьорски ножици.

Една минута.

До вратата на подиума се появиха две фигури. Един от професорите се помъчи да им попречи да влязат. Те минаха покрай него, сякаш не съществуваше. По-високият се приближи до Дебра.

— Госпожица Дебра Леви?

Тя кимна. Координаторът и неколцина други тревожно се въртяха наоколо и задаваха въпроси, на които никой не отговаряше.

— Аз съм агент Стоун от Агенцията за военно разузнаване. — Той пъхна под носа ѝ някаква служебна карта. — Имаме основание да смятаме, че животът ви е в опасност. Наредено ни е да ви отведем на сигурно място.

Дебра объркано премигна.

— Какво?

Дори не си направиха труда да ѝ обяснят. Застанаха от двете ѝ страни и я изведоха от аудиторията през задната врата, без да обръщат внимание на възмутения вой, който нададоха хората от Оксфорд. Още преди да успее да осъзнае случилото се, тя седеше в една тъмна кола, която фучеше на улицата.

Фран

Ню Йорк, Ню Йорк

19 декември 1995 г., 04:42 ч. местно време

19 декември 1995 г., 09:42 ч. по Гринуич

Компютърният екран хвърляше зловещи отблясъци по дървения под на големия кабинет. Франсин Волкърс гледеше дисплея, но

нямаше нужда да чете цифрите — тя ги беше създала и те бяха неизлично врязани в паметта ѝ. Отпи от кафето си и въздъхна, когато в спалнята на Джордж светна лампа. Съпругът ѝ се приближи до нея, наметнал халата си.

— Няма ли най-после да си лягаш?

Франсин поклати глава. През последните четирийсет и осем часа ѝ се бе наложило да се сблъска със собствените си резултати и те изобщо не ѝ бяха харесали. Както беше длъжна, тя ги прати по секретния модем още щом завърши изчисленията. Сега не можеше да направи нищо, освен да ги гледа.

— Не.

Мъжът ѝ тихо изруга. Дълги години бракът им бе взаимно удобен, но сега Франсин се превръщаше в дразнител — тя нарушаваше неписаното примирие.

— За Бога, Фран! Седиш пред този проклет компютър, откакто се прибрах. Светлината от екрана ми пречи.

— Ами затвори вратата. — Тя се изненада, че е забелязал колко време е минало. Съпругът ѝ работеше на Уолстрийт, обработваше свои собствени числа и единственото, от което се интересуваше истински, беше те да му носят печалба, при това поне в шестцифрени стойности месечно. Числата ги бяха събрали преди петнайсет години в колежа, но впоследствие ги бяха отнесли в напълно противоположни посоки. Неговите бяха завършили на Уолстрийт, нейните я бяха отвели в Колумбийския университет, където разработваше областта на статистическото прогнозиране. Събираше факти и диаграми, преобразуваше ги в разбираеми за компютъра числа и после се опитваше да прогнозира каква е вероятността за различни бъдещи събития. В момента прогнозата беше изключително неприятна.

Преди няколко години групата, поддържаща онова, което наричаха „часовникът на Страшния съд“, бе върнала голямата стрелка от две минути преди полунощ почти с тринайсет минути назад. Мотив за този ход беше разпадането на Съветския съюз и съкращаването на военните разходи в световен мащаб. Фран не бе съгласна, но запази мнението си за себе си. Собствените ѝ изчисления биха преместили стрелката за минутите мъничко по-близо до мрачния час. Загубата на относителната стабилност на Съветския съюз и образуването на безброй отцепили се държави, всички притежаващи ядрено оръжие,

определено не предвещаваха добро за човечеството нито в ума ѝ, нито в нейните изчисления. Богатите се колебаеха, а бедните ставаха все по-гневни.

Тя дори не си направи труда да погледне мъжа си.

— Върви да спиш, Джордж. Трябва ти почивка, за да можеш утре да правиш пари... е, май би трябвало да кажа „днес“.

Само преди година той яростно би отвърнал на иронията ѝ и би отбелязал, че с неговите пари плащат за изключително скъпия си апартамент в западен Сентръл Парк. Фактът, че сега просто се завъртя и се върна в спалнята си, като затръшна вратата, говореше зле за състоянието на отношенията им. Фран беше на трийсет и пет — висока стройна жена с тъмна коса, вече прошарена със сиви нишки, признак за преждевременно състаряване, който тя не желаше да скрие с боя. В резултат на това и на бръчките около очите и устата ѝ Франсин изглеждаше десет години по-стара. Това не я безпокоеше. Подобни тривиални въпроси малко я вълнуваха в сравнение с онова, което ден след ден ѝ говореха числата.

Не се изненада особено, когато домофонът иззвъня. Стана за първи път от часове и тръгна с изтръпналите си крака към вратата.

— Да?

— Госпожо Волкърс, аз съм Ед, портиерът. Дошли са двама мъже, искат да ви видят. Казват, че били от правителството. Имат служебни карти.

— Прати ги горе, Ед. Всичко е наред. — Тя отключи вратата и я отвори. После отиде в спалнята си и започна да си събира багажа. Мъжете се появиха само след няколко минути.

— Госпожа Волкърс?

Тя кимна, без да престава да вади дрехите си от гардероба.

— Госпожо, тук сме, за да ви придружим. Акцията е в рамките на проекта „Хермес“.

— Зная. Очаквах ви.

Двамата изглеждаха облекчени, че не задава въпроси и не възразява.

— Във Вашингтон ли отиваме, или в центъра в западна Вирджиния? — попита Фран и седна на ръба на леглото, за да се обуе. Беше пратила данните в столицата, но обикновено се срещаха в бункера под хълмовете на западна Вирджиния.

Лицата на агентите останаха безизразни.

— На нито едно от двете места, госпожо.

Фран се изненада.

Тогава къде?

Двамата се спогледаха, после единият отвърна:

— В Австралия, госпожо.

— В Австралия ли? Защо?

Мъжът, който ѝ бе отвърнал, сви рамене.

— Не знаем. Нашата работа е да ви отведем там. На „Ла Гуардия“ ни очаква военен самолет.

Фран се замисли за онова, което знаеше за Австралия, взе предвид, че в южното полукълбо е лято, и прибави в чантата си няколко тениски и къси панталони.

После праметна сака през рамо. Единият агент взе другия ѝ багаж.

— Мога ли да съобщя на съпруга си, че тръгвам?

— Да, госпожо, но без да му казвате къде.

— О, по дяволите — рече Фран. — Просто ще му оставя бележка на хладилника.

ПЪРВО ЗАСЕДАНИЕ

Космически комуникационен център, комплекс 14

В околностите на Алис Спрингс, Австралия

21 декември 1995 г., 08:30 ч. местно време

20 декември 1995 г., 23:00 ч. по Гринуич

Хокинс погледна часовника си за двайсети път през последния час. После пак отвори папката, която беше получил при пристигането си, и за стотен път проучи документите в нея.

Полетът на задната седалка на F-14 „Томкат“ не бе облекчил умората му. Той нямаше какво да прави и затова заспа, успокояван от познатия рев на реактивните двигатели. На няколко пъти се сепваше от тревожен сън, обикновено когато намаляваха скоростта, за да се срещнат високо над Тихия океан с тежък петролоносач KC-135 за презареждане.

Беше пристигнал преди шест часа, дадоха му папката и му казаха да чака заседанието. Ядосваше се на неизвестността, но като че ли никой друг не знаеше повече от него. Прекарал в армията четиринайсет години, Хокинс бе свикнал с подобно бързане и после чакане.

Развиваше се активна военна дейност — според професионалната му преценка в непосредствена близост около подслушвателната станция бяха разположили поне един батальон морски пехотинци. Той погледна през дебелия прозорец и видя хеликоптер СН-47 „Чинук“, който се издигна в облак от пясък и се отправи на югозапад, пълен с войници и товар. Машината прелетя над осемте големи сателитни антени, обърнати в различни посоки към ранното утринно небе. Хокинс напрегна поглед към пустинните пясъци отвъд антените. Там някъде имаше нещо, което привличаше адски много внимание, и той се надяваше, че на предстоящото заседание ще разбере какво е.

Папката определено не беше изяснила нищо по въпроса. Документите в нея представляваха кратки биографии на лицата, които

според бележката най-отгоре щяха да присъстват на заседанието. Хокинс не можеше да проумее причината, поради която някой би се нуждал от такава странна смесица от хора. Освен него имаше трима цивилни — две жени и един мъж — наред с майор от военновъздушните сили, назначен в базата, и командира — полковник на морската пехота — Толивър.

Той се загледа в снимката на по-възрастната жена — доктор Франсин Волкърс — и се опита да я запамети. Професор в Колумбийския университет в Ню Йорк. Специалност: статистическо прогнозиране, каквото и по дяволите да значеше това. Хокинс поклати глава и обърна страницата.

Втората жена му се струваше препалено млада, за да е специалист по каквото и да било — дори това да включваше единствено мислене. Дебра Леви. Физична, занимаваща се с квантова физика и с цял куп други неща, за чието значение той нямаше ни най-малка представа. Хокинс мрачно се усмихна. Засега губеше с две точки състезанието по разбиране с какво се занимават тези хора.

Успя да разбере с какво си изкарва хляба третият цивилен, Дон Батсън, макар че причината за присъствието му тук си оставаше загадка. Батсън работеше като консултант за различни минни корпорации из целия свят. Бе специалист по геология и хоноруван доцент в Минно-технологичния институт в Ню Мексико с втора специалност теренни проучвания.

След това идваше полковникът от морската пехота и Хокинс бегло прегледа военната му характеристика. Полковник Толивър. Командир на II-ри десантен батальон в Окинава. Мислите му преминаха на професионална тема. За какво им трябваше ДБ тук? И как австралийците реагираха на присъствието на толкова много американски войници на тяхна земя? Очевидно Толивър бе тук просто като командир на най-близо дислоцираната американска военна част.

Спърлок, майорът от военновъздушните сили, беше специалист в станцията. Хокинс поклати глава. Изпитваше антипатия към хора в униформа със същия чин като самия него, хора, които нормално всеки месец получаваха същата заплата, но най-опасното нещо, което използваша, бе телбод.

„Какво чак толкова важно са видели на екраните в базата?“ — зачуди се той и отново хвърли поглед към големите антени.

На вратата почука лейтенант от морската пехота. Беше време. Хокинс пхна зелената си барета в един от страничните джобове на панталона си и излезе от стаята с папката под мишница. Край стената на коридора бяха строени морски пехотинци с провесени на рамо автомати. Те му отдадоха чест и майор Хокинс им отвърна с отсечено кимване.

Показа служебната си карта на часовия на вратата и влезе в заседателната зала. Докато вървеше към обозначеното с табелка с неговото име място, огледа другите около масата, като ги сравняваше със снимките и данните от папката. Те му отвърнаха със същото любопитство.

Волкърс изглеждаше нервна. Пръстите ѝ потропваха по масата, а очите ѝ блуждаеха из помещението. Леви седеше съвършено неподвижна. Погледът ѝ се плъзна само за миг към Хокинс и после се върна в някаква точка право пред нея. Батсън изглеждаше ужасно — отпуснат и изтощен. Наболата брада не спомагаше за добрия му вид.

Вратата се отвори и влезе мъж в официален костюм. Беше около четирийсет и пет годишен и леката пухкавост на лицето и тялото му издаваше последиците от живот зад бюро. Косата му бе чисто бяла и гъста, сресана назад и силно контрастираща с червендалестото му лице. Лявата му скула бе леко хлътнала. Хокинс знаеше, че тази неприятна аномалия се дължи на някогашно счупване и неправилно лекуване на костта.

Това беше Стивън Лам, главният съветник на президента по въпросите на разузнаването. Въпреки костюма и отпуснатото телосложение, Хокинс го уважаваше. Той знаеше нещо, известно на малцина други в света на секретните акции — четири години Лам беше ръководил операции на ЦРУ от Северна Турция в бившия Съветски съюз и след провала на една от тях бе прекарал шест години в съветски затвор при ужасяващи условия преди тихомълком да го разменят след края на Студената война. Бяха строшили скулата му още през първата му година там и бяха оставили костта да зарасне сама. Хокинс знаеше това, тъй като му бяха възложили да разработи спасителна операция за измъкването на Лам от затвора — една от многобройните потенциални акции на групата „Орион“, разработена, но останала неосъществена, защото, както казваше първият му

заместник Ричман, имало „отсъствие на вътрешен дух от страна на онези, от които зависи взимането на решение за реализирането ѝ“.

За мнозина непосветени Лам беше просто „секирата“ на президента. Онзи, който се захващаше с тежката работа и я довеждаше докрай. Той, разбира се, я довеждаше докрай, като използваше други хора за мръсната част и това понякога предизвикваше негодувание сред разузнавачите, но доколкото знаеше Хокинс, Лам никога не бе изключвал от отговорността за заповедите си, дори когато положението ставаше напечено. А според личните наблюдения на майора през последните няколко години, това не се срещаше често в света на политиката.

През последните четири години двамата на няколко пъти бяха работили заедно. В повечето случаи именно Лам определяше задачите на групата. Именно той бе дал несигурните разузнавателни сведения за пристигането на една от бомбите в Колумбия и беше дал окончателна заповед за изпълнение на операцията, като използва кодовото си име „Ангел“.

Лам спря пред тях и ги изгледа един по един, сякаш ги преценяваше.

— Дами и господа, казвам се Стивън Лам. Директор съм на групата за борба с кризисните ситуации при президента. Някои от вас ме познават от работата си в проекта „Хермес“. — Той хвърли поглед към Хокинс — А някои и от други операции. Всички вие сте получили временен достъп до свръхсекретна информация, така че можем свободно да разговаряме в тази стая. Радвам се, че всеки от вас успя навреме да стигне тук и...

— Нещо ми се струва, че нямах особено голям избор — прекъсна го Батсън.

— Съгласна съм — подкрепи го Фран Волкърс. — Казаха ми, че трябвало да дойда тук заради проекта „Хермес“, но като че ли случаят не е такъв. — Тя посочи папката пред себе си, Хокинс чак сега забеляза, че всички в стаята имат папки като неговата. Това означаваше, че знаят за него толкова, колкото и той за тях, което го подразни.

За момента Лам остави въпроса без отговор.

— И вие, доктор Волкърс, и вие, господин Батсън, сте членове на групата, наречена проект „Хермес“, и ви е съобщено, че присъствате

тук заради проекта. Това обаче не е съвсем вярно. Проектът „Хермес“ обхваща над осемдесет членове, но както можете да видите, тук сте само вие двамата. Извинявам се за тази малка измама, но решихме, че това е най-лесният начин да ви доведем тук. Ситуацията попада в обсега на договорите, които сте подписали с „Хермес“. След малко ще ви обясня защо трябваше да ви доведем тук, но нека да започна от самото начало.

— Тази система се нарича „Космически комуникационен комплекс 14“ — поясни Лам. — Преди два дни станцията — както и други подобни станции по целия свят — засече високочестотно излъчване, което прекъсна всички нормални комуникации за повече от три часа. Всички регистрирали го станции го записаха и го пратиха в Космическия център „Годард“ в Мериленд, където започнаха опити за установяване на няколко неща: първо, откъде идва съобщението, второ, докъде е пратено, и трето, какво представлява то. Отговорите на някои от тези въпроси бяха получени едва преди осемнайсет часа и след малко ще ви ги съобщя, но имайте търпение да чуете събитията в техния порядък.

— Отначало се предполагаше — продължи Лам, — че излъчва или цивилна, или военна радиостанция някъде на югозапад оттук. За локализирането ѝ беше пратен хеликоптер.

Лам взе някакво дистанционно управление и натисна едно от копчетата. На екрана се появи огромна червена скала, самотно стърчаща наред нещо, което приличаше на пустиня.

— Това е Ейърс Рок. Намира се на триста и двайсет километра югозападно от станцията. Въпросните радиовълни идваха от скалата.

— Какво искате да кажете с това „от скалата“? — наведе се напред Батсън. — Че е предавал някой вътре в нея ли?

Лам го погледна безизразно.

— Не знаем. Ейърс Рок е най-голямата хомогенна скала в света — по лицевата ѝ част има пещери, но винаги се е смятало, че самата скала е плътна. Висока е 344 метра, широка е два и половина на три километра и двеста метра. С помощта на апаратура за звуков и магнитен резонанс стеснихме източника на излъчването до центъра ѝ, приблизително на сто и осемдесет метра под върха.

Батсън прокара треперещата си ръка през косата си.

— И няма следи от вход или тунел?

— Никакви. Доколкото успяхме да установим по данните от сонара, в центъра на скалата има кухня със засега неустановими размери, до която не водят никакви тунели. Според нас източникът на излъчване е тъкмо там.

— А какво е било съобщението? — за първи път се обади Хокинс.

Лам посочи офицера от военновъздушните сили.

— Когато се получиха радиовълните, дежурен беше майор Спърлок. Ще го оставя да ви обясни какво се е случило и какво е открил.

Спърлок бързо отпи от чашата с вода и се изправи.

— Засякохме излъчването тук само заради близостта си до предавателя. Други станции и сателити са го регистрирали, защото вълните са били насочени към метеор, от който са се пречупвали към Земята в пет посоки. Самото излъчване беше дигитално — абсолютно същият код, който използват някои от космическите ни сонди. Конкретно, същият като онзи, който използва „Вояджър“. Въпреки това отначало не успях да разбера нищо и реших, че е някаква глупост. Но после го пуснах в компютъра и видях, че в него има някаква повтаряща се част. Изолирах основното съобщение от повторенията и открих, че причината, поради която не съм успял да го дешифрирам веднага, е, че началото на съобщението е музикално.

Той се пресегна и натисна копчето на един касетофон. В стаята се разнесе класическа музика. Офицерът я изключи.

— Музиката продължава час и половина — в най-разнообразни стилове от класическа до рокендрол. Завършва с приветствия на различни езици. Тази част също ме объркваше, докато не накарах компютъра да я анализира. Оказа се, че е на двайсет и четири езика.

Спърлок отново отпи от чашата си.

— Тогава ми хрумна, че съобщението много прилича на нещо, което ми е известно. Проверих инфобазата на космическата сонда „Вояджър“ и открих, че този час и половина музика и приветствията са абсолютно същите като онези от самата сонда.

— Чакайте малко — вдигна ръка Хокинс. — Искате да кажете, че нещо в Ейърс Рок предава същото съобщение като поставеното на борда на „Вояджър“, така ли?

— Да — отговори Лам. — В случай че по време на пътуването си сред звездите „Вояджър“ се натъкне на друг космически странник, създателите му са поставили на борда плоча, на която са изобразени човешки същества и местоположението на Слънцето. Освен това има дълъг запис с приветствия на различни езици, избрани, срещащи се на Земята звуци и час и половина музика. Както и математически и научни кодове.

— И казвате, че е имало пет посоки на пречупване от метеора? Докъде е било насочено съобщението?

Лам натисна друг бутон на дистанционното управление и на екрана се появи черно-бяла карта на света с пет червени точки.

— Съобщението е излъчено от Ейърс Рок до пет точки посредством високоенергийни метеорни импулси — по една на всеки останал континент освен Австралия, с изключение на Антарктида.

Хокинс внимателно се загледа в изображението. Една от червените точки попадеше в югозападната част на Съединените щати. Една в Европа — някъде в Германия. Една по средата на Русия. Една в Аржентина. И една в югоизточната част на Африка. Тази последна точка... Хокинс се наведе напред.

— Разполагате ли с точното местоположение на обектите на излъчването?

— Локализирахме тези в САЩ и Африка в диаметър от сто и петдесет километра — отвърна Лам. — Доста е трудно, защото можем само провизорно да интерполираме онова, което другите станции са засекли от пречупените от метеора лъчи. Точката в Южна Америка сме определили в диаметър от двеста километра. Тази в Европа — също толкова. Точката в Азия е локализирана в диаметър от четиристотин километра в централен Сибир. Русия отказа да ни окаже съдействие и да ни даде как вито и да било данни.

— Можете ли да ни покажете по-подробно къде е точката в Африка? — попита Хокинс.

Лам го дари с бледа усмивка, сякаш беше уцелил в десетката.

— Майор Спърлок, можете да си тръгвате.

Лам изчака, докато офицерът от военновъздушните сили напусне стаята, после натисна бутона на дистанционното управление. Странно куполообразно образувание изпълни екрана и Хокинс се напрегна — значи в края на краищата все пак ставаше въпрос за бомбите!

— В диаметъра попадат Йоханесбург и Претория, но смятаме, че центърът му е куполът Вредефорт. Както някои от вас знаят, преди три дни терористи взривиха ядрена бомба в мина под този купол. Това се случи приблизително четири часа преди радиоизлъчването.

Хокинс хвърли поглед към другите присъстващи. По израженията им можеше да каже, че Толивър и Волкърс са знаели за взрива, но че Леви и Батсън чуват за това за пръв път. Майорът се зачуди защо ли са казали на Волкърс. Доколкото му бе известно, инцидентът се пазеше в най-строга тайна и медиите изобщо не подозираха за него.

— Взривът напълно е унищожил най-производителната мина в Южна Африка — Червената жила. — Батсън подсвирна от изненада. Лам замълча за миг, после продължи: — През последните три години тази мина е дала почти две хиляди тона злато и неизвестно количество уран. Смята се, че бомбата е била открадната преди две седмици от руски склад и е купена от радикална група, отцепила се от Ксантската партия на свободата, която е опозиционна на АНК. Все още не знаем как бомбата е стигнала от Русия до Южна Африка. Тъй като взривът беше подземен, южноафриканското правителство успя да го запази в тайна, макар да не е известно още колко време ще са в състояние да го крият. Нашите сензорни станции по света ясно го регистрираха и лесно определиха епицентъра му.

— Как са вкарали бомба в мините? — попита Батсън. — Мислех си, че ги охраняват много строго.

— Основната цел на охраната е да попречи на работниците да изнасят злато — кратко обясни Лам. — От онова, което успяхме да разберем, за тях е било сравнително лесно да вкарат бомба вътре и да я взривят на съответното ниво. Това обаче не е въпросът, който ни вълнува в момента. Въпросът е, че не ни е известна връзката между Ейърс Рок, платото Вредефорт — ако съобщението в Африка е било насочено натам — и останалите четири точки. Не знаем и дали между бомбата и излъчването има връзка. Загадка е също и къде е мястото на „Вояджър“ във всичко това.

— „Вояджър“ е дал възможност за връзка с тази станция — тихо отбеляза Леви.

— На кого? — попита Лам.

Леви сви рамене.

— На онзи, който е пратил съобщението.

— Но как са успели — които и да са били те — да получат информацията, носена на „Вояджър“? — интересува се Батсън.

Лам вдигна ръка.

— Въпросителните са много. Нека не се хвърляме към прибързани заключения. Ще ви бъде осигурен достъп до всички налични данни и да се надяваме, че ще сме в състояние да открием отговорите.

— Все пак искам да зная защо ни доведоха тук — настоя Волкърс. — Не разбирам защо един физик, един военен, един математик и един минен инженер да са най-подходящата група в случая. Определено разполагате с по-подходящи хора.

Лам я погледна.

— Както вече ви казахме, съобщението от Ейърс Рок се състои от три части. Първата е музиката от „Вояджър“. Втората, приветствията, също е записана на борда на сондата. Вие сте тук заради третата.

Лам натисна бутона и на екрана се появиха думи. Това е третата част на съобщението, транскрибирана от дигиталния шифър — каза той.

ХОКИНСРОБЪРТВОЛКЪРСФРАНСИНБАТСЪНДО
НАЛДЛЕВИДЕБРА

— Трябваше ни известно време, за да разпознаем имената, тъй като бяха написани заедно. — Лам натисна копчето и съобщението отново се появи, този път разделено.

ХОКИНС РОБЪРТ
ВОЛКЪРС ФРАНСИН
БАТСЪН ДОНАЛД
ЛЕВИ ДЕБРА

— В съобщението имената ви се повтарят шест пъти и после всичко започва отново с музиката.

— Защо ние? — зададе Волкърс въпроса, който мъчеше и четиримата.

Лам изключи аспектната.

— Надявах се някой от вас да е в състояние да ми каже.

РЕАКЦИЯТА

ККЦ 14, Австралия

21 декември 1995 г., 09:00 ч. местно време

20 декември 1995 г., 23:30 ч. по Гринуич

Една безкрайна минута след думите на Лам стаята остана смълчана. После се чу гласът на Дебра Леви.

— Защо не попитаме Скалата?

— Какво? — възкликна Хокинс.

Леви очевидно се нервира, че я зяпат.

— Щом сте открили шифъра, можем да пращаме съобщения в Скалата. Можем да използваме този код и същата честота. Защо не попитаме онзи или онова, което е там, защо сме избрани ние?

— Струва ми се, че първо трябва да получим по-добра представа с какво си имаме работа — подхвърли Хокинс.

Лам го подкрепи.

— Взехме решение засега да не правим опити за каквито и да било комуникации със Скалата. Ако вътре изобщо има нещо, с което да комуникираме, разбира се — прибави той. — Въпреки факта, че нещо очевидно предава оттам, не можем да сме сигурни, че е в състояние и да приема.

— Ами какво правите тогава? — попита Фран.

— С помощта на австралийците хората на полковник Толивър блокираха непосредствената околност на Ейърс Рок — отвърна Лам. — Между другото, австралийското правителство е информирано, че от Скалата е имало предаване и че това по някакъв начин е свързано с експлозията в купола Вредефорт и липсващите бомби, но не са в течение, че сме разшифروвали съобщението.

— Какво друго правите, освен че пазите Скалата и криете съобщението в тайна? — попита Фран.

— Въпросът е по-скоро какво ще правите вие — отвърна Лам. — Подготвяме участъци, пригодни за живот на върха на Скалата. Освен това пренасяме там изкопна техника, в случай че се наложи да копаем

до кухнята. На австралийците няма много да им хареса, тъй като Скалата е национален символ и е под юридическа закрила като място на почит от страна на аборигените, но ако случаят има нещо общо с бомбите, може да ни се наложи да го направим и те ще се съгласят.

Батсън вдигна ръка.

— Можете ли пак да ни покажете диапозитива с местоположенията на обектите на първото излъчване?

Лам върна кадъра.

— Точката в Северна Америка се намира в североизточна Аризона, близо до град Уинслоу. Точката в Южна Америка е в Аржентина, близо до място, наречено Кампо дел Сиело. Тази в Европа е близо до Нюрнберг, Аусбург и Щутгарт в Германия. Точката в Русия е в централен Сибир.

Дон Батсън внезапно се възбуди.

— Имате ли атлас?

Лам взе атласа от масата и го подаде на Батсън, който припряно го запрелиства.

— Кампо дел Сиело прилича на Ейърс Рок и купола Вредефорт по това, че е, уникално геологично образувание. Искам да видя какво е положението в Германия и при Уинслоу.

Той отвори на Германия и се загледа.

— Бил съм там — Ньордлинген е точно по средата на триъгълника, образуван от трите града. Там има природно образувание, наречено „котловината Райе“. И вече зная какво се намира до Уинслоу. — Той заобръща страниците, после спря и вдигна поглед с пръст, насочен надолу към листа. — Само на трийсет километра от града е така нареченият Метеоритен кратер.

— Не разбирам — каза Фран — Какво общо има това със съобщението?

Батсън почукваше с пръст по атласа.

— Предполага се, че Кампо дел Сиело и котловината Райе също са се образували отдавна от падане на метеорити. Както и районът около купола Вредефорт. Струва ми се изключително интересно, че четири от петте места, към които е било насочено съобщението, са много близо до предполагаеми точки на падане на метеорити.

— Ами Сибир? — попита Хокинс.

— Нямам представа — призна Батсън, замисли се за няколко мига и почука по отворената карта на Аризона. — Но има един човек, който може би знае.

— Кой? — рече Лам.

— Доктор Сюзан Пенкак. Тя живее до кратера в Аризона и е най-известният авторитет по него в света. Ако някой е в състояние да направи връзка между тези различни точки, това е тя. Доктор Пенкак изучава странни геологични образувания и преподава. — Батсън кисело се усмихна. — Но освен това е и малко особена. Гледа на нещата по някакъв странен начин.

— Ще я доведа — каза Лам. — Нужна ни е абсолютно всяка информация, която можем да получим.

— А сега — той посочи трите пълни с документи кашона, поставени върху масата, — имате достъп до всичко, което е свързано с тези събития. Разполагате също с компютри, свързани с главната ни база данни. Ако се нуждаете от още нещо, моля, незабавно ми съобщете. Ще се отправим към Скалата след около двацет и четири часа, щом подготвим всичко там.

Щом Лам излезе, Фран огледа другите членове на „групата“. Хокинс криеше всяка реакция, която можеше да издава лицето му. След досещането си за обектите на предаването, Батсън изглеждаше объркан. Леви очевидно бе заинтригувана — за нея всичко навярно представляваше любопитен интелектуален проблем.

— Той ни лъже — заяви Фран.

— Какво? — премигна Батсън.

— Те ще започнат да пробиват Скалата в момента, в който прехвърлят оборудването си там — отвърна тя. — Уплашени са, а когато са уплашени, обикновено реагират прибързано и пазят всичко в тайна.

Фран очакваше Хокинс да се ядоса от забележките ѝ, но вместо това той кимна.

— Вярно е. Сигурен съм, че ще започнат или вече са започнали да пробиват. — Майорът погледна Батсън. — Вие сте минен инженер. Колко време ще им трябва?

Батсън поклати глава.

— Трябва да зная от какво е изградена скалата. Откъде ще започнат. Какви са машините им. Какъв е диаметърът на дупката. Не е

възможно просто да...

— Просто предположете, господин Батсън — прекъсна го Хокинс. — Най-общо. Един ден? Два? Седмица? Месец?

Батсън потърка брадичката си.

— Той каза, че излъчването било от центъра на Ейърс Рок. Ще започнат да пробиват от върха. Да речем сто и петдесет — сто и осемдесет метров тунел в твърда скала.

— Инженерът вдигна за миг поглед към тавана. — Пет дни. Плюс-минус два дни. Разбиране, ако само пробиват, а не използват взрив. Но не мисля, че биха взривили един национален символ.

— Всичко това е чудесно — отбеляза Фран. — Значи имаме една седмица да се потим над всички тези данни без ни най-малка представа откъде да започнем и накъде да вървим.

Хокинс се изправи.

— Изслушайте ме за малко. Всички вие сте учени. Аз съм просто един тъп военен, но винаги когато ми предстои акция, първото нещо, което правя, е да подреда предоставената ми информация. Правя го още преди да започна да разработвам плана си. — Той посочи кашоните.

— Предлагам да си разпределим тези документи. Господин Батсън...

— Дон — прекъсна го инженерът. — Викай ми Дон. Нервирам се като ме наричат „господин“.

— Добре, Дон — кимна майорът. — Можеш да ми казваш Хокинс — свикнал съм така от армията и навярно няма да реагирам, ако ми викаш на малко име. — Той хвърли поглед към другите членове на групата и те се представиха.

— Фран.

— Дебра.

— Добре. Дон, тъй като това е твоята област, ти ставаш специалист по Скалата. Ще прегледаш всичко, което може да се научи за Ейърс Рок, и ще ни запознаеш накратко с него.

Дон изглеждаше облекчен, че има нещо, с което може да се справи.

— Ясно. — Той стана и започна да рови сред книгите и папките.

Хокинс премести поглед по-нататък.

— Фран, не ми е приятно да изваждам на показ невежеството си, но какво е това статистическо прогнозиране?

Фран беше свикнала с този въпрос, но все пак се впечатли, че Хокинс признава собственото си невежество.

— Събирам информация, съпоставям я и после съставям компютърна програма, която дава възможностите за бъдещите тенденции.

— Значи предвиждащ бъдещето, така ли? — попита Хокинс.

Тя се усмихна.

— Не е толкова просто. Да речем, че предвиждам вероятни бъдещи развития и давам в проценти вероятността да се случат.

— Ами настоящето? — попита Хокинс.

— Какво искаш да кажеш?

— Можеш ли да се опиташ да направиш някаква връзка между Скалата, „Вояджър“, експлозията във Вредефорт и съобщенията?

— Правиш необосновано допускане — обади се Дебра Леви.

Хокинс не изглеждаше смутен нито от прекъсването, нито от забележката.

— В какъв смисъл?

— Тук има прекалено много неизвестни величини дори само за да започнем да смятаме, че всички тези събития са свързани — обясни Леви. — Знаем, че съобщението и „Вояджър“ са свързани, защото е използвана информация от запис на борда на сондата. Но не знаем дали има връзка между съобщението и експлозията в купола Вредефорт. Ако има, първа е станала експлозията и ни е известно — поне така ни каза господин Лам, — че е предизвикана от южноафрикански радикали. А бих казала, че едва ли е вероятно същите тези радикали да са пратили съобщението.

Хокинс се замисли над думите ѝ.

— Значи експлозията е предизвикала съобщението.

— Възможно е — отвърна Леви. — Защо не подредим събитията във времето, за да ги виждаме по-ясно? Това винаги е първата стъпка, когато човек се опитва да разреши някои проблем.

— Звучи добре — съгласи се майорът.

— Всъщност не съм сигурна къде е мястото на моята специалност във всичко това — отбеляза Дебра. — Струва ми се, че

просто ще прегледам информацията в компютъра и ще видя дали ще открия нещо интересно.

— Аз също трябва да проверя някои неща — рече Хокинс и излезе от стаята.

21 декември 1995 г., 09:30 ч. местно време

20 декември 1995 г., 24:30 ч. по Гринуич

Лам седеше в секретния комуникационен център и нетърпеливо чакаше да го свържат със съответния сателит и чрез него с Вашингтон.

— Можете да разговаряте, сър. — Свързочникът бързо излезе от стаята и заключи дебелия бронирани врата зад себе си. Сега центърът беше непроницаем за подслушване отвън. Микрофонът бе активиран и телевизионният екран пред Лам показваше голямо бюро и стол. Когато президентът влезе в обсега на камерата и се настани зад бюрото, Лам потисна желанието си да се изправи.

Трите години, откакто заемаше поста, бяха издълбали нови бръчки по лицето на президента.

— Какво можеш да ми кажеш, Стив?

Лам погледна към камерата, надвиснала точно над екрана на около метър пред него.

— Групата работи по данните, които събрахме. Засега няма нищо особено изненадващо. Никой от тях няма отговор на въпроса защо са били избрани. Или нека се изразя така — никой от тях външно не показва, че има каквато и да била представа. Волкърс и Батсън са сключили договор с „Хермес“, така че с тях всичко би трябвало да е наред. Безпокои ме Леви. Дадохме й временен достъп до секретна информация, но не знаем за нея почти нищо. Наредих на хората си в Щатите да я проверят. Странното е, че името ѝ е включено в списъка на хората, които след няколко месеца трябваше да се разгледат за включване в проекта „Хермес“.

Той погледна бележките си.

— Ще доведем още един човек. Специалист по метеоритни кратери от Аризона.

Президентът се намръщи, сякаш ставаше въпрос за досадна подробност.

— Метеоритни кратери ли?

— Изглежда, четири от петте точки, до които е пратено съобщението, се смятат за образувани от метеорити. Може да няма никаква връзка, но си струва да проверим.

— Значи засега още нямаше нищо. Ами руснаците?

На Лам му се прииска да въздъхне, но се сдържа. Терминът „руснаци“ сега обхващаше десетина независими републики, всяка със свои собствени намерения, със свой собствени тежки икономически проблеми, със свои собствени ядрени оръжия и най-лошото от всичко — със свое собствено дълбоко чувство за историческа параноя. Лам отлично познаваше руснаците и като всеки друг специалист по тази страна разбираше, че са почти непредвидими, тъй като мисловната им нагласа бе коренно различна от тази на западниците. През годините след освобождаването си се беше опитвал да сподавя чувствата си винаги, когато му се налагаше да се занимава с каквото и да било, свързано със страната, на която беше бил затворник, но невинаги успяваше.

— Трябва да са засекли предаването в Сибир. Сигурен съм, че имат по-добра представа от нас накъде е било насочено. В момента проверявам. Те определено знаят за експлозията под купола Вредефорт — сензорите им трябва да са го регистрирали също като нашите. Предполагам, че им е известно, че източник на излъчването е Ейърс Рок, тъй като тогава сателитът им е бил точно над този район. Не можем да скрием оборудването, което пренасяме на върха на Скалата. То е напълно изложено на сателитно заснемане. Седми флот е регистрирал придвижване на части от руския тихоокеански флот. Насочват авионосна спецчаст на юг към нас.

— Сигурен ли си, че е свързано със съобщението?

Лам погледна сателитните снимки на придвижването на флота, пратени му по факса преди по-малко от час.

— Да, сър. Включили са в частта разузнавателния кораб „Юрий Гагарин“. Той е плаваща версия на нашата станция. Има две големи самонасочващи се въздушни антени и две по-малки, монтирани върху палубата. Изглежда, искат да заемат по-добра позиция за засичане на нови излъчвания. Освен това в частта е „Крим“, един от разузнавателните им кораби клас „Приморие“.

— Господи — измърмори президентът. — И знаеш ли, имат право. Когато ставаше въпрос за техните бомби, им казвах, че трябва

да са по-открити. А сега ние крием нещо от тях. Смяташ ли, че може да имат нещо общо със случилото се?

— Не зная, сър — искрено отвърна Лам. — Но ми се струва, че реагират също толкова сляпо, колкото и ние.

— Това може да е част от план за заблуда — отбеляза президентът.

— Да, сър, възможно е. Няма да разберем, докато не открием какво има в Скалата.

— Ами австралийците?

— Не са особено доволни, сър, но засега са с нас.

— Добре. Информирай ме, ако се появи нещо ново.

Екранът угасна. След кратка пауза Лам натисна едно от копчетата на пулта. Вратата на помещението незабавно се отвори и влезе Хокинс с купчина папки.

— Какви са последните новини от Южна Африка? — попита Лам.

— Това са най-новите сателитни снимки. — Докато разузнавачът оставяше снимките на бюрото, думите се пренесоха през малката стая и потънаха в специалната акустична тръба, която минаваше по стените и тавана.

Лам премести поглед от папката към Хокинс.

— Не виждам нищо.

— Защото няма какво да се види. Доколкото може да се определи, експлозията е станала на повече от три километра под земята.

— Радиоактивни частици?

— Не. Всичко е останало вътре.

Лам завъртя стола си и се обърна към пулта.

— Ами тогава, щом щетите изглеждат минимални, основната ни грижа трябва да е да разберем кой стой зад всичко това и откъде са взели бомбите. С други думи, онова, което се мъчим да направим вече от седмица. Въпросът е как бомбата е стигнала до Южна Африка?

— Не знаем — каза Хокинс. — Известно ни е само, че енергията и характеристиката на подземния взрив са сходни с руската бойна глава АГ-35. Приятелите ни в СВР не ни оказаха голямо съдействие, но както знаете, преди две седмици ни дадоха достатъчно информация,

потвърждаваща, че две от тези бойни глави са изчезнали от техен арсенал.

— Тогава къде е другата? — попита Лам.

— Не беше в Колумбия — изръмжа Хокинс.

Лам го погледна.

— Съжалявам. Слабо разузнаване.

Една малка част от ума ми — рече майорът — се чуди дали изобщо е имало разузнавателна информация и дали просто не сте използвали случая като повод да отвлечете онзи член на Картела.

Очите на Лам не трепнаха.

— Ако исках групата ти да отвлече онзи задник, просто щях да ти наредя да го направите — и нямаше да имам нужда от повод. Предполагам, че информацията може да е била измислена от източника, от който я получихме, но всичко това е минало, а тук имаме страхотна каша, която трябва да оправим. Трябва да открием другата бомба. Президентът е разговарял с руския президент, за да се опита да получи някаква подкрепа от негова страна, но не е постигнал много. С тази имахме късмет. Следващата може да бъде взривена в град.

Хокинс почука по папката.

— Докато разговаряхте с Вашингтон, прегледах последните анализи на експлозията и открих, че всъщност не сме имали късмет.

— Какво искаш да кажеш?

Хокинс посочи сателитната снимка.

Щетите са минимални само привидно. Бомбата е унищожила всички мини по Червената жила. Това е — беше — най-богатото познато находище на злато и уран. Загубата на тази мина ще нанесе съкрушителен икономически удар на южноафриканското правителство.

Лам вече го знаеше.

— И какво от това?

— Вашите спецове са направили проекция на въздействието на загубата на мината върху световната икономика и резултатите са изключително плашещи. — Още докато говореше, се зачуди дали Фран Волкърс има нещо общо с тези прогнози и прегледа листа по-подробно. — Има петдесет и шест процента вероятност загубата на мината да предизвика глобална депресия от порядъка на голямата депресия от 1929 година — дори вероятно още по-тежка, тъй като идва

след рецесия, от която едва напоследък започнахме да се възстановяваме.

— Какво!?! — възкликна Лам. — Как е възможно?

Хокинс плъзна листа към шефа си и се опита да продължи колкото е възможно по-просто.

— Не съм специалист, но тук е изложено съвсем ясно. Както можете да видите, икономиката на огромен брой държави в света все още се основава на златото. Повечето от тези страни са от Третия свят. През последните двайсет години Южна Африка им е продавала все още неизкопано злато в замяна на различни икономически, военни и политически отстъпки. Мандела не е променил тази политика. По-голямата част от златото вече е загубена поради унищожаването на Червената жила. Без златото, което да поддържа валутите им, до една година много от тези страни ще бъдат обхванати от икономически хаос. За още една година вълновият ефект ще стигне до нас и до другите индустриални държави.

Лам бързо прегледа документа, после вдигна очи.

— Добре. Ако прогнозата е вярна, какво можем да направим, за да избегнем депресията?

Хокинс бавно затвори папката.

— Според последната страница от доклада нямаме много възможности. Едва ще сме в състояние да поддържаме собствената си икономика и няма да можем да окажем на другите почти никаква помощ.

Лам стигна до последната страница, прочете я и отчаяно вдигна очи към тавана.

— Ако прогнозата е вярна... просто не знам. Ще наредя да направят отново анализа. Имам нужда от по-добри предложения, преди да ида при президента и да му го съобщя. Ако не му предложа нищо друго, направо ще ми откъсне главата. — Той се изправи. — Трябва да открием и другата бомба.

— А има ли нещо друго, което да не сте ни съобщили на заседанието? — попита Хокинс.

Лам поклати глава.

— Знаете толкова, колкото и аз. Предполагаме, че е свързано с първата експлозия, заради пратеното до купола Вредефорт съобщение.

Нямаме представа дали има връзка с втората бомба, но не разполагаме с нищо друго.

— А вие лично? — попита Хокинс. — С какво смятате, че си имаме работа тук, в Скалата?

— Нямам представа. Надявам се, че другите членове на групата ви ще успеят да разберат. — Той замълча, после продължи с по-мек глас. — Трябва ми помощта ти, Хок. Майорът сви рамене.

Ще направя каквото мога.

— Зная, че ще направиш каквото можеш. Винаги си го правил. — За миг Лам сведе поглед към, бюрото. Чух какво се е случило в Колумбия. Когато ти дадох разрешение за операцията, вече летях за насам с „Огледало“ и получих доклада по секретната линия. Хората ти са свършили отлична, направо хирургическа работа.

— Ако разглеждате прекарването на деветмилиметрови куршуми през мозъка на млада жена като хирургическа работа — горчиво отвърна Хокинс, — сте съвсем прав.

— Чух и за това — впил поглед в подчинения си, рече Лам. — Чух също, че си се държал странно, в хеликоптера на връщане.

— Хокинс се изправи.

— Нищо ми няма. — Завъртя се на пети и излезе. Вратата се затвори зад гърба му с тъп блъсък.

21 декември 1995 г., 10:00 ч. местно време

21 декември 1995 г., 00:30 ч. по Гринуич

— Какво правиш? — попита Хокинс, като погледна над рамото на Леви към екрана на компютъра.

— Преглеждам оригиналната форма на съобщението — отвърна тя.

— Защо? Нали вече са го разшифровали?

— Разшифровали са го едноизмерно — каза Леви. — Сега проверявам дали няма и друго измерение.

Хокинс премигна.

— Нищо не разбирам.

Леви свали ръце от клавиатурата и се обърна.

— Това е неизвестно съобщение. Не знаем кой или какво го е пратило. Следователно не трябва да приемаме, че само защото е било

разшифровано по един начин, не може да има и други. В едно съобщение може да има две или даже повече измерения.

Тя затвори очи за миг.

— Ето ти един прост пример. Знакът „Стоп“ има три измерения: формата му, цветът и самата дума „СТОП“. Само по себе си всяко едно от тях ти носи информация, ако знаеш какво да търсиш. В този случай информацията е една и съща, но можеш също да предадеш друга информация с различни измерения на същото първоначално съобщение. В нашия случай — каза тя и почука по екрана — дори самото подреждане на знаците може да носи информация.

Хокинс погледна изписаните нули и единици и отбеляза:

— Не ми прилича на нищо.

— Съгласна съм — каза Леви. — Но исках да проверя.

Майорът седна до нея.

— Прегледах досието ти — както сигурен съм, ти си прегледала моето в папката, която ти дадох — и съм ужасно впечатлен от твоите академични и интелектуални постижения. Кажи ми просто — с какво според теб си имаме работа тук?

Леви го погледна внимателно.

— Въпросът ти има извънредно интересна форма. Трябва ли да приема обратното — че не си впечатлен от мен извън интелектуалните ми постижения?

Хокинс издържа твърдия ѝ поглед.

— Защо трябва да приемаш подобно нещо? Изразих се така, защото не зная за теб нищо друго освен написаното в папката, а то се отнася единствено до академичното и научното ти минало. Нямах предвид нищо за теб като за личност.

— Извинявай. Никога не съм знаела как да се държа с хората.

Хокинс се засмя.

— Няма нищо. В училище не те учат на такива неща. И на мен са ми казвали, че не съм особено тактичен. Професията ми не го изисква. — Той замълча за миг. — Работила ли си преди за правителството в секретна операция?

Тя поклати глава.

— Много пъти съм давала консултации по различни изследователски проекти, но никога не съм участвала в подобно нещо.

Майорът въздъхна. Беше изнервен. Тук беше откъснат от частта си. Бе го объркало дори само простото обяснение на Леви за онова, което се занимава. Никога не беше разглеждал знака „Стоп“ като триизмерна информация. Винаги прилагаше в акциите си изобретателност и опит, но други му даваха правилата и определяха целта. Сега някак си автоматично бе приел ролята на неофициален лидер на групата. Не беше сигурен дали я бе приел сам, или другите му я бяха дали. Но те изглеждаха заети с нещо значимо — Батсън преглеждаше данните за Скалата, Фран бе забила нос в компютърния екран, а Леви изследваше съобщението. А той — той се чувстваше безполезен.

Мери би се присмяла на безпокойството му. Тя беше единственият човек, на когото позволяваше да прониква през твърдата черупка, с която детството му при осиновителите му и работата му в специалните сили бяха обвили чувствата му, а най-хубавото бе, че Хокинс би се засмял заедно с нея. През първите две години от брака им тя беше започнала да го променя. Но всичко свърши преди четири години и в крайна сметка черупката му стана още по-твърда. Майорът яростно отклони мислите си от Мери и се съсредоточи върху младата жена, която седеше до него.

— Значи нямаш представа защо името ти е в списъка?

— Нямам представа, че изобщо е имало списък — отвърна Леви.

— Фран и Дон участват в проекта „Хермес“ — каза Хокинс. Аз работя за правителството. Но ти казваш, че не си имала връзки с него. Струва ми се нелогично.

— Но съобщението не е пратено от правителството — отбеляза тя.

— Не можем да сме сигурни — възрази майорът. — Разполагаме само с тяхната информация, че не са го направили.

Няколко секунди Леви го гледа, после на бледите ѝ устни изгря лека усмивка.

— Много добре, майоре. Това ми харесва. Аз просто разглеждах конкретен аспект на проблема и се опитвах да го подхвамна от различен ъгъл, но ти хвърляш нова светлина върху цялата ситуация.

Хокинс се наведе към нея.

— Хайде да се върнем на първоначалния въпрос — с какво смяташ, че си имаме работа в Скалата?

— Струва ми се, че си имаме работа с пробен камък — отвърна Леви.

— Пробен камък ли?

— Гледал ли си филма „2001“?

Хокинс кимна.

— Камъкът, който откриха на Луната — това беше пробен камък. Това е термин, използван в научните кръгове, за артефакт, поставен от по-развита раса на планета, на която съществува вероятност за развитие на разумен живот. За да се уверят, че ще се активира в подходящото време, те го поставят на такова място, че за да бъде открит, е необходимо определено равнище на цивилизация.

— Значи смяташ, че сме открили пробен камък? — Хокинс видя, че разговорът е привлякъл интереса на Фран — и тя приближи стола си към тях.

— Възможно е — отвърна Леви. — Винаги обаче се е смятало, че пробният камък трябва да бъде открит физически. В този случай той може вече да е бил така да се каже „открит“.

— Какво имаш предвид? — попита Фран.

— Че или ядрената експлозия под купола Вредефорт, или отдалечаването на „Вояджър“ на определено разстояние от Слънцето може да са активирали пробния камък в Скалата и да са я накарали да прати съобщението — ако теорията ми, че е пробен камък, изобщо е вярна, разбира се.

— Ако наистина е така — попита Хокинс, — какво би трябвало да направим?

— Ние — наблегна на думата Леви — може да не сме в състояние да направим нищо. За разлика от историята в „2001“, пробният камък най-вероятно е предупреждение за по-развитата раса, която го е поставила, а не толкова сигнал за по-слабо развитата, която го е задействала.

— Значи може да сме задействали скрит детонатор — предположи Хокинс.

— Да — потвърди Леви. — И нямаме представа кой е регистрирал това и каква ще е неговата реакция.

РУСНАКЪТ I

Околностите на Чернобил, Украйна

21 декември 1995 г., 06:00 ч. местно време

21 декември 1995 г., 01:00 ч. по Гринуич

Всички животни бяха изчезнали. Дърветата все още се бореха, но беше очевидно, че дори те губят войната за живот. Огромни петна мъртва растителност осейваха района чак до хоризонта. Край асфалтовия път, където бе паркиран десеттонният ЗИЛ-135, под навяващия сняг лежеше голям неправилен блок припряно излят бетон. Нищо не показваше, че той обозначава мястото, където почиват осемнайсет души.

В далечината под десетки метри бетон изстиваха кулите, за покриването на които тези хора бяха дали живота си — бяха изливали бетон от хеликоптерите си, докато радиацията не проникна през тънките корпуси и бавно не ги уби.

Руснакът беше стигнал дотук за осем дни. При обикновени условия никога не би си позволил това пътуване, но сега бе различно. Беше лично.

Сякаш не усещаше студения вятър, който вееше откъм Урал. Бе корав мъж, със загрубяло от годините на открито лице. Устата му се криеше сред безброй бръчки, които от много време не познаваха смях.

Сивите му очи пронизваха бетона. Дори не бяха поставили знак. Причина, разбира се, имаше — защо да поставят знак, щом така или иначе никой нямаше да дойде да го види? Руснакът знаеше, че е първият човек от години, дошъл тук. И че безвъзвратно се обрича на бавна смърт от радиацията. Това не го безпокоеше — всъщност така придобиваше усещане за връзка с мъжете под бетона и най-вече с един от тях.

— Правя го заради теб, Григорий. — Вятърът грабна думите му и ги отвя към кривите борове.

Той отдаде чест на гроба и се върна в камиона. Пътуването щеше да е тежко — около три дни по обиколни пътища — и вече трябваше

да тръгва. Хвърли поглед към гайгеровия брояч на дясната седалка. Уредът показваше, че през тези три дни би трябвало да остане жив и в сравнително добра форма. След това така или иначе нищо нямаше да има значение.

В каросерията имаше здраво завързан сандък, двойник на онзи, който беше избухнал в Южна Африка. Руснакът включи на скорост и камионът тежко потегли по изоставения път на югоизток, надалеч от Чернобил.

МЕТЕОРИТНИЯ КРАТЕР

Пенкак

Метеоритния кратер, Аризона

20 декември 1995 г., 16:00 ч. местно време

21 декември 1995 г., 01:00 ч. по Гринуич

Слънцето потапяше пустинята на запад в тъмночервеникава мъгла. Старата жена стоеше на ръба на кратера. Студентите се бяха събрали под нея и дъхът им излизаше на облачета в студения въздух. За тях тя беше просто силует, но това бе достатъчно, за да личат недъзите ѝ. Дясното ѝ рамо беше изкривено надолу сякаш постоянно се опитваше да се промъкне през тесен отвор. Вместо с длан, ръката ѝ свършваше със съсухрено пънче. Когато обърна глава, гаснещата светлина огря безбройните белези и бръчки от дясната страна на лицето ѝ — сякаш преди много време бе получила ужасно изгаряне и не е лекувана както трябва. На мястото на дясното ѝ око се виждаше същата обезобразена кожа.

Студентите гледаха нагоре към нея. Жената стоеше на ръба на кратера и изпълваше хоризонта. Говореше с дрезгав глас, сякаш гърлото ѝ също е било поразено от сполетялото я нещастие.

— Този кратер има много имена, най-разпространеното от които е Планината на миешките мечки. Въпреки че е бил известен на местните индианци от векове, той за първи път привлича вниманието на белия човек през 80-те години на деветнайсети век, когато се е смятало, че тук може да има сребро. Макар и неоснователен, слухът заинтригувал филаделфийския геолог А. Е. Фут. През 1891 година той извършил първото научно проучване на кратера.

Тя посочи със сакатата си ръка.

— Отсрещната страна е на хиляда и двеста метра отук. Височината му е около сто седемдесет и пет метра, но както сами можете да видите, ръбът, на който стоя, прибавя още четирийсет и пет метра. — Ръката ѝ рязко посочи надолу и осемнайсет чифта очи я последваха. — В кратера няма вода, но в седиментите на дъното са

открити мидени черупки, което показва, че някога вътре е имало езеро. Първите проучвания заключили, че е образуван или от вулкан, или от изригване на подземна пара. Откриването на някои железни частици много близо до повърхността обаче скоро опровергали тази теория. През ноември 1891 година двама представители на американската брегова и геологическа служба подложили района на задълбочено проучване и стигнали до извода, че тъй като кратерът е кръгъл, тук трябва да е паднал метеорит приблизително под прав ъгъл. Извършили внимателно магнитно изследване на дъното на кратера и открили оскъдни останки от метал. С помощта на метод, който бих характеризирала като късоглед, единият заявил, че количеството материал от ръба на кратера изцяло ще го запълни. — Кратко изсумтяване показва какво мисли до въпроса старата жена. — По-късно други, по-научни изследвания категорично доказали, че той не е достатъчен, за да запълни кратера.

— През 1895 година на симпозиума на Вашингтонското геологическо дружество геологът Гроув Карл Гилбърт изнесъл доклад за Планината на миешите мечки — продължи тя. — Изложил различните хипотези и подкрепящите ги доказателства — теорията за вулканичния произход, за изригването на пара и за падането на метеорит. Накрая заключил, че не е възможно да се даде категорично мнение, основано на доказателства, но че най-вероятно кратерът е образуван от изригване на пара.

Един мъж с набита фигура, шапка в стил Индиана Джоунс и голяма брада я прекъсна:

— Забележете как доктор Пенкак описва доклада на Гилбърт, изнесен пред Геологическото дружество. За следващото ни занятие ще трябва да го прочетете. Той е истински пример за научно изследване.

Доктор Сюзан Пенкак продължи, без ни най-малко да се смущава.

— Вашият професор е прав за изложението на Гилбърт. Да се надяваме, че ще го прочетете по-внимателно, отколкото са го приели през 1895 година. Според участниците в симпозиума Гилбърт категорично твърдял, че кратерът е образуван от изригване на пара. В продължение на повече от четвърт век никой не се опитал да обори тази теория за произхода на Планината на миешите мечки и всички сляпо я приемали.

Тя се обърна и посочи големите камъни, пръснати по ръба на кратера.

— Едва много години по-късно било подложено на проучване разположението на скалните фрагменти по самия ръб. Големи камъни, някои тежки до пет хиляди тона, се откриват чак на километър и половина от мястото, но което стоя сега. Никое изригване на пара не притежава такава сила. И по ръба на кратера, и вътре в него се откриват огромни количества прахообразна скала, известна като силициев двуоксид. За получаването му от твърда скала са необходими невероятно налягане и топлина. Освен това степенният кварцов пясъчник в кратера показва, че в даден момент тук е развита температура поне от две хиляди и сто градуса.

Доктор Пенкак замълча и погледна студентите. Някои усърдно си водеха бележки, други изглеждаха доста отегчени. Тя съсредоточи единственото си око върху млад мъж, чието внимание блуждаеше към далечната равнина.

— Вие там. Да, вие. Като имате предвид всички факти, които току-що изложих, и онова, което е пред очите ви, какво мислите за теорията за изригването на пара?

Студентът премигна. Отчаяно му се искаше да е прочел необходимата литература за това пътуване.

— Ами, предполагам, че теорията може и да е задоволителна, но не смятам, че изригване на пара е в състояние да стопи кварцов пясъчник. Трябва да е имало някакъв топлинен ефект или експлозия, за да доведе до толкова високи температури — много по-високи, отколкото може да развие парата.

— А! — възкликна тя. — Топлинна експлозия. Много добре. Някой да ми каже какво би могло да предизвика такава експлозия и да остави толкова голяма дупка като тази пред нас.

Неколцина студенти колебливо вдигнаха ръце. Пенкак посочи едно момиче.

— Метеоритът може да притежава достатъчно количество кинетична енергия, която при удар би могла да се превърне в топлинна. — Студентката обърна страницата в бележника си. — Таблицата на Гифърд, в която енергията е представена в калории на грам тегло, показва, че метеорит, движещ се с шестнайсет километра в секунда, притежава почти трийсет хиляди калории енергия на грам.

Лицето на Пенкак се изкриви в нещо, което можеше да е или усмивка, или гримаса.

— Вярно, Съвсем вярно. Нека сега някой ми каже с каква скорост се е движил метеоритът, за който се предполага, че е образувал този кратер.

— Хм... с деветнайсет километра в секунда?

— Това отговор ли е, или въпрос? — Пенкак не изчака. — Да. С деветнайсет километра в секунда или с хиляда сто и четирийсет километра в час. А един любител на числата е пресметнал, че при удара метеоритът трябва да е бил около четирийсет и един метра в диаметър и да е тежал към триста хиляди тона. Експлозията би трябвало да се е равнявала на петстотин хиляди тона тринитротолуол. Внушително.

Тя замълча и впи поглед в групата. Студентите припряно записваха числата в тетрадките си, сякаш думата ѝ беше закон.

— И така, ако наистина е паднал метеорит, какво друго би трябвало да открием тук освен голяма дупка, стопена и пулверизирана скала и големи камъни, разхвърляни на километри наоколо?

Последва продължително мълчание, след което някой вдигна ръка.

— Да?

— Би трябвало да има парчета от метеорита.

— Точно така. — Тя кимна. — А открити ли са такива?

— Не и в съществено количество.

— Тогава какво е станало с материала, от който е бил изграден метеоритът? Какво е станало с онези триста хиляди тона никел и желязо? Къде са те?

Въпросите ѝ бяха посрещнати с мълчание. Професорът нервно се размърда. Студентите му бяха тук, за да получат информация, а не да им поставят интелектуални предизвикателства. Тези млади умове се стремяха към диплома, а не към знания.

Тя промени ъгъла на атаката в опит да разбуди в сивата маса пред себе си някаква творческа мисъл.

— Някой може ли да ми каже какво друго би могло да образува този кратер? Нещо, което е в състояние да отвори такава дупка в земята, да стопи кварцовия пясъчник, да превърне твърдата скала в прах и петдесет хиляди години по-късно да не остави нито следа?

Тих глас откъм дъното на групата измърмори нещо.

— Какво? — Пенкак се опита да открие източника на гласа в спускащия се сумрак.

Напред пристъпи млад мъж с рошава брада.

— Ядрена експлозия.

— Да. С магнитуд петстотин мегатона. През 1963 година Шумейкър направи нещо извънредно интересно. Познавах го. Невероятен човек. Притежаваше великолепната способност да подхваща проблемите по необичаен начин и много често получаваше съвсем неочаквани резултати. Той проучи кратер в равнината Юка в Невада, образуван от ядрена експлозия, и го сравни с този тук. За огромна изненада, Шумейкър откри много сходства. Всъщност двата кратера се оказаха идентични, макар, разбира се, да се различаваха по големина поради по-малкия заряд на бомбата в Невада.

— Но вие казахте, че този кратер се е образувал приблизително преди петдесет хиляди години — отбеляза нечий глас предизвикателно.

— Да, казах — потвърди Пенкак.

Студентът придоби увереност.

— В такъв случай не може да е било ядрена експлозия.

— Защо не?

Студентът се засмя.

— Защото ядрените оръжия са изобретени едва през 1945-а.

— Ако искате да кажете от човек, вие сте напълно прав.

— Доктор Пенкак понечи да продължи, но професорът бързо пристъпи напред.

— Много ви благодаря за изключително приятната екскурзия до кратера, доктор Пенкак. Съжалявам, но трябва да тръгваме, за да успеем да се върнем в университета навреме.

Студентите измърмориха няколко благодарности и се затътриха към автобуса, готов да ги откара обратно в академичния свят — там отговорите бяха винаги налице, като онези, отпечатани на страниците на учебниците.

Сюзан Пенкак проследи с поглед задните светлини на автобуса, които изчезнаха в сгъстяващия се мрак. Слънцето почти беше залязло и температурата бързо започваше да спада, както винаги в зимната пустинна нощ.

Винаги я прекъсваха, когато започнеше да предизвиква реалността. Колегите ѝ я признаваха за най-големия специалист по Метеоритния кратер и все пак тя ги вбесяваше с това, че не следва утъпкания път и не приема сляпо, че кратерът е образуван така, както показва името му.

Сюзан Пенкак вдигна ръце към звездите, които започваха да се появяват в небето. Петте пръста на здравата ѝ ръка се протягаха все по-нагоре и по-нагоре, сякаш се мъчеха да докоснат звездите. Обезобразената ѝ ръка беше няколко сантиметра по-ниско, натискана надолу от сакатото рамо. После тя бавно отпусна ръце и сведе окото си към земята. С леко накуцване тръгна към джипа, паркиран край пътя. В далечината се разнесе вой на приближаващ се хеликоптер. Доктор Пенкак спря и зачака.

„ВОЯДЖЪР“

*Периферията на Слънчевата система
21 декември 1995 г., 01:00 ч. по Гринуич*

Извън орбитата на най-далечната планета в Слънчевата система Слънцето все пак оказва въздействие. Слънчевият вятър носи постоянен поток натоварени със заряд частици от магнитното поле на Слънцето и се оформя огромна мехурообразна структура, известна като хелиосфера. От гледна точка на човечеството, тя изпълнява изключително полезна функция, като относително запазва Слънчевата система от междузвездна материя и забавя проникването на космически лъчи.

„Вояджър 2“, безстрашният посетител на четири планети и петдесет и седем луни през последните осемнайсет години, се намираще само на една трета от пътя до края на хелиосферата, но беше далеч извън орбитата на Плутон — безбрежна пустош, в която нямаше почти нищо за проучване от скенерите на сондата. Всъщност по-голямата част от апаратурата на борда на „Вояджър“ бе изключена малко след като през август 1989 година той мина покрай Нептун. Оттогава работеше единствено спектрометърът — уред за регистриране на ултравиолетови лъчи.

С огромната си дискова антена, насочена назад към равнината на планетите, и с насочения си към Земята сензор „Вояджър“ пътува към края на хелиосферата. Предвижда се да го достигне до 2000 година. Предполага се, че плутониевата енергия ще се изразходва през 2020 година, и се смята, че след това на „Вояджър“ ще му трябват милиони години, за да достигне до друга звезда.

Когато през 1977 година пуснаха сондата, имаше хора, според които изстрелването в космоса на нещо, което всъщност представлява пътеводител за Земята, не е най-разумната идея. Тези тревоги бяха превъзможнати. В края на краищата, съгласиха се учените, радио и телевизионните лъчи от Земята вече бяха много по-надалеч, отколкото „Вояджър“ изобщо щеше да стигне непокътнат. Тези лъчи не само

локализираха местоположението на планетата в космоса, но и показваха живота — при това не особено ласкателно, както показва прегледът на каналите — на Земята.

Точно в 01:00 по Гринуич скритият във вътрешността на сондата предавател се включи и започна да излъчва бинарен код, представящ данните от спектрометъра през последните двайсет и четири часа. Радиовълните започнаха продължаващото си четири часа, десет минути и двайсет и три секунди пътуване до Земята, за да бъдат регистрирани в космическия комуникационен център до Алис Спрингс, Австралия, където една гигантска сателитна антена неохотно щеше да отложи по-приоритетните си задачи, за да приеме данните на „Вояджър“ по време на ежедневното му петнайсетминутно предаване.

Седем минути по-късно — на разстояние от повече от седем милиарда километра, изминати за седемнайсет години, и по средата на предаването — пътуването на „Вояджър 2“ внезапно завърши.

ККЦ 14, Австралия

21 декември 1995 г., 14:40 ч. местно време

21 декември 1995 г., 05:10 ч. по Гринуич

Зад очите му пулсираше ужасно главоболие.

През последните няколко часа бяха научили доста неща за метеорното отражение, Ейърс Рок и дигиталното кодиране, но това не им помагаше особено да разберат ситуацията.

Майор Хокинс се насили да отклони мислите си от главоболието и посочи с върха на показалката си екрана.

— Добре, зная, че изглежда доста опростенческо, но ще трябва да се примирите. Като цяло имаме работа с четири неща.

ЯДРЕН ВЗРИВ ПОД КУПОЛА ВРЕДЕФОРТ

ИНФОРМАЦИЯТА ОТ „ВОЯДЖЪР“

СЪОБЩЕНИЕ ДО ПЕТ ОБЕКТА (ВКЛЮЧИТЕЛНО КУПОЛА ВРЕДЕФОРТ)

НАШИТЕ ИМЕНА

— Мисля, че стрелките са излишни. Нито едно от тези неща не следва задължително от предишното — чу се тихият глас на Леви. — Трябва да призная, че информацията от „Вояджър“ е стъпката преди съобщението, тъй като е използвана в съставянето му. Но как са се появили нашите имена?

Хокинс сви рамене.

— По-късно ще стигнем и до това. Повече ме интересува връзката с експлозията. Липсва втората ядрена бомба. Ако онзи, който стои зад съобщението, е свързан с бомбите, трябва да го разберем.

Майорът смяташе, че не е нужно да обсъждат теорията за пробния камък пред Лам. Мнението на Леви беше аргументирано, но дори да бе вярно, не можеха да направят нищо по въпроса. Освен това имаше още няколко други фактора, които не се вписваха в теорията — поне доколкото той можеше да прецени. И в момента се занимаваха именно с тези други фактори.

— Вижте обектите, към които е било насочено съобщението, и ги сравнете със Скалата. — Леви държеше карта на света с шестте червени кръгчета. — Какво ви кара да мислите разположението им?

— По един за всеки обитаем континент — отбеляза Хокинс. От известно време нещо го човъркаше. — Ами ако другите са за

отклоняване на вниманието?

— Какво? — озадачено попита Фран.

— Ами ако единственото истинско съобщение е било до Южна Африка, а другите са пратени само за да ни поведат по погрешна следа? — Хокинс вече плуваше в свои води. — Ние си седим тук и гледаме накъде са били насочени лъчите, но това не означава непременно, че там наистина е имало нещо. Нямаме данни за предавания от тях.

— Възможно е някога там също да е имало нещо, което вече не съществува — подхвърли Леви. — Но да се върнем на разположението на шестте обекта. Хайде да не сме егоцентрични и да обърнем поглед навън. Забележете, че три от точките са в северното полукълбо, а другите три — в южното. Забележете, че всяка от тройките е разположена така, че разделя света на три приблизително равни части.

Лам, който току-що беше влязъл, каза:

— Ако човек иска да постави монитори, за да обхване целия свят, той би ги разположил точно така. Може би в миналото руснаците са разработили някаква наблюдателна система и експлозията във Вредефорт я е повредила, как мислите?

Леви замислено поклати глава.

— Не. Не говорех за това. Помислете за мястото, на което сме в момента. Защо тази станция е тук, в Австралия?

— За да можем винаги да сме във връзка със сателитите и сондите си, когато са от тази страна на земното кълбо. Нали тя е срещуположна на Съединените щати — отвърна Фран.

— Точно така — потвърди Леви и зачака.

Фран се сети първа.

— Чакай малко! Да не да искаш да кажеш, че тези шест обекта са едно и също нещо? Наблюдателни или предавателни обекти към космоса? Но на другите места няма нищо!

— Преди излъчването на съобщението не знаехме, че и в Ейърс Рок има нещо — отбеляза Хокинс.

Леви посочи схемата на Хокинс и каза:

— Всички ние като че ли забравяме факта, че съобщението е съдържало данните от „Вояджър 2“ плюс нашите имена. Но сондата е почти извън Слънчевата система. Как е възможно някой да е получил тази информация?

— Не е задължително да я е взел от самата сонда — отвърна Батсън. — Тази информация може да се намери и в бази данни тук, на Земята.

— Значи някой би могъл да използва информацията от „Вояджър“ просто като диверсия — каза Лам.

— Когато пристигне онази жена, трябва да изпомпаме от нея всичко за Метеоритния кратер — каза Хокинс. — Сигурен съм, че са го проучвали със звуков и електромагнитен резонанс. В противен случай ще трябва да пратим някого там. Може в района да има нещо сходно с онова, което е в Скалата.

— Възможно е. — Лам изглеждаше раздразнен от това, че Леви толкова бързо отхвърли руската връзка. — Руснаците биха искали да направят нещо подобно — да разположат около света станции като нашите. Те са имали възможност да получат информацията от „Вояджър“ — тя не е тайна за обществеността. По дяволите, възможно е това нещо в Скалата да е още от времето на „Спутник“.

— Според вас какво точно има в Скалата? — попита Батсън. Той потупа папката, която държеше. — Прегледах събраните данни и ми се струва, че единственото, което ви е известно със сигурност, е аномалията, която регистрирате с апаратурата си за звуков и електромагнитен резонанс. Не разполагате с нищо сериозно. След онова предаване не сте регистрирали никакви радиовълни. Уредите ви за звуков и ЕМР-резонанс ви показват само, че на около сто и петдесет метра под върха има нещо различно от здрава скала. Последните данни показват, че диаметърът му е приблизително дванайсет, а дълбочината четири метра.

— Така е — призна Лам. — Това е единственото, с което разполагаме.

Батсън поклати глава.

— Но според всичко, което знаем, то може да е било там открай време. Преди съобщението никой не се е сетил да направи проучвания на Скалата. Няма и следа от вход или изход.

— Пратихме войници да обиколят Скалата и района около нея. Не откриха нищо — отвърна Лам. — Според нас е възможно входният тунел да е откъм северозападната страна, която от години посещават единствено аборигените за религиозните си церемонии. Откъм тази страна може да е било изкопано нещо и впоследствие да е било скрито.

— Как ще проникнете вътре, ако не откриете тунел? — попита Фран.

Отговор не последва.

— Всичко се свежда до въпроса какво е „това“ — каза Батсън. — То трябва да е в състояние да излъчва през скалата към космоса с достатъчно енергия, за да заглуши нормалните ви сателитни комуникации. Не съм специалист в тази област, но ми се струва, че би ни отнело адски много време да създадем предавател, който да излъчва през сто и петдесет метра здрава скала.

— Възможно е — отвърна Лам. — Поставихме този проблем на компютъра. Никой досега не се е сещал да го направи — не е имало причина, — но ако се наложи и разполагате с много силен енергиен източник, можете да предавате през скала на определени микровълнови честоти.

— Но в такъв случай къде е енергийният източник? — попита Фран. Имаше прекалено много проблеми без отговор. Тя обичаше да работи с твърди данни — а тук нямаше никакви данни, само късчета от мозайка. При това цялата мозайка приличаше на плътен мрак, в който те се препъваха и се мъчеха опипом да подредят късчетата едно по едно.

— Струва ми се, че всичко това може да е сложна инсценировка — каза Лам.

— Инсценировка ли? — повтори Хокинс. — С каква цел?

— Има връзка с бомбите — отвърна Лам. — Трябва да има връзка. Според мен някой се опитва да отклони вниманието ни от онази, която все още не е открита. Както каза майор Хокинс, основната ни грижа трябва...

Той замълча, защото влезе майор Спърлок. Беше развълнуван.

— Загубихме връзка с „Вояджър 2“.

— Какво? — объркано попита Лам.

— Просто изчезна наред предаването. — Спърлок се приближи до компютъра. — Ето, вижте. — Петимата се събраха около него и се втренчиха над рамото му. Докато пишеше на клавиатурата, той им обясни: — През 1990 година „планетарната мисия Вояджър“ завърши. Промениха името ѝ на „междузвездна мисия Вояджър“ (ММВ) и понижиха приоритетността ѝ.

Цифрите на екрана се превърнаха в четивни данни — четивни за някой с докторат по астрофизика и опит в наблюдаването на танцуващите по екрана данни от сондата, разбира се.

— Определихме по петнайсет минути за връзка с „Вояджър“ на всеки двайсет и четири часов цикъл — продължи Спърлок. — Приемаме сигнала му тук и после го пращаме обратно в космоса към комуникационния сателит ИНТЕЛСАТ V-F8, който се намира в синхронна орбита над Австралия. Сателитът го предава до наземната станция „Валехо“ в Калифорния. Логично е „Валехо“ директно да го препраща до космическата лаборатория, която е точно от срещнатата страна на пътя, но не става така. Вместо това „Валехо“ отразява радиовълните обратно в космоса към комуникационния сателит КОНТЕЛАСК ASC-1, а той го препраща до центъра за космически полети „Годард“ в Гринбелт, Мериленд, който прави копие на съобщението за главната си инфобанка. После „Годард“ го излъчва до космическата лаборатория в Калифорния чрез сателита ГЕ АМЕРИКОМ САТКОМ F2R. — Спърлок насочи вниманието си към екрана. — Обикновено даже не поглеждаме данните — просто ги препредаваме. Преди три минути ме потърсиха от космическата лаборатория и ми казаха, че съобщението е свършило предсрочно. Направих проверка и ето какво открих.

Данните рязко изчезнаха.

— Отначало си помислих, че предаването просто е свършило, но до края оставаха още цели осем минути.

Възможно ли е да има повреда в компютъра? — попита Леви.

— И това проверих — отвърна Спърлок. — Няма.

— Може би предавателят на проклетата сонда просто се е развалил — предположи Лам.

— Можем да го проверим — каза Спърлок.

— Как? — попита Хокинс.

Пръстите на Спърлок почукваха по клавишите.

>ЗАПОЧНИ ШИРОКОВЪЛНОВО ПРЕДАВАНЕ ЗА
ОБРАТНО ПРЕПРАЩАНЕ ДО „ВОЯДЖЪР 2“ ДТГ
21ДЕК0210 ГРИНУИЧ. ЩЕ СЛЕДИМ ЗА ОБРАТНО ДТГ
21ДЕК1030 ГРИНУИЧ.

— Докато радиосигналът, който току-що пратих, стигне до „Вояджър“ и бъде препратен от антената на сондата обратно до Земята, ще минат повече от осем часа действието е принципно същото като на радарна вълна. Успешното препращане на съобщението ще означава, че „Вояджър“ продължава да е там и че проблемът е някъде в самата сонда.

— Ами ако съобщението не бъде препратено обратно? — попита Лам.

— Тогава „Вояджър“ е изчезнал — отвърна Спърлок.

Продължително мълчание изпълни стаята.

— Ега ти работата — измърмори Хокинс.

Лам поклати глава.

— Всички знаете, колкото зная и аз. Трябва да ми дадете някои отговори. Вашите имена, а не моето, бяха излъчени от Скалата. — Той погледна часовника си. — Трябва да се погрижа за някои други неща.

Лам излезе, като остави групата да се чуди над последната информация.

ПЪРВИЯТ КОНТАКТ

ККЦ 14, Австралия

21 декември 1995 г., 12:00 ч. местно време

21 декември 1995 г., 02:30 ч. по Гринуич

— Някой да иска нещо за ядене? — попита Хокинс.

Фран се изправи и разкърши рамене.

— Аз бих хапнала.

Леви и Батсън отрицателно поклатиха глави. Двамата с Фран излязоха от заседателната зала и се насочиха към малката столова в сутерена.

— Вие с Лам май се познавате — отбеляза Фран.

— Работили сме заедно — отвърна Хокинс.

— Значи се познавате отдавна?

— От пет години — каза майорът.

Влязоха в столовата и чак когато си избраха храна и седнаха в едно от сепаретата, Хокинс продължи:

— Прочела си досието ми. Преди повече от четири години ме избраха да съставя нова група за специални операции. Група, която да изпълнява задачите, неизпълними поради практически или политически причини от „Делта“ или някоя друга спецчаст. Бяхме отговорни единствено пред президента. Военната ми кариера завърши в момента, в който се съгласих да сформирам тази група, кариерите на другите деветнайсет мъже и четири жени, които постъпиха в нея, също.

— В групата ти има и жени? — изненада се Фран.

— Да. Те отговаряха на изискванията, а за някои операции е много полезно да разполагаш с жена. Стъписва лошите за миг-два, а понякога това е всичко, от което се нуждаеш. — Той се усмихна. — Освен това при определени обстоятелства жените мислят различно и често тази различна перспектива е от голяма полза.

— Както и да е — продължи той, — тъй като искахме да се отдадем изцяло на работата, всички осъзнахме, че трябва да престанем

да мислим за кариера в армията. Нашата кариера беше „Орион“ — така ни нарекоха. Накарах Лам да внесе по половин милион долара в специална банкова сметка за всеки от групата. Дванайсет милиона долара е доста ниска цена, когато става дума за бойци от такава класа. Парите, позволиха на всеки от нас да се съсредоточи върху работата и да не се тревожи дали някой ден ще има достатъчна пенсия или пък, ако има семейство, дали ще може да се грижи за него.

— Звучи малко продажно — отбеляза Фран.

— Може би — съгласи се Хокинс. — Но е и реалистично. Ние вече не съществувахме. Вече не бяхме в армията. Не се числяхме никъде, така че нямаше нужда да си търсим прикритие като членовете на „Делта“. Не получавахме месечна заплата. Не ни повишаваха в чин. Нищо. — Той посочи униформата си. — За първи път от три години се обличам така. Майорският ми чин е постоянен... Отначало всичко вървеше добре. През първата година проведохме четири операции, и четирите успешни. Без никакви загуби. После дойде новото правителство. Информирах президента за групата и за задачата ѝ. Като че ли обаче новото правителство имаше други идеи за какво да ни използва. Президентът определи Лам за наша свързка и се опита да ни пробута няколко съмнителни задачи. Наложих се да се обърна към него по този въпрос.

— Какви съмнителни задачи?

Хокинс сви рамене.

— Няма значение. Достатъчно е да кажа, че бяха в Щатите и се отнасяха до елиминирането на определени личности. Нали разбираш, всичко, което правехме, беше незаконно — и в Съединените щати, и извън тях. Понякога става трудно да различаваш границите, защото всъщност не съществуват никакви граници. Така че като цяло трябваше да вярваме на информацията, която ни даваше Лам. Понякога двамата с него обсъждахме колко трябва да знаят хората ми. Той клонеше към минимума, аз — към максимума. Отгоре на всичко изобщо не вярвам, че и онази минимална информация, която ни даваше, беше законна. Нямаше начин да я проверявам. Не искам да кажа, че онова, което правехме, не беше в интерес на Съединените щати. Предполагам, че е било, но в областта на разузнаването просто има много манипулации — прещаш хората на акция А поради причини, които всъщност са свързани с акция Б — ако това изобщо

има някакъв смисъл... И така стигаме до сегашната ситуация. Според мен получаваме минималната информация. И не съм сигурен колко от нея е вярна. Не съм сигурен даже дали името ми наистина е било в съобщението, или пък дали съобщението изобщо съществува.

Фран се усмихна.

— Игрчки в игрчките, а?

Лицето на Хокинс остана абсолютно сериозно.

— Сега се намираш в сумрачния свят. Живял съм в него много години. Правило номер едно: не вярвай на никого. Не вярвай на нищо, което ти казват.

— Даже на онова, което ми каза ти ли? — попита тя.

— Да. Даже на онова, което ти казах аз, ако искаш да действаш разумно. — Хокинс прокара ръка през косата си. — Последното нещо, върху което работехме с групата ми, беше откриването на двете липсващи ядрени бомби. Изчезнали са от съветски склад в днешен Казахстан. Получихме тази информация от разузнавателен източник преди шестнайсет дни. Очевидно бомбите липсват вече от около три седмици. Според нас бивш руски генерал ги е продал на купувача, който е дал най-висока цена. Разбира се, проклетите руснаци или както и да ги наречеш сега, по дяволите, не са си направили труда да ни уведомят. Не ни е известно как бомбите са били изнесени извън страната и къде са отишли. Една от тях вече е взривена.

— Куполът Вредефорт — кимна Фран.

— Точно така. Мислехме си, че сме успели да открием втората в Колумбия — наркобос, който определено имаше парите да я купи и възможността да я прекара контрабандно от Русия до Южна Америка.

— Но защо му е ядрена бомба?

Хокинс поклати глава.

— Не зная. Лам не ми каза. Можех само да предполагам. Защо му е изобщо на някого бомба? За да добие върховна власт, струва ми се. За изнудване. За каквото и да е. Мнозина биха искали да притежават такова оръжие. Показа се обаче, че не я е купил. Отидохме и го отвлякохме. Не знаеше нищо за бомбата. — Майорът сви рамене. — Поне го откъснахме от наркомрежата, макар че някой друг боклук ще заеме мястото му.

— Четири години са много време за такава работа — отбеляза Фран.

Хокинс сви рамене.

— Не ми остава нищо друго.

Фран посочи пръстена на лявата му ръка.

— Ами жена ти? Имате ли деца? — Още щом изрече думите, тя усети промяната в Хокинс. Лицето му заприлича на маска.

— Нямаме деца и жена ми вече не се нуждае много от мен.

Фран се смути.

— Разведен ли си?

— Не. — Последва продължително, неловко мълчание.

Фран реши да остави тази тема.

— Каква според теб е връзката с бомбите? — Въпросът имаше изключително значение за компютърните ѝ прогнози. Дори не ѝ бяха казали, че втората бомба още не е открита, а само за взрива в купола Вредефорт. Другата бомба щеше да направи резултатите още по-ужасни — ако бе възможно да се сетиш за нещо по-ужасно от онова, което показваха числата.

— Не зная. Както каза Дебра, експлозията във Вредефорт е станала преди съобщението. Мисля, че южноафриканските радикали са взели едната бомба и са я използвали по най-добрия възможен за тях начин. Не вярвам, че са били в състояние да си позволят и втората. Веднага след като пристигнах тук, получихме ново сведение, че може да е в Либия. Не зная. Групата ми продължава да работи по тази следа. Единственото, което ме кара да смятам, че става нещо извънредно важно, е това, че ме изтеглиха от групата, за да дойда тук. И фактът, че Лам е тук. Той не обича да си губи времето за празни работи.

Фран се замисли за онова, което беше предвидил компютърът ѝ.

— Вече ти казах, че се занимавам със статистическо прогнозиране. Е, след експлозията в купола Вредефорт направих прогноза. Вкарах в компютъра всички налични икономически и политически данни — макар да не ми казаха, че има и втора бомба. Не че резултатът би станал много по-лош, отколкото е сега.

— Зная — отвърна Хокинс. Преди малко прегледах прогнозите.

Фран побутна настрани непокътнатата си чиния.

— Странното е, че целият инцидент с Ейърс Рок е непредвидим. Не е имало начин някой да го предугади. Всъщност той изкривява данните.

— Това хубаво ли е, или е лошо? — попита Хокинс, замислен за документите, които преди малко бяха обсъждали с Лам.

— Не зная. Първоначалните посоки на бъдещо развитие и техните вероятности бяха доста мрачни, така че всяка промяна може да е за добро. Има петдесет и девет процента вероятност за...

И двамата изненадано вдигнаха поглед. Следвана от Дон Батсън, Дебра Леви развълнувано се приближи до масата им и ги прекъсна:

— Получи се ново съобщение!

Последваха я по коридорите до главната контролна зала на комуникационния център. Помещението бе опразнено и вътре бяха само членовете на групата, майор Спърлок и Лам. Спърлок пишеше на компютърната клавиатура, вниманието му беше съсредоточено върху екрана.

— Съобщението е друго — каза той. — С променлива честота е и съдържанието, което успях да разбера, не е в същия формат.

— Дайте да видя — рече Леви. Пръстите ѝ се понесоха по клавиатурата. След няколко минути тя се изправи и каза:

— Той е прав. Съобщението е различно в повече от едно отношение. — Дебра напрегнато погледна екрана, без да обръща внимание на останалите в стаята.

— Но със сигурност е излъчено от Скалата, нали така? — попита Лам.

— Да, сър. — Спърлок посочи през големите прозорци към сателитните антени. — Държахме антена номер четири под минимален наклон в азимута на Скалата. Тя регистрира съобщението.

— Като предишното ли е било насочено? — попита Хокинс.

Спърлок седна пред друг пулт и остави първия на Леви, която отново се бе захванала за работа.

— Беше излъчено с много по-ниска енергия. Ако не бяхме подготвени, изобщо нямаше да го засечем. Обхватът му бе много широк при ниска енергия във всички посоки. Мисля, че не е било насочено към нито една конкретна точка.

— Ами сателитното отражение? — попита Лам. — Не са ли се опитвали да го предадат до другите обекти, като първото?

— Не, сър. Както казах, то просто беше излъчено — нямаме представа накъде. Най-вероятно не е било предназначено за

метеоритно отражение като първото съобщение. Всъщност не е задължително изобщо да е съобщение.

— Какво означава това?

— Искам да кажа, че може просто да е било микровълнов енергиен импулс, а не съобщение. — Спърлок поклати глава. — Не зная... Никога не съм виждал подобно нещо. Ако е било съобщение, не съм сигурен от какъв вид.

Лам се ядоса.

— По-добре се помъчете да ни го обясните както трябва, господине, защото в момента говорите пълни глупости.

Прекъсна го гласът на Леви.

— Струва ми се, че знам какво се е случило. В 02:46 часа по Гринуич сателитна антена номер четирите регистрирала микровълново излъчване от района на Скалата. Тя е покривала широк обхват, центриран на честотата на първото съобщение, но на всеки дваайсет секунди е преминавала нагоре и надолу по честотите, за да не пропусне нещо. Засеченото от нея излъчване не е било насочено. Доколкото може да се пресметне, то е продължило приблизително дваайсет и три секунди.

Лам се наведе напред.

— Какво искате да кажете с това „доколкото може да се пресметне“?

Леви гледаше компютърния екран.

— Отначало предаването било засечено на четиринайсет цяло и дваайсет мегахерца. Компютърът се настроил на тази честота и когато започнала да се променя, продължил да я следи. Честотата започнала да се повишава по скалата, после излъчването прекъснало за две секунди, след това било засечено на шестнайсет цяло шейсет и два мегахерца, после отново прекъснало за две секунди, докато честотата се понижавала. Антената отново го уловила надолу по скалата, докато не изчезнало на четиринайсет цяло и дваайсет.

— Какво е съдържанието на съобщението? — попита Лам.

— Още не зная — отвърна Леви. — Една част от него е на стандартен бинарен, но анализите на майор Спърлок, както и моите собствени, засега не установяват разгадаем код.

— Кой го е пратил? — попита Лам. — Същият преподавател, който е излъчил и първото ли?

— Най-вероятно, но не мога да гарантирам — призна Леви.

— Свързах се с хората на полковник Толивър при Скалата — съобщи Спърлок. — Морските пехотинци ме увериха, че никой от тях не е предавал. Уредите им не са засекли съобщението, защото работят на по-ниски честоти.

Спърлок свали очилата си и нервно се потърка между веждите.

— Това предаване е много странно — различава се от всичко, което съм виждал или пък за което мога да открия данни. Най-новите военни радиостанции използват променлива честота заради секретността. Това съобщение променяше честотата си, но в онези моменти, в които напълно изчезваше от скалата, правеше и нещо друго, нещо извънредно необичайно. Според мен то не е прекъсвало там — мисля си, че е преминавало във форма, която не сме в състояние да проследим. Не знаем също до кого е пратено. Енергийното равнище не беше особено високо, но при отблъскването на лъчите от атмосферата би могло да се повиши от очакващ го приемник във всяка точка на света.

— Ако онова, което е в Скалата, иска да се свърже с нас — каза Хокинс, — то би могло да го направи като с първото съобщение — с помощта на информацията от „Вояджър“. Ако това предаване е пратено по такъв начин, че дори не бихме могли да го засечем, ако не бяхме специално подготвени, и във формат, който не сме в състояние да разшифроваме, това значи, че не е било за нас. Било е за някой друг и той го е приел. Въпросът е кой и къде?

Лам помълча няколко секунди, за да смели объркващата информация.

— Значи в основни линии искате да кажете, че нещо в Скалата излъчва неизвестно съобщение, като използва методи, за които не сме сигурни, до някой, чиято идентичност не ни е известна. Така ли е?

— Тъй вярно, сър.

— И че горе-долу единственото нещо, което знаем, е, че някой е трябвало да приеме това съобщение — някой, който е в състояние да го разшифрова — продължи Лам.

— Тъй вярно, сър — повтори Спърлок.

Лам посочи компютъра.

— Трябва да разгадаем съобщението. Трябва да разбера какво става. Искам да направите тази задача първостепенен приоритет. Ясно

ли е?

— Тъй вярно, сър, ясно е — отвърна Спърлок. Леви дори не си направи труда да обърне глава. Тя вече работеше по проблема на друга плоскост на реалността.

Лам напусна залата, плътно следван от Хокинс.

21 декември 1995 г., 14:00 ч. местно време

21 декември 1995 г., 04:30 ч. по Гринуич

— Какво знаете за Леви? — попита майорът в обезопасения свързочен център.

Лам приглади компютърните разпечатки и прокара пръст по редовете.

— Дебра Лин Леви. Родена през 1972 година в Бруклин, Ню Йорк. Баща — техник в метрото. Майка — секретарка. В семейството няма данни за изключителни интелектуални способности. После се родила тя. Проговорила на четиринайсетмесечна възраст. Започнала да чете на две години. Включили я в програмата за бързо развиващи се деца и я пратили в Нюйоркския университет при професор Алън Стийнуатс, известен специалист в работата с деца чудо. Стийнуатс убедил родителите да му позволят да ускори образованието ѝ. Завършила гимназия на девет години. Постъпила в МТИ и завършила на петнайсет години с докторат по квантова физика. През следващите седем години работила като научен сътрудник в тамошния физически факултет. Започнала да преподава на седемнайсет, но очевидно на осемдесет години по-възрастните от нея студенти им е било трудно да я приемат сериозно.

— Ами личният ѝ живот? — попита Хокинс.

Лам поклати глава.

— Нищо. Работи, преподава и се прибира къщи. Хората ни продължават проверката, но нямаме данни за каквито и да е мъже в живота ѝ — нито пък за жени.

Лам прелисти друга страница.

— Обаче има нещо интересно. Преди година превъртяла и прекарала два месеца в психиатрия.

— Каква е причината?

— Имаме трудности с достъпа до медицинските архиви. Това е изключително елитно заведение в северната част на щата Ню Йорк. — Той погледна майора. — Защо се интересуваш от Леви?

Хокинс поклати глава.

Не зная. В нея има нещо, което ме кара да се чувствам неспокоен. Не го разбирам. Просто някакво предчувствие.

Това беше достатъчно за Лам.

— Ще намеря диагнозата.

— Някакви други проблеми освен този?

Лам погледна секретното досие на Леви.

— Не. Само фактът, че е млада и никога досега не е била изложена на подобни ситуации.

— Ами онази жена от кратера — Пенкак?

— Пътува насам. Взехме я преди три часа. Би трябвало да пристигне през нощта или рано сутринта.

— Ами нейното минало? — попита Хокинс.

Лам се намръщи.

— Не е като за света. Тя е изключително ексцентрична и в същото време има блестящи постижения в областта на странните геологични образувания. — Лицето му се изкриви, мускулите около деформираната скула подскочиха. — Компютърното ѝ досие показва, че е пътувала шест пъти до бившия Съветски съюз. За първи път през петдесет и девета. За последен — през осемдесет и седма.

Хокинс го разбираше.

— Нещо друго?

— Лангли и ФБР ѝ водят досие. Известно време е имала интимен приятел руснак — кореспондирани са си доста дълго. Феликс Зигорски, специалист по аеродинамика, участник в космическата им програма. Всичко изглежда съвсем невинно, но са искали да я държат под око.

— Дайте назад — каза Хокинс. — Разкажете ми за нея от самото начало.

Лам прегледа пратената му по факса разпечатка.

— Няма кой знае какво. Родена е през 1938 година в Хъчинсън, Канзас. Родителите ѝ имали ферма. И двамата загинали в автомобилна катастрофа, когато била шестнайсетгодишна. Била ранена много зле и получила тежки обгаряния. Известно време лежала в болница и след

това живяла сама — не е известно да има живи роднини. Продала фермата и постъпила в университета на Ню Мексико в Албъкърк. В колежа следвала физика. Защитила докторат по геология. После отишла при Метеоритния кратер и оттогава живее там. От време на време преподава като хоноруван професор в различни университети. Често пътува. Пише статии за научни списания.

— Личен живот?

— Досега нищо. По време на инцидента е загубила едното си око и е ужасно обезобразена.

— Ще се наложи да я държа под око каза Хокинс.

— Това е всичко. — Лам разсеяно прокара длан по докладите върху бюрото. — Ти как я караш?

— Добре съм.

— Как е жена ти?

— Все същото — лаконично отвърна Хокинс. Тонът му показваше, че въпросът не подлежи на обсъждане.

Лам бързо смени темата.

— Наредих на охраната да провери личния багаж на членовете на групата и откриха в пътната чанта на Батсън няколко бутилки. Заповядах да ги конфискуват — тук не е мястото, нито времето за такива неща.

Хокинс поклати глава.

— Говориш така, като че ли държим тук спортисти. Нещо друго, което трябва да зная?

Лам натисна бутона на бюрото си, вратата се отвори и влезе полковник Толивър. Униформата му бе подгизнала от пот.

— Полковник Толивър току-що пристига с хеликоптер от Скалата. Каква е тактическата ситуация?

Полковникът извади кърпата си и избърса пясъка от челото си.

— Скалата е обкръжена. Сигнали сме на петдесет и пет метра навътре. Пробиването продължава без проблеми.

— Стратегическо положение?

Толивър се намръщи.

— Руската спецчаст извънредно нервира австралийците. Моят австралийски колега казва, че шефовете му го натискат да разбере какво става. Да не говорим, разбира се, за отрицателната реакция към пробиването.

— Къде се намира спецчастта?

— В Коралово море и продължава да се придвижва на юг. Разузнавателните сведения предполагат, че ще заобиколи източния бряг на Австралия и ще заеме позиция на юг в Големия австралийски залив на хиляда и шестстотин километра южно оттук. Една от сателитните антени на „Гагарин“ е насочена директно към нас. Другите следят цялото небе над континента. Засичаме постоянен секретен сателитен трафик между флагманския кораб и Москва.

— След колко време ще заемат позиция?

— След трийсет и шест часа.

— Смятате ли, че са засекли второто съобщение? — попита Лам. Толивър сви рамене.

— Ние се намирахме на върха на Скалата и не го засякохме, защото не бяхме на тази честота. Зависи дали руснаците са били — няма как да разберем.

Нещо смътно човъркаше Хокинс.

— Забелязва ли се някакво раздвижване в онзи обект в Сибир?

Лам се пресегна зад себе си и взе някакви документи.

— Да. Нашият сателит там регистрира мащабни военни маневри. Търсят нещо.

— Тяхната Скала — гласно изрече мисълта си Хокинс. — Нещо друго?

— От Лангли се тревожат, че руснаците ще се опитат да внедрят свои хора тук.

Хокинс кимна. Знаеше го. И той се тревожеше за това. Първо присъствието на Леви, сега и очакваното пристигане на Пенкак.

— Напомнете на хората си, че не трябва да очакват явна военна операция — каза Лам. — Ако се стигне до намеса, акцията най-вероятно ще е скрита. Трябва да проверяват всекиго и да не приемат нищо на доверие. Възможно е сред нас вече да има техни агенти.

— Да, сър. — Толивър замълча за миг. — Вие, разбира се, знаете, че най-вероятният източник на информация е някой от външните, които бяха повикани тук.

Лам впи студен поглед в морския пехотинец.

— Зная.

Освободи полковника и се обърна към Хокинс.

— Като цяло нещата не вървят добре. В няколко държави от Третия свят вече се усеща политическа нестабилност. Правителствата им пазят загубата на златните резерви в тайна, но някои от лидерите им вече драпат да осигурят собственото си положение — без да ги интересува благосъстоянието на собствения им народ. Изглежда, до края на годината ще има поне четири нови правителства. Той въздъхна и смени темата. — Нещо от твоите хора по въпроса за втората бомба?

— Проверяват две възможности — отвърна Хокинс. — Едната е Либия.

— Той определено разполага с пари да купи бомба — отбеляза Лам. — И си пасва с другото сведение, което получих. Кадафи неочаквано пак е започнал да вдига шум за отбранителната си линия в залива Сидра, Президентът възнамерява да прати Шести флот, за да го притисне. Разузнаването смята, че Кадафи иска да подмами флота в залива и после с помощта на малък кораб — или по-вероятно подводница — с бомбата на борда да се опита да се приближи до някой от самолетоносачите и да го взриви.

Хокинс се намръщи.

— Защо тогава президентът реагира по този начин?

— Това си е негова работа. Единственото, което зная, е, че авионосна ударна група обикаля край трийсет и третия паралел и чака президентска заповед да го пресече.

— Лам изглеждаше ядосан. — Тук съм малко вън от нещата. — Той поклати глава. — Какви са позициите на — „Орион“ в Либия?

— Внедрили сме две малки разузнавателни групи. Според последното съобщение, все още нищо.

— Каква е другата следа?

Хокинс взе една тънка папка с надпис „СТРОГО СЕКРЕТНО“.

— Заловили са контрабандист, който при разпита призна, че е доставил нещо на някакъв арабин. Проверката на товарния му отсек установила слаби следи от радиоактивност. И този факт, и описанието на самата стока от контрабандиста, ни навеждат на мисълта, че може да става дума за втората бомба. Пренесъл е стоката от точка на северния бряг на Черно море до Средиземно море и я е предал на арабина на известно разстояние от сирийския бряг.

— Установили ли са самоличността на получателя?

— Не още, но усилено работят по въпроса.

— Възможно ли е да я е получил Кадафи?

— Да. Може и да е някой друг — разбира се, ако наистина е била бомбата. Възможно е даже да става дума за първата бомба по пътя ѝ към Южна Африка.

Лам уморено разтри челото си. Можеше да е всеки в онази клоака, известна като Среден изток. Сирийците с радост биха използвали ядрена бомба срещу израелците. Ливанците — един срещу друг. Йорданците — срещу когото и да било.

— Добре. Незабавно ме информирай, ако откриете нещо за второто съобщение.

Хокинс не помръдна.

— Използвали сте някои от хората ми от „Орион“, без да се посъветвате с мен.

— Да, така е. И двамата не сме на мястото си тук. Трябва да сме подготвени за някои случайности, а твоите хора са най-добре обучените за този род акции, в случай на нужда.

Майорът кимна и излезе. Беше приел факта, но в същото време ужасно се мразеше за това. Имаше чувството, че вече не контролира нищо — всичко му приличаше на упражнение по реагиране, а той не си падаше по този род операции.

21 декември 1995 г., 19:50 ч. местно време

21 декември 1995 г., 10:20 ч. по Гринуич

Фран и Дон стояха пред компютъра и надничаха над раменете на Спърлок в очакване на отговора на осемчасовия си въпрос към „Вояджър“. Леви сякаш изобщо не беше помръдвала от мястото си пред другия компютър. Съобщенията на екрана на Спърлок течаха бавно.

<НАСТРОЙКА ДИСК V154P657 „ВОЯДЖЪР 2“
ПРОЕКТ ММВ.

<ПРИКЛЮЧЕНА НАСТРОЙКА ДИСК V154P657
„ВОЯДЖЪР 2“ ПРОЕКТ ММВ.

<ПРОВЕРКА ВСИЧКИ СИСТЕМИ. ИЗЧАКВАНЕ
ОБРАТНО ПРЕДАВАНЕ.

Спърлок погледна дигиталния часовник в горния ляв ъгъл на екрана, който бавно отчиташе останалите секунди и измърмори:

— Пет секунди.

Последното число се превърна в нула и броячът спря. Спърлок премигна.

<ПРОВЕРКА ВСИЧКИ СИСТЕМИ. ИЗЧАКВАНЕ
ОБРАТНО ПРЕДАВАНЕ.

Той протегна ръце към клавиатурата и бясно започна да пише съобщение.

>ПОТВЪРДИ ОТСЪСТВИЕ НА ОБРАТНО
СЪОБЩЕНИЕ V154P657 „ВОЯДЖЪР 2“ ПРОЕКТ ММВ.

Отговорът бе кратък и точен.

<ПОТВЪРДЕНО. ОТСЪСТВИЕ НА ОБРАТНО
СЪОБЩЕНИЕ V154P657 „ВОЯДЖЪР 2“ ПРОЕКТ ММВ.

Пръстите му отново зачукаха по клавиатурата.

>ПОТВЪРДИ ИЗЛЪЧВАНЕ СЪОБЩЕНИЕ ЗА
ОБРАТНО ПРЕПРАЩАНЕ ДТГ 21ДЕК2010 ГРИНУИЧ.

<ПОТВЪРДЕНО ИЗЛЪЧВАНЕ ШИРОКОВЪЛНОВО
СЪОБЩЕНИЕ ЗА ОБРАТНО ПРЕПРАЩАНЕ ДТГ
21ДЕК2010 ГРИНУИЧ.

Спърлок не се предаваше лесно.

>ПОТВЪРДИ ПОСОКА НА СЪОБЩЕНИЕ ЗА
ОБРАТНО ПРЕПРАЩАНЕ V154P657 „ВОЯДЖЪР 2“
ПРОЕКТ ММВ.

Последва пауза от десет секунди, по време на която пръстите на
Спърлок се впиваха в страничните облегалки на стола.

ПОТВЪРДЕНА ПОСОКА НА СЪОБЩЕНИЕ ЗА
ОБРАТНО ПРЕПРАЩАНЕ V154P657 „ВОЯДЖЪР 2“
ПРОЕКТ ММВ.

Спърлок вдигна ръце от клавиатурата и се обърна към другите.

— „Вояджър 2“ е изчезнал.

— Изчезнал? — повтори Фран.

— Вече го няма там.

— Може би просто е повредена сателитната антена и затова не
получавате обратно съобщение — предположи Хокинс.

— Даже без антената щяхме да приемем някакъв сигнал от самия
корпус на сателита — радарно отражение. — Той посочи екрана. — На
мястото, на което би трябвало да се намира „Вояджър“, няма нищо.

Настъпи тишина. Всички се чудеха какво може да означава това.

— Струва ми се, че имам отговорите на въпросите, повдигнати
от второто съобщение — обади се изведнъж Леви, която май дори не
бе чула за сондата.

— Успя да разгадаеш шифъра ли? — попита Хокинс.

— Не сме получили цялото съобщение. Всъщност според мен
тук има няколко съобщения. Едно е насочено към нас, но основната
част е насочена другаде.

— И какво разбра? — рече Хокинс.

Леви почука по екрана.

— Много е странно. Мисля, че онази част, която се движи
нагоре-надолу по микровълновата скала — от четиринайсет цяло и
двайсет до шестнайсет цяло шейсет и два мегагерца — всъщност
насочва към и извън основното предаване. Нещо като настройване на

радио. Предполагам, че ключовото съобщение е в онези моменти, които не сме засекли.

— Как така? — объркан попита Лам.

— Ами, струва ми се — но това е само хипотеза, — че съобщението по някакъв начин е скачало във времето. — Забеляза озадачението им и поясни: — Когато излъчвате съобщение, имате няколко възможности да затрудните някого да го прехване и разшифрова: можете да промените амплитудата, честотата и самото съобщение. Но най-добрият начин е просто да не позволявате съобщението да бъде прехванато. Ако съм в състояние да предавам така, че да придвижвам съобщението по малко назад-напред във времето, подслушващите няма да могат да го засекат.

— Възможна ли е тази технология? — попита Хокинс.

— Ние не я притежаваме.

— Ами руснаците?

— Възможно е, но не е вероятно — отвърна Леви. — Все пак това са просто мои хипотези.

Очите ѝ придобиха онзи разфокусиран поглед, с който Хокинс вече започваше да свиква.

— Ключът към всичко това е, че микровълновите излъчвания се състоят от атомна материя. Това прави възможността да бъдат придвижвани във времето безкрайно по-вероятна от постигането на същия резултат с по-големи обекти. Всъщност сред научните среди широко е прието мнението, че на субатомно равнище съществуват безброй мънички дупки — които по същество представляват времеви тунели или, както често се среща в научната фантастика, „изкривяване на пространствено-времевия континуум“. Ако успеете да заобиколите ядрото на съобщението си с материя, заредена с отрицателна енергия, то ще премине през тунела непокътнато. И тъй като заредената с отрицателна енергия материя може да се генерира сравнително лесно, действителният ключ към проблема е да създадете мъничка дупка — и разбира се, да имате цел. Като цяло ще разполагате с миниатюрен тунел през пространството, което означава забавяне на времето, тъй като съобщението не следва нормален пространствен път. Основното значение на такова съобщение обаче не е, че ние не сме в състояние да го прехванем, а по-скоро че за някоя по-развита раса е жизненоважно почти мигновено да го разпространи из космоса. Даже със скоростта

на светлината едно съобщение от най-близката звездна система — Алфа Центавър — би стигнало до нашата слънчева система за повече от четири години. Но ако сте в състояние да използвате тези дупки, можете да пратите съобщението до получателя му почти мигновено, на колкото и огромно разстояние да се намира.

Забелязала как я гледат, Леви за миг замълча, после каза:

— Е, това просто са мои предположения за ситуацията и не само че не мога да ги докажа, но даже да можех, нито вие, нито аз щяхме да сме в състояние да направим нещо, защото не притежаваме необходимата технология да засечем съобщението. Тя разсеяно почукваше с пръсти по бюрото. — Ако я притежавахме, следващата логична стъпка щеше да е космическо пътуване със скорост, по-голяма от тази на светлината, а ние едва успяваме да изкараме сателит в космоса. Тази технология е на светлинни години от сегашното ни равнище.

— Имаш ли представа как би изглеждал такъв предавател? — попита Хокинс.

— Не. Но както казах, той със сигурност би бил различен от всичко, което познаваме. Разбира се, може да е толкова малък, че лесно да бъде скриван. Възможно е да е по-голям и от Хеопсовата пирамида. Нямам представа. Известни са ми само субатомните теории.

— Казваш, че според теб част от съобщението е насочена към нас — отбеляза Фран. — Успя ли да разбереш поне нея?

Леви кимна.

— В самото начало и в самия край — четиринайсет цяло и двайсет и шестнайсет цяло шейсет и два мегахерца, където би било вероятно да приемаме — имаше три думи в същата дигитална форма, като в първото съобщение. Трябваше ми известно време, докато ги разшифровам, защото честотата се променя дори при тези три дигитално представени думи. И в двата случая бинарният код обхващаше повече от деветдесет мегахерца.

Хокинс вече едва сдържаше нетърпението си.

— Би ли ни казала какво е това съобщение, все пак?

Леви се обърна и натисна един от клавишите на компютъра. После посочи с ръка. Майорът погледна към трите думи.

ДОБРЕ ДОШЛА, ДЕБРА

— Някой се майтапи — подхвърли Батсън.

Леви поклати глава.

— Не, Форматът е същият, като използвания на „Вояджър“ и в първото съобщение. — Тя посочи компютъра. — Скалата говори. — Дебра замечтано се усмихна. — Просто казва „Здрасти“.

Хокинс бръкна в чекмеджето на бюрото, извади аспириин и изпи наведнъж три таблетки.

СКАЛАТА

Централна Австралия

22 декември 1995 г., 07:00 ч. местно време

21 декември 1995 г., 21:30 ч. по Гринуич

Хокинс наблюдаваше прашната земя, която прелиташе под него. Хеликоптерът леко се наклони, после се изправи. Останалите членове на групата също гледаха разпрострялата се австралийска пустош. Ниските бледочервеникави дюни, тук-там осеяни със скали, стигаха до хоризонта. Макар и в далеч по-голям мащаб, пейзажът напомняше на Хокинс за западен Тексас, където водоизточниците и населените места бяха малко и отдалечени на големи разстояния.

— След една-две минути ще стигнем до Олгите — разнесе се в слушалките им гласът на пилота. — Щом прелетим над тях, ще видите Скалата на хоризонта.

Пилотът набра височина и налягането притисна Хокинс към седалката. Пред тях се появи поредица от странни скални образувания — огромни самотни камъни, пръснати по периферията на пустинята.

— Общо са трийсет и шест — съобщи пилотът.

Бързо отминаха куполите и стълбовете на Олгите и за първи път зърнаха грамадата на Ейърс Рок.

— Красива е — прошепна Дебра Леви.

Слънцето хвърляше лъчите си по източната страна и обагряше скалата в яркочервено. Приличаше на гърбат кит, проснат върху пясъка. Изглеждаше абсолютно невероятно — огромен монолит, издигащ се от иначе плоската в продължение на километри наоколо равнина. Когато се приближиха, багрите придобиха по-мек червен оттенък. Отдалеч беше изглеждала измамно малка, но с намаляването на разстоянието все повече и повече изпълваше гледката, докато накрая обхвана целия хоризонт. Пилотът набра височина, за да прехвърли върха.

Когато увиснаха на триста метра точно над Скалата, Хокинс се наведе и впери очи надолу. Гледана допреди малко отстрани,

изгърбената форма се променяше и отгоре приличаше на свит на топка ембрион. Повърхността бе набраздена от милиони години ерозия. Браздите бяха успоредни и от тази височина изглеждаха гладко вдълбани, но когато хеликоптерът се спусна, ясно се виждаше, че са осеяни с криволичещи хлътвания и издигания.

Колкото повече приближаваха, толкова повече Скалата поглъщаше съзнанието на Хокинс. Трудно можеше да повярва, че всичко това представлява здрава скала, извисила се над пустинята върху девет и половина километрова си основа. Първата мисъл, която идваше наум при гледката на Скалата, беше как се е озовала тук.

Склоновете ѝ стръмно се спускаха към тясната плодородна ивица около основата. Самата скала не попиваше вода и редките пустинни дъждове се стичаха върху околния пясък, позволявайки развитието на растителност, която никога не би оцеляла повече от трийсетина метра оттам.

На върха, по средата на мястото, на което Скалата ставаше почти плоска, бяха опънати големи платнища, загрозяващи красотата ѝ. Хокинс знаеше, че отдолу се намират шахтата и техният нов дом. Брезентът беше опит донякъде да се попречи на сателитното разузнаване.

— Направили сме площадка за кацане на върха — съобщи пилотът.

Хокинс видя маркираните с колчета плоскости ВС-17, които отбелязваха закрепената за скалата метална решетка, представляваща площадката за кацане. Забеляза и сериозното военно присъствие в района, въпреки опитите да бъде скрито. Кафяви камуфлажни мрежи осейваха пустинята около Скалата в неразличим за цивилни порядък. Майорът мислено настави огневите полета от позициите и кимна — Толивър беше разгърнал хората си както трябва. После забеляза скритите в цепнатините на самата Скала хора, въоръжени с изстрелвани от рамо топлинно насочващи се противовъздушни ракети — добавка към по-големите самоходни противовъздушни системи, пръснати в пустинята. Около зоната на Толивър видя и пръстен австралийски войници, разположени, за да държат настрани любопитните и пресата. Наоколо кръжаха два австралийски вертолета „Кобра“, които пресичаха пътя по въздух.

Хеликоптерът тежко се приземи и Хокинс отвори вратата. Неколцина войници чакаха да вземат багажа им. Членовете на групата слязоха и последваха Лам към голяма палатка, скрита под брезентово платнище. Вляво Хокинс видя набързо сглобена метална будка, в която влизаха безброй кабели — входът на шахтата. Бръмченето на няколко големи подвижни генератора изпълваше въздуха. Над техния шум се чуваше пронизителен вой — пробиването продължаваше.

Когато влязоха в палатката, по гърба на униформата му вече избиваха петна пот. Вътре положението не беше по-добро — сухият, убийствено горещ въздух го обгърна в задушаваша топлина.

— Съжалявам за условията. Имаме климатична инсталация, но докато свределите работят, трябва да пазим енергията за тях — поясни Лам. — По-късно днес ще докарат още няколко генератора.

Върху набързо монтирания шперплатов под безредно бяха поставени десетина метални сгъваеми стола. В палатката вече имаше трима души — Хокинс познаваше само Толивър. Вторият носеше униформа, на австралийски генерал. Третият бе съвсем гол, с изключение на увитото около слабините му оскъдно парче плат. Кожата му беше мастиленочерна и сбръчкана, както от възрастта, така и от слънцето. Имаше дълга, чорлава сива брада. Черните му очи подозрително оглеждаха новодошлите.

— Дами и господа, това е генерал Андерсън — представи ги Лам. — Той е най-старшият австралийски представител тук.

Генерал Андерсън подчертано студено се ръкува с всички. Бе едър, набит мъж с румено лице, окъпано в лъскава пот. Оредяващата му коса беше разрошена и той изобщо не изглеждаше в настроение.

— А това е Тинтинджара, надзирател в Националния парк „Какаду“.

Хокинс се загледа в стареца. Знаеше, че всичко това е фарс — Лам ги бе инструктирал да не казват нищо определено на никой австралиец. Лам беше в ужасно настроение — съдържанието на второто съобщение също не му се бе отразило добре. Макар Спърлок да потвърди разшифровката, за Хокинс беше ясно, че Лам няма много вяра на Леви и нейните теории.

За майора бе очевидно и още нещо — не само той разбираше, че тази среща е част от политическа игра. Аборигенът не се ръкуваше и

тъмните му очи просто ги проучваха един по един, докато заемаха местата си.

— Помолих генерал Андерсън и господин Тинтинджара да ви разкажат на място за Ейърс Рок — поясни Лам. — Австралийците са много загрижени за това, което правим тук, и...

— Извънредно сме загрижени и разтревожени — прекъсна го Тинтинджара. За огромна изненада на групата, говореше съвсем чист английски. Макар и с австралийски акцент. — Това е земята на моя народ и е такава от безчет поколения чак до началото на времето. Внесохме възражение в парламента, но това изобщо не ви спря. — Когато се обърна към Лам, погледът му стана твърд. — Много любезно от ваша страна да ме поканите тук. Това е моята земя. Вие сте гостите.

Лам помирително вдигна ръка.

Разбирам ви. Но моментът е необичаен и съжалявам, че трябва да използваме извънредни мерки, за да се опитаме да се справим с него.

Тинтинджара поклати глава. Очевидно не беше съгласен.

— Не разбирам какво става. Вие твърдите, че Улуру е проговорил, но народът ми не го е чул.

Хокинс се намръщи и хвърли поглед към Фран. Тя срещна очите му и леко поклати глава. Лам мрачно кимна.

— Да. Но ние го чухме. И трябва да разберем кой е пратил съобщението.

— Да — за първи път се обади Андерсън. — Но да пробивате дупка в Скалата? — Той поклати глава. — Наредено ми е да се съглася с всичко това, но трябва да ви кажа...

— Когато свършим, от работата ни няма да останат никакви следи, — прекъсна го Лам. — Ние сме също толкова загрижени за Ейърс Рок и за ролята му във вашето общество, колкото и вие.

— Съмнявам се, че сте загрижени чак толкова много — възрази Тинтинджара.

Последва продължително мълчание, прекъснато накрая от генерала.

— Е, трябва да разрешим проблемите. — Той се обърна към членовете на групата. — Какво искате да научите?

Хокинс знаеше, че в компютъра се съдържат всички данни, от които се нуждаят, но беше време за малко политика. Мразеше тези

моменти.

— Известна основна информация няма да ни е излишна — рече Лам.

Лицето на Тинтинджара остана, неподвижно, сякаш знаеше, че въпросът е фарс. Андерсън извади една папка от куфарчето до стола си.

— Е, навярно вече знаете най-важното. Максимална височина 344.7 метра. Широчина два и половина на три километра. Обиколката на основата е девет и половина километра. — Генералът изтри с длан потта от челото си. — През лятото температурата стига до четирийсет градуса, в което сега сами се убеждавате. В известен смисъл обаче имате късмет, защото ако бяхте дошли през зимата, щяхте да попаднете в пиковия туристически сезон. И така ни се наложи да върнем няколко души, но не чак толкова много. Медиите умират да научат какво става, но ги оставихме на тъмно, макар че е под въпрос още колко време ще сме в състояние да удържим положението. Вече заловихме двама репортери с ландроувър — опитваха се да заобиколят пътните заграждения. Самата скала е изградена от богат на фелдшпат пясъчник. Издигнала се е от древно морско дъно преди милиони години. Следите по повърхността са резултат на ерозия от вятъра и дъжда. Тукашният водоизточник е единственият активен целогодишно на стотици километри наоколо.

— Първият бял човек, забелязал и дал името на скалата през 1873 година, е сър Хенри Ейърс, премиер на Южна Австралия по онова време. — Андерсън погледна Тинтинджара. — В момента има силни тежнения за връщане на първоначалното аборигенско име — Улуру. Страстите и от двете страни са извънредно горещи.

Тинтинджара прие последните думи като знак, че е негов ред да изложи гледната си точка. Говореше съвсем тихо и тътенът откъм шахтата почти го заглушаваше.

— Улуру се е издигнал от равнината в края на Сътворението. В началото — преди светът да приеме сегашния си вид — от изток дошли безвредните хора змии и се установили край тукашния извор. После от запад дошли отровните хора змии и нападнали безвредните хора змии. След края на битката се издигнал Улуру, символ на войната изобщо. — Той бавно махна с ръка. — Всяка вдлъбнатина, всяка издатина, всеки белег по Улуру има особено значение за моя народ.

— Мястото, на което започнахме да пробиваме, нямаше никакво особено значение — вметна Лам. — Опитвахме се...

— Цялата скала има значение — възрази Тинтинджара.

Андерсън го подкрепи от своята гледна точка.

— Наричат Ейърс Рок „сърцето“ на Австралия. Вие правите дупка право в сърцето ни, колега, и много хора са изключително недоволни от това.

Хокинс разбираше, че Лам се мъчи да се държи дипломатично. Ако се намираха в Съединените щати и пробиваха дупка в индианска надгробна могила, нямаше да има представител на местното племе. Хората от националната сигурност щяха да се погрижат за това. Тук обаче трябваше да се опитат да поддържат мира.

— Разбираме ви — отвърна Лам. — Искам да ви уверя, че ще направим всичко възможно, за да сведем до минимум каквито и да...

Хокинс изостави играта на политика и излезе от палатката. Ако се случеше нещо важно, другите членове на групата щяха да го научат. Докато вървеше към металната кула, издигната над отвора на дупката, усети очите на неколцина часови. Морският пехотинец на вратата видя закачения за джоба на униформата му пропуск, но въпреки това поиска да се идентифицира.

Щом влезе вътре, температурата се покачи поне с още пет градуса въпреки двата климатика, които очевидно изнемогваха. Четирима голи до кръста мъже работеха върху двуетажна платформа, която приличаше на миниатюрна нефтодобивна сонда. Единият забеляза Хокинс и огледа униформата, му за някакви военни знаци. Не успя да открие такива, но забеляза деветмилиметровия пистолет в плътно прилепналия до бедрото му кобур и вдигна очи към лицето му. Черната му кожа лъщеше.

— Какво обичате, сър? — попита мъжът, като се приближи до майора.

Хокинс протегна ръка.

— Майор Хокинс. Как я карате?

Мъжът изглеждаше на не повече от двацет и пет години и очевидно се изненада от протегнатата му ръка. После несръчно я стисна.

— Капитан Томкинс, сър. Трети инженерен. — Той хвърли поглед през рамо. От дупката изкараха купчина натрошена скала,

натовариха я на малка вагонетка и я откараха навън. — Вече сме изкопали повече от половината от тунела. — Томкинс очевидно се опитваше да прецени майора. — Имате ли някаква представа какво търсим, сър?

При нормални обстоятелства въпросът би раздразнил Хокинс, но в случая не беше така.

— Не. Иска ми се да имах. — Следван от Томкинс, той се качи по стълбата до платформата, върху която стояха другите трима, наведе се надолу и видя сондата, която изчезваше в деветдесетсантиметровата дупка, пробита в червената скала. Вътре нямаше осветление и погледът му стигаше само на няколко метра надолу. Не обръщаше внимание на воя на машината, на тътена на скалните отломки, изнасяни навън по малък конвейер, и на мъжете около себе си. Чувстваше, че дупката го привлича през сто и петдесетте метра, но към какво? Потръпна и отмести поглед.

— След колко време ще стигнете там?

— Ако продължаваме със същото темпо, след четирийсет и осем часа. Каквото и да е това „там“ — отвърна Томкинс.

22 декември 1995 г., 08:00 ч. местно време

21 декември 1995 г., 22:30 ч. по Гринуич

— Знаем за съобщенията — каза Фран, — но как да обясним изчезването на „Вояджър“? Как изобщо е възможно да се случи това?

Новото им работно място представляваше противоядрено-биохимична (ПЯБХ) палатка, предназначена за полеви армейски лазарет, действащ при тежки климатични условия. Централна Австралия със сигурност отговаряше на това определение климатикът със сетни сили успяваше да поддържа в надуваемото бяло съоръжение що-годе поносима температура.

— Мислих доста за това какво може да се е случило — отговори Леви, като обгръщаше с поглед иззад дебелите стъкла на очилата си цялата група. — Работила съм като консултант за космическата лаборатория, която отговаря за „Вояджър“, така че разполагам с известна информация по въпроса.

— В лабораторията имат ли някаква представа какво е станало със сондата? — попита Фран.

— Не — сви рамене Леви. — Най-сериозното им предположение е, че „Вояджър“ се е сблъскал с нещо друго, навярно с малък метеор или с комета. При скоростта, с която се е движил, такъв сблъсък би бил фатален.

— А според теб какво се е случило? — попита Хокинс.

— Не зная — отвърна Леви. — Освен отсъствието на обратно съобщение няма никакви други данни, които да използвам. Възможно е да е бил унищожен при сблъсък с друг обект, но вероятността е малка. Фактът, че съобщението съдържа данни от сондата, показва, че навярно е замесен някакъв друг фактор.

— Някакъв друг фактор ли? — рязко повтори майорът. — Какво искаш да кажеш?

— Не зная.

— Мога ли аз да предложа нещо? — попита Дон Батсън.

— Давай.

— Мисля, че не трябва да се ограничаваме единствено с четирите точки от онази твоя схема. Имаме ги като даденост, но те не са независими. Всяка от тях е част от по-голяма схема или картина, ако предпочитате да гледате на нея по този начин.

Хокинс се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Да вземем например ядрената експлозия в купола Вредефорт — отвърна Дон. — Ти каза, че липсвала и друга бомба, нали така? Е, в ситуацията трябва да отчиташ и нея. Същото се отнася за „Вояджър“. Къде се е намирал в момента на изчезването? Какво е било последното му съобщение? Ами цялата история на сондата — възможно е в нея да има нещо, което да оказва въздействие върху положението. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Искаш да кажеш да не стесняваме полезрението си отговори Хокинс.

— Точно така.

Майорът забарабани по масата.

— Добре. Дон е прав. Да се хващаме на работа и да имаме предвид, че във всичко това има много повече, отколкото е очевидно на пръв поглед. — Четиримата се върнаха пред набързо монтираните си компютърни терминали и всеки потъна в собствените си занимания.

Хокинс се включи в секретната линия на щаба на „Орион“, за да научи последните сведения по издирването на втората бомба и да прегледа получената преди това разузнавателна информация вече в светлината на новите обстоятелства. Батсън се занимаваше с всички геологични данни за Ейърс Рок и другите обекти, като се опитваше да установи възможни връзки. Фран преработваше прогнозите си и се мъчеше да разбере по какъв начин би могло да повлияе на нещата случилото се току-що.

Дебра Леви изчисти екрана си и самовгълбено поседя десетина минути, докато мислите ѝ се рееха над информацията. Вдигна очи към малката схема, начертана от Хокинс, и я разгледа в светлината на казаното от Батсън. После се наведе и пръстите ѝ запрепусаха по клавиатурата.

>ДОСТЪП ДО ВОЕННИЯ АРХИВ.
<ДОСТЪП ОСИГУРЕН.
>ИСКАНЕ СЛЕДНАТА ИНФОРМАЦИЯ:
МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ: АВСТРАЛИЯ.
ДАТА: 6 АВГУСТ 1945 Г.
<ДОСТЪП ОСИГУРЕН. ШЕСТСТОТИН
ЧЕТИРИЙСЕТ И ДВЕ ТОЧКИ. ЗА ДА ПОВИКАТЕ
ПЪРВАТА, НАТИСНЕТЕ F-1.
>ТЪРСЕНЕ: КЛЮЧОВИ ДУМИ:
РАДИОИЗЛЪЧВАНЕ.
<ТЪРСЕНЕТО ЗАВЪРШЕНО, СТО И ШЕСТ
ТОЧКИ. ЗА ДА ПОВИКАТЕ ПЪРВАТА, НАТИСНЕТЕ F-1.
>ТЪРСЕНЕ: КЛЮЧОВА ДУМА: СМУЩЕНИЯ.
<ТЪРСЕНЕТО ЗАВЪРШЕНО. ТРИ ТОЧКИ. ЗА ДА
ПОВИКАТЕ ПЪРВАТА, НАТИСНЕТЕ F-1.

Леви натисна най-горния клавиш отляво на клавиатурата.

<ТОЧКА ПЪРВА: КОМАНДВАЩИЯТ
ТИХООКЕАНСКИЯ ФЛОТ НА САЩ, СИДНИ,
ДОКЛАДВА ЗА СМУЩЕНИЯ НА ПРЕДАВАНЕТО ДО

ЧАСТИ НА ФЛОТА, ДЕЙСТВАЩИ В РАЙОНА НА СОЛОМОНОВИТЕ ОСТРОВИ.

<ТОЧКА ВТОРА: КОМАНДВАЩИЯТ ТИХООКЕАНСКИЯ ФЛОТ НА САЩ, СИДНИ, ДОКЛАДВА ЗА СМУЩЕНИЯ НА ПРЕДАВАНЕТО ДО О-В КУАДЖАЛЕЙНС.

<ТОЧКА ТРЕТА: 14-А СВЪРЗОЧНА РОТА, 23-А ПОЛКОВА БОЙНА ГРУПА ДОКЛАДВА ЗА ЗАГУБА НА РАДИОВРЪЗКА ПО ВРЕМЕ НА БОЙНИ МАНЕВРИ В ОКОЛНОСТИТЕ НА ГР. КАТРИН, СЕВЕРНА ТЕРИТОРИЯ.

Леви маркира с курсора третата точка. После натисна „ЕНТЪР“, за да поиска още информация.

<ТОЧКА ТРЕТА: 14-А СВЪРЗОЧНА РОТА, 23-А ПОЛКОВА БОЙНА ГРУПА ДОКЛАДВА ЗА ЗАГУБА НА РАДИОВРЪЗКА ПО ВРЕМЕ НА БОЙНИ МАНЕВРИ В ОКОЛНОСТИТЕ НА ГР. КАТРИН, СЕВЕРНА ТЕРИТОРИЯ.

СТАРШИ ЛЕЙТЕНАНТ О'ХЕНРИ, 14-А СВЪРЗОЧНА РОТА, Е ПОДАЛ СЛЕДНИЯ ДОКЛАД:

БОЙНА ЧАСТ: 14-А СВ. Р. АЛФА: (ДОКЛАД №): G/8/45-12.

БРАВО: (РАЗПОЛОЖЕНИЕ НА ПРЕДАВАТЕЛЯ/ ПРИЕМНИКА): 37 КМ ЮГОИЗТОЧНО, КАТРИН, СЕВЕРНА ТЕРИТОРИЯ, КВАДРАТ АКН238765, КАРТЕН ЛИСТ АВСТРАЛ354.

ЧАРЛИ: (АЗИМУТ НА СМУЩЕНИЕТО): 173 ГРАДУСА.

ДЕЛТА: (ДАТА И ВРЕМЕ НА СМУЩЕНИЕТО): 6АВГ45/08:23.

ЕХО: (ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ НА СМУЩЕНИЕТО): 16 МИНУТИ.

ФОКСТРОТ: (ВИД НА СМУЩЕНИЕТО): ШИРОКОВЪЛНОВО.

ГОЛФ: (ЗАБЕЛЕЖКА): ПО ВРЕМЕ НА
СМУЩЕНИЕТО Е ПРЕКЪСНАТА ВСЯКАКВА
ВЪЗМОЖНОСТ ЗА ПРЕДАВАНЕ И ПРИЕМАНЕ.^[1]

Леви се втренчи в екрана, после отново продължи да пише и направи същата проверка, само че този път за 9 август 1945 г. Щом получи информацията и я прегледа, остави компютъра и отвори атласа. Прелисти страниците на Австралия и направи няколко изчисления. После съобщи:

— Открих нещо интересно.

Другите трима прекъснаха работата си и я погледнаха.

— Намерих два военни доклада за сходни радиосмущения с огромна мощност. Когато прокарах линии по азимутите от докладите, те се пресякоха в Ейърс Рок.

— Значи това не е било първото излъчване от Скалата? — попита Фран.

— Очевидно не — потвърди Леви.

— Кога са регистрирани двете смущения? — попита Хокинс.

— На 6 и 9 август 1945-а.

— Хиляда деветстотин четирийсет и пета! — повтори майорът.
— Сигурна ли си?

— Компютърът го дава — каза Леви.

— Но... — поклати глава Батсън. — Не разбирам. Защо тогава и сега?

Фран напрегнато се взираше в Леви.

— Я пак повтори датите.

Леви го направи.

— Знаеш какво се е случило тогава, нали?

Леви кимна.

— На 6 август 1945-а Съединените щати са пуснали атомна бомба над Хирошима, последвана от втора бомба над Нагасаки на 9 август. Приблизително три часа след експлозията и в двата случая изключително мощно радиоизлъчване е заглушило всички военни радиоприемници в радиус от хиляда и триста километра от Ейърс Рок.

Последва продължително мълчание, накрая нарушено от Хокинс.

— Това е почти преди петдесет години. Сигурно... — Той замълча и поклати глава. — Има ли други данни за излъчване от Ейърс Рок?

— Успях да открия само тези два доклада — отвърна Леви. — Може да има и още. Търсих специално на тези две дати.

— Защо? — попита майорът.

— Защото ми хрумна, че стрелките, които начерта на схемата, може да са верни и че в такъв случай ядрената експлозия под купола Вредефорт може да е причина за предаването. Реших да проверя единствения друг случай в историята на човечеството, в който ядрено оръжие е използвано срещу хора.

— Ами всички опити с ядрено оръжие през последните петдесет години? — попита Фран. — Имало ли е предавания и след всеки един от тях?

В отговор Леви се наведе над компютъра и каза:

— Ще проверя.

Тракането на пръстите ѝ по клавишите продължи пет минути, после тя вдигна поглед.

— Не мога да открия други данни за излъчване от Ейърс Рок, но имайте предвид, че работим само с американски архивни данни. Единственият друг случай, когато сме имали военно присъствие тук, е през Втората световна война.

— Ами тази станция? — попита Батсън. — Тя е тук още от петдесетте години. Със сигурност би засякла всяко друго предаване.

Леви погледна екрана.

— Онова отпреди три дни е единственото, регистрирано тук.

— Ако нещото в Скалата е излъчвало след експлозиите в Хирошима и Нагасаки, значи е там поне от петдесет години и още тогава е имало същите способности. Ако е пробен камък — каза той, като гледаше към Леви, — той е бил активиран и преди.

— Да, но ние изобщо не сме знаели за това — отбеляза Леви. — И изобщо не сме се опитвали да изкопаем тунел до него.

Хокинс си спомни как бе потръпнал, докато гледаше в мрака на шахтата. Какво ли щяха да открият там?

— Да не изпадаме в параноя, за Бога — каза Батсън.

— Не съм параноичка спокойно отвърна Леви. — Просто съпоставям фактите такива, каквито са.

— Хокинс вдигна ръце!

— Трябва да... — Той замълча, защото платницето на входа се отметна и влезе Лам. Следваше го възрастна жена с бастун.

[1] Тук и по-долу са използвани обозначенията на буквите от международната пилотска азбука. — Б.пр. ↑

ПЕНКАК

Ейърс Рок, Австралия

22 декември 1995 г., 08:15 ч. местно време

21 декември 1995 г., 23:45 ч. по Гринуич

Докато Лам представяше доктор Пенкак, Фран се насили да не издава ужаса си. Бяха им съобщили, че като момиче възрастната жена е получила тежки наранявания по време на автомобилна катастрофа, но Фран никога не беше виждала толкова обезобразен човек. Съвременната пластична хирургия със сигурност би могла да поправи някои от дефектите ѝ, помисли си тя, докато я разглеждаше.

Пенкак седна и единственото ѝ сиво око се спря на всеки един от тях поотделно, без да издава никакви чувства. После постави фино резбования си бастун с голяма сребърна дръжка върху коленете си и каза:

— Така. Струваше ви доста усилия да ме докарате тук. Какво искате да знаете?

— Информираха ли ви за предаването? — попита Хокинс.

— Да. Но моето име не е сред онези в съобщението. Защо тогава съм тук?

— Знаете защо — разсече стаята мъжки глас. Фран се изненада от сприхавостта на Батсън. Очевидно Пенкак го правеше неспокоен, а информацията, открита от Леви точно преди пристигането на старицата, го бе разтревожила. — Един от обектите, към които е било насочено съобщението, е съвсем близо или всъщност в Метеоритния кратер.

Хокинс се изправи и махна с ръка на геолога, за да успокои малко положението.

— Дон иска да каже, че вие сте най-известният, специалист в света по Метеоритния кратер. Знаете ли дали там има нещо, подобно на онова, което сме открили в Ейърс Рок?

— От това, което ми съобщиха, вие все още не сте открили в Ейърс Рок нищо — спокойно отвърна Пенкак. — Единственото, с

което раз полагате, са съобщението и данните от звуковото и електромагнитно сондиране за аномалия в Скалата, показваща, че някъде долу може да има кухня.

Хокинс понечи да отговори, но тя махна със сакатата си ръка.

— Не, не, млади човече. Недейте да се вълнувате. Вие имате проблем и се опитвате да го решите по същия начин, по който почти всички се мъчат да решат проблемите си. А именно — като си блъскат главата в стената, която възприемат като проблема, с надеждата, че рано или късно ще я пробият и че разрешението ще ги чака от другата страна.

Тя дари Хокинс с разкривена усмивка.

— Но не това е верният начин. Трябва да използвате онова, което имате в главата си. Дайте да видя анализа на обектите, към които е било насочено съобщението.

Лам включи проектора и на екрана на стената се появи карта. Пенкак я проучи за кратко, после взе флумастер и загради с кръгче обекта в Северна Америка.

— Метеоритният кратер. Моят дом. Известни са ви всички данни за размерите, дълбочината и останалите подробности. Единственото, което мога да ви кажа, е, че в кратера няма нищо, което да приеме съобщението от Ейърс Рок. С други думи, в кратера няма абсолютно нищо. Дъното е подлагано на детайлно проучване с най-различни сензори — и все в търсене на ядрото на метеорита, за който се предполага, че е причина за образуването на кратера. Но без никакъв резултат. Не е открито и нищо подобно на онова, което имате в Ейърс Рок.

Пенкак отново махна със сакатата си ръка и за пореден път не позволи на Хокинс да се обади, а почука по проектора.

— Въпреки името му, не е сигурно, че Метеоритният кратер е образуван при удар на метеорит. Това просто е най-разпространената теория. Има и други.

Старицата загради с кръгче обекта в Южна Америка.

— Кампо дел Сиело, Аржентина. Всъщност там има няколко кратера. И всички са много близо един до друг. Предполага се, че са паднали НЯКОЛКО метеорита или че един метеорит се е разчупил на части преди да стигне до Земята, което е довело до същия резултат.

— А ето това е котловината Райе. — Тя отбеляза с „X“ обекта в Европа. — Много интересна. Много голяма. Диаметърът ѝ е почти двайсет и два километра. На разстояние от петдесет и пет километра са открити големи камъни, изхвърлени от нея. Някои смятат, че Райе е образувана от вулканична активност. Други предполагат, че става дума за падане на голям брой метеорити. — Пенкак разсеяно потърка обезобразената страна на лицето си. — Днес хората са толкова самоуверени. Смятат, че всички проблеми са разрешени. Всички световни загадки. Мнозина даже си мислят, че са известни и повечето от тайните на космоса.

Тя пак почука по проектора.

— Загадката на котловината Райе също не е убедително разкрита. Днес шейсет процента от учените разглеждат метеоритите като фактора, довел до образуването на котловината, а останалите четирийсет процента предполагат, че има вулканичен произход. Прави ли съм, доктор Батсън?

Дон се сепна, като чу името си.

— Ами... да, вярно е.

— Благодаря ви. В крайна сметка нито един от отговорите не отговаря точно на фактите. — Флумастерът се плъзна на юг към Африка. — Куполът Вредефорт. Тук специалистите са извънредно объркани. Топографията и геологията не се вписват в никой от съществуващите модели. Там няма кратер, но земята около купола изглежда огъната и на много места буквално обърната наопаки от някаква огромна сила преди много време. Необяснимо ли? — Тя се засмя. — Не, разбира се. Най-разпространената теория е тази за падането на голям брой метеорити... Странно, нали? Падане на голям брой метеорити. През цялата писана история не срещаме да се споменава дори само едно-единствено падане на метеорит. Но ето че твърдят, че приблизително по едно и също време в космическата скала са паднали няколко големи метеорита.

Пенкак посочи към пода на палатката.

— Знаете ли, че на по-малко от трийсет километра оттук има място, наречено „кратерите Хенбъри“? Дванайсет кратера с различна големина. Обяснението е дъжд от метеорити. И всички паднали на осемстотин метра един от друг, само на една ръка разстояние от това място, когато става дума за цялата земна повърхност.

Пенкак въздъхна.

— Дами и господа, това е мястото, на което обикновено ме молят да си затворя устата и университетските професори дават на студентите си информацията, която трябва да смелят, за да получат шестици на следващия си изпит.

— Това не е изпит — тихо каза Хокинс. — Трябва да знаем каква може да е връзката между тези обекти. Да знаем каква е връзката според вас.

Пенкак го гледа почти половин минута, после кимна.

— Добре. Според мен едва ли има съмнение, че през милионите години на Земята от време на време са падали метеорити. Но на повечето от тези места са останали следи от ударите. Други са станали препалено отдавна или пък метеоритите са били препалено големи, за да може да се каже със сигурност. Всъщност ние успяхме да открием някои от моделите едва когато бяхме в състояние да погледнем към Земята от космоса. Някои учени смятат, че някога огромен метеорит е паднал на мястото, където сега е източният бряг на Хъдсъновия залив. В земната кора там има шестстотин и четирийсет километрова назъбеност, наречена „дъгата Настапока“, която предполага въздействие от такъв вид. Възможно е даже това да е метеоритът, който според учените е спомогнал за измирането на динозаврите. Но това се е случило много по-отдавна от времето на образуване на обектите, за които става дума тук.

— Нашата атмосфера се справя с над 99.9% от всички метеорити, които навлизат в нея — продължи Пенкак. — Онези, които успеят да преминат, трябва да са доста големи и да се движат по много директен азимут — иначе атмосферата ги отблъсква обратно в космоса. Такъв е бил случаят през 1972-ра, макар че повечето хора не знаят за него. На 10 август със земната атмосфера се сблъскал метеорит, движещ се с около шестнайсет километра в секунда и според преценките тежък почти тон. За първи път са го забелязали над Невада, но аз предполагам, че от НОРАД в Колорадо Спрингс трябва да са го следили и преди това. Деветдесет секунди след забелязването му над Невада той бил над източна Канада и после отскочил обратно в космоса. Метеорит с такава големина — ако беше променил траекторията си даже съвсем малко и наистина се беше ударил в Земята — би притежавал експлозивна сила от около дваайсет килотона.

Ако беше паднал над Лас Вегас, щяхте да се сбогувате с целия град и с района на трийсет километра около него. В продължение на повече от две години правителството запази случилото се в тайна и после разпространи информацията по такъв начин, че да привлече колкото е възможно по-малко внимание. Помислете за това! — Пенкак се наведе напред и Фран откри, че възрастната жена я привлича. — Лас Вегас се разминава на косъм — поне според астрономическите преценки — с абсолютната гибел и цели две години за това не се споменава нищо!... Какво друго има за казване? Тъжното е, че когато не можем да обясним нещо с известни величини, ние отхвърляме възможността за неизвестните. Просто ги забравяме. — След това Пенкак продължи със същата теория за физическите данни на Метеоритния кратер, която бе изложила предишния ден пред студентите. Това накара Хокинс да се изправи на стола си.

— Искате да кажете, че най-вероятната причина за образуването на Метеоритния кратер е ядрена експлозия, така ли?

— Това е единственото обяснение, което съответства на всички факти — силната топлина, силициевия двуоксид, степения кварцов пясъчник, отсъствието на парчета от метеорит, формата на кратера — на всичко. Същото се отнася за Кампо дел Сиело, котловината Райе и купола Вредефорт. Всички тези образувания са лекомислено обяснени като резултат от падане на метеорити, но без достатъчно доказателства.

— Куполът Вредефорт не е кратер — отбеляза Дон Батсън. — Защо го свързвате с другите обекти?

— Самият Купол не е кратер — съгласи се Пенкак. — Но какво знаете за вулканичния комплекс Бушвелд?

— Това е едно от най-големите, навярно даже най-голямото находище в света, най-вече на диаманти.

— А какво образува диамантите? — попита Пенкак.

— Силната топлина и налягане — сприхаво отвърна Батсън.

— А каква е формата на комплекса Бушвелд?

— Елипса — каза геологът. — Но това не означава, че...

— Търпение, млади човече. Как се е образувал комплексът?

— Ами, не е съвсем ясно. Някои предполагат, че в района е текъл голям поток лава със силни магнитни ефекти. — Батсън неспокойно се

размърда. Беше свикнал да не е на ученическата скамейка, а на катедрата, но сега тя бе заета.

— Ами Куполът? — Батсън не отговори и тя огледа останалите. — Наричат го едно от най-уникалните геологични образувания на света. На около деветдесет и пет километра югозападно от Йоханесбург се издига пръстен от хълмове, който заобикаля почти съвсем плоската равнина. Проучванията са показали, че на дълбочина почти от единайсет километра подпочвената скала е обърната наопаки и по този начин образува Купола. Представете си какви сили са били нужни за това! И за пореден път никой не е в състояние убедително да обясни естествената поява на този феномен.

— Но как е възможно всички тези образувания да се дължат на ядрени експлозии? — попита Фран. — На каква възраст са те?

— Различно. Като цяло — между пет и трийсет хиляди години, някои навярно са много по-стари. На пръв поглед изглежда много, но от астрономическа гледна точка, в сравнение с възрастта на Земята, това е само миг.

Фран поклати глава.

— Тогава пак ще повторя въпроса си: как е възможно тези кратери и образувания да се дължат на ядрена експлозия, след като тя не се среща спонтанно в природата?

— Да, не се среща — съгласи се Пенкак. — Моята теория е, че експлозиите са били предизвикани от извънземна форма на живот.

— Какво! — не успя да се сдържи Батсън. — Да не искате да кажете, че преди хиляди години извънземни са взривили на Земята ядрена бомба?

— Просто казано — да.

Фран огледа колегите си. Дебра втренчено зяпаше възрастната жена, сякаш попиваше думите ѝ. Дон яростно клатеше глава. Хокинс местеше поглед от Пенкак към Лам, чието лице изразяваше очевидното му недоверие. Самата Фран не беше сигурна какво мисли.

Пенкак продължи обяснението си.

— Отначало не бях сигурна дали експлозиите са били преднамерени — с което имам предвид бомби, или случайни — например злополуки на борда на космически кораби, задвижвани с ядрено гориво. На базата на събитията, на които сте били свидетели

тук обаче, вече смятам, че повечето от експлозиите са били преднамерени.

— Но... — Хокинс поклати глава. — Аз съм просто един тъп военен. Не разбирам нищо.

Пенкак му прати разкривената си усмивка.

— Сигурна съм, че сте всичко друго, но не и тъп военен, майоре, иначе нямаше да сте тук. И аз не го разбирам. Напомням ви, не твърдя, че съм убедена, че тези кратери са образувани от извънземни форми на живот, нито дори че са резултат от ядрени експлозии. Просто това е заключението, което най-точно отговаря на фактите. Вижте нещата от гледна точка на логиката на новата информация, с която разполагате: в Скалата има нещо неизвестно — било то органично или чисто механично, — което ви праща съобщение, включващо данните от борда на „Вояджър 2“. Когато е изчезнала, сондата е била почти извън Слънчевата система. Никой на Земята не е бил в състояние да я унищожи.

Тя пак почука по проектора.

— Нещото в Скалата се е опитало да се свърже с тези обекти — навярно преди хиляди години на всяко от местата е имало колонии. Или по-вероятно просто проучвателни станции. Навярно става дума за обикновен автоматичен предавател, оставен от раса, която може би вече не съществува.

Фран погледна Леви. Мислеше за теорията за пробния камък.

Пенкак махна със здравата си ръка.

— Това е подходящо скривалище, не мислите ли — по средата на най-голямата скала в света наред една от най-суровите пустини на Земята. Аборигените със сигурност имат безброй легенди за Ейърс Рок, нали? Отдавна се предполага, че много от древните митове може би се основават на данни за извънземни посетители.

Тя сви рамене — едното ѝ рамо се повдигна, но другото остана неподвижно.

— Не зная отговора. Мога само да изложа някои вероятни решения. Предполагам, че кратерите Хенбъри, които са толкова наблизко, може да са резултат от неулучилите целта оръжия, насочени срещу Ейърс Рок. Възможно е много отдавна да е имало междузвездна война и това да са военни бази.

Фран видя Хокинс да обръща очи към Лам и после пак да поглежда Пенкак. Знаеше какво си мисли — ако Лам смяташе, че това е вярно, това обясняваше манията за секретност. Дали им бе дал цялото съобщение? Какво всъщност очакваше да открие в Скалата той?

— Извинете ме — за първи път се обади Дебра.

— Да, скъпа? — извърна се Пенкак.

— Стана дума само за пет от шестте обекта. Не споменахте нищо за онзи в Русия. Там има ли кратер?

Пенкак се изправи.

— А, да. Русия. Мисля си за това още откакто господин Лам ме информира по въпроса. Бихте ли показали руския обект?

На екрана се появи карта на централната част на бившия Съветски съюз. Част от южния край беше ограден с кръг.

Пенкак се приближи до екрана и попита:

— До колко сте стеснили диаметъра?

— До четиристотин километра.

Възрастната жена прокара показалец по картата под горната линия на кръга.

По южния край на вашия кръг минава Транссибирската железопътна линия. На север — в продължение на хиляди километри чак до полярния кръг — са Централносибирските възвишения, едно от най-безлюдните и пусти кътчета на земята. На юг е Монголия и пустинята Гоби.

Тя погледна Лам.

— Струва ми се, че знам точното място, към което е било насочено съобщението.

— Как така? — попита той.

— Защото там има едно-единствено място, което логично се вписва в ситуацията.

И кое е то? — обади се Хокинс.

Тя посочи с пръст.

— Ето тук, Тунгуската тайга. — После кимна на Лам. — Вие навярно сте си мислили, че е съветският полигон в Семипалатинск?

Лам се сепна.

— Не. Това е далеч на запад.

— Да. — Тя посочи на неколкостотин километра вляво от кръга. — Семипалатинск е мястото, където Съветите правеха изпитания на високоенергийни лазери и оръжия със заредени частици — поясни Пенкак на останалите. — Там се провеждаха и доста подземни изпитания на ядрени бомби. Предполагам, че полигонът продължава да се използва от новите управници. Но аз мисля, че съобщението е било насочено към тунгуската тайга.

— Какво има в тунгуската тайга? — Фран нямаше търпение да изчака края на диалога между Пенкак и Лам.

— Въпросът не е толкова какво има в тунгуската тайга, а по-скоро какво се е случило и какво може да е имало там — загадъчно отвърна възрастната жена.

— Разкажете ни, моля ви — каза Дебра.

— Това е безумие — обади се Батсън. — Според мен е излишно да седим тук и...

— Трябва да проверим, всяка възможност — тихо го прекъсна Хокинс. — Ако не искаш да слушаш, можеш да си излезеш.

— Ще я изслушам — неохотно отстъпи геологът.

— Продължавайте — обърна се майорът към Пенкак.

Тя седна с въздишка и за кратко помълча. Когато започна, дрезгавият ѝ глас бе толкова тих, че Фран се наведе напред, за да я чува сред тътена, носещ се откъм сондата на сто метра от тях.

— Транссибирската железопътна линия била завършена през 1906 година. Дълга шест хиляди и четирисотин километра, тя осъществявала връзка с навярно най-самотното място на земята. Сибир е голям колкото половината Съединени щати, а през първото десетилетие на века имал далеч под един милион души население. На 30 юни 1908-а, малко след седем сутринта местно време, пътниците във влака видели нещо огнено да разсича небето и да изчезва под северния хоризонт. Последвала експлозия. В търговския пункт Ванавара на петдесет и девет километра от епицентъра — най-близкото населено място — ударната вълна съборила сградите, а хората на открито получили радиационно облъчване. На мястото на самия удар дърветата били унищожени и отхвърлени в кръг от десетки километри. Загинали цели стада елени. Пет часа след експлозията уредите в Лондон регистрирали ударната вълна във въздуха — след като вече била обиколила света два пъти. Не обърнали сериозно

внимание на това до вечерта, когато на изток в небето се появил странен яркочервен отблясък. В продължение на два месеца нощното небе над Англия — а всъщност и над цяла Европа — било много по-светло от нормалното. И все пак никой не направил веднага връзка със случилото се в тунгуската тайга. Самото място не било официално проучено цели двайсет години. Спомнете си, че това е бурно време в руската история. Трябва също да проумеете отдалечеността Сибир. Това е най-затънтеното място на земята. Безкрайна борова гора, растяща във вечния сняг. Можете да пътувате хиляди километри, без да забележите промяна в пейзажа. Ужасно е!

Повишаването на гласа на Пенкак и странното ѝ вълнение изненадаха Фран.

— Говорите така, сякаш сте били там.

— Била съм. През 1965-а посетих тунгуската тайга като член на международен екип за проучване на мястото. Макар и петдесет и седем години след експлозията, самата точка на удара не беше открита. Виждаха се старите дървета, повалени навън от кръга, а сред тях бяха поникнали нови.

Тя въздъхна.

— За пореден път твърдят, че експлозията била предизвикана от метеорит. Този път обаче няма кратер. Ето защо обясняват, че метеоритът се взривил във въздуха. Ледът в метеоритната глава бил подложен на пренагряване и се пръснал преди да достигне земята... Глупци! — Пенкак поклати глава. — Какъвто и да е лед би се стопил малко след навлизане в атмосферата. Удивително е как се мъчат да натъпчат данните в решението, вместо да намерят решение, което да отговаря на фактите.

— И какво открихте? — попита Хокинс.

— Открихме следи от въздушна ядрена експлозия. Според мен равна на взрив с мощност трийсет мегатона. Това е десет пъти повече от бомбата, унищожила Хирошима. В съответстващите на 1908 година пръстени на дърветата в периферията на експлозията открихме следи от радиоактивния изотоп цезий сто трийсет и седем. Не намерихме никакъв кратер. Всъщност дърветата в самия център на взрива все още бяха изправени — ударната вълна се е разпространила навън оттам и е съборила дърветата в концентрични кръгове. Заради вечната замръзналост беше невъзможно да направим сондажи с

инструментите, с които разполагахме. Но въпреки всички факти моите колеги се съгласиха, че било комета. С изключение на руснаците. Самите те не казаха нищо. Имаха си свои собствени теории.

— Какви по-точно? — попита Хокинс.

Пенкак се изправи, отиде до кафемашината и си наля една чаша. Фран улови погледа на майора и беззвучно, само с движение на устните го попита: „Какво мислиш?“ В отговор той сви рамене и посочи ухото си: „Слушай“.

Пенкак отпи от кафето си и продължи:

— Руснаците са странен народ. Ние гледаме с пренебрежение на техническите и научните им постижения, но те се справяха извънредно добре, като се има предвид системата, нетърпяща напредничавото мислене. Руснаците винаги силно са се интересували от тунгуската тайга — особено в годините след Великата отечествена война. През 1946-а, когато видя случилото се с Хирошима и Нагасаки, Григорий Казаков заяви, че експлозията в тунгуската тайга трябва да е била ядрена и предположи, че е предизвикана от взривил се ядрен двигател на космически кораб. Според него откритите в района следи от желязо били парчета от корпуса на кораба. Другите открити там метали били от комуникационната му система. Той обоснова теорията си с факта, че избухналият във въздуха космически кораб не би оставил кратер и би предизвикал ефекта, наблюдаван в района. През 1959-а професор Феликс Зигорски, специалист по аеродинамика от Московския авиационен институт, също заяви, че експлозията трябва да е била ядрена. — Тя хвърли поглед към Лам. — Навярно знаете, че Феликс ръководеше руската група, която през шейсет и пета дойде с нас в Сибир. По-късно той беше един от хората, отговарящи за подготовката на техните космонавти. Чак до смъртта си преди четири години той продължаваше категорично да твърди, че в небето над Русия е прелетял извънземен космически кораб. Коркоров, руски авиационен инженер, разгледа тунгуския инцидент под нов ъгъл. Той проучи сведенията на очевидците за пресеклия небето обект и заключи, че се е намирал под управление на разумни същества. Неговите изчисления показват, че преди експлозията обектът е намалил скоростта си до около 0.6 километра в час, което означава, че навярно са се опитвали да се приземят — скоростта на метеорита би продължила да се увеличава и би била много по-висока. Освен това той използва

различните описания, за да начертае траекторията на обекта, и се оказа — ако може да се вярва на описанията от 1908-а, разбира се, — че преди да се взриви, той е направил значителна промяна на курса си.

— Малко съм объркан — рече Хокинс. — Какво общо има експлозията от 1908-а с онези кратери, които според вас са поне на пет хиляди години?

Пенкак го изгледа за няколко секунди.

— Предполагам, че ги свързва вероятността нещото в Скалата да се е опитало да установи контакт с обекта в тунгуската тайга. Очевидно всички те са част от някаква извънземна система. Струва ми се, че когато довършим тунела и се изправим лице в лице с онова, което е там долу, ще разберем що за система е това.

— Освен ако първо не установим контакт с него — вметна Дебра.

— Не това ме кара да смятам, че си имаме работа с извънземни — отвърна Пенкак.

— А какво? — с очевидно смущение попита Хокинс.

— Честотата на първото съобщение от Скалата. Четиринайсет цяло и дващест мегахерца, нали така?

Лам отвори папката пред себе си и провери.

Точно така.

— Зигорски проучи материал, открит на всички места в бившия Съветски съюз, за които има данни за посещение на НЛО. Нарече го „ангелска коса“. Става дума за метални игли с дължина от дващест и един до дващест и три сантиметра, огънати по странен начин. Иглите са били изключително тънки и обикновено са се разпадали малко след забелязването им. Използвани като антени, игли с дължина дващест и един сантиметра биха могли да предават и приемат на честота около четиринайсет цяло и дващест мегахерца.

— Кога и къде са били открити тези игли? — попита Лам.

— В края на 60-те и началото на 70-те години Зигорски проучи няколко съобщения от територията на целия Съветски съюз.

— Може да са ги използвали в руските ВВС — предположи Хокинс. — За да насочват противниковите радари на други честоти. Възможно е самите НЛО да са били експериментални самолети. Както нашият изстребител „Стелт“ в продължение на няколко години беше

забелязван на Запад преди военновъздушните сили да направят информацията за него публично достояние.

— Възможно е — каза Пенкак. — Не зная. Но ми се струва изключително интересно, че става дума за същата честота, като използваната от Скалата. Освен това ангелска коса е откривана и на посещавани от НЛО места в Съединените щати.

— Значи сега пък си имаме НЛО — подхвърли Батсън. — И праисторически ядрени експлозии, наред с онази от 1908-а в Сибир. Хайде стига сме фантазирали.

Лам се изправи.

— Добре — засега това е достатъчно. Имаме много теории, но нито един действителен отговор. Поисках разрешение да излъчим съобщение до Скалата. Още не съм го получил, но ако ни позволят, искам вие да измислите какво да съдържа то. Не трябва да е заплашително, нито пък информативно. Основното е да разберем дали изобщо можем да комуникираме. Ясно ли е?

— Ясно — отговори от името на цялата група Хокинс.

ТУНГУСКАТА ТАЙГА

Ейърс Рок, Австралия

22 декември 1995 г., 10:30 ч. местно време

22 декември 1995 г., 01:00 ч. по Гринуич

Един морски пехотинец отведе Пенкак да поспи след продължителното пътуване от Америка, а групата се зае да обмисли новите данни и теории. Хокинс огледа стаята и по израженията на колегите си се опита да прецени мнението им. Леви седеше с широко отворени очи, потънала в размисъл. Лицето на Фран не изразяваше нищо. Батсън леко клатеше глава. Лам преглеждаше някаква току-що донесена папка с надпис „СЕКРЕТНО“.

— Някакви коментари? — попита майорът.

Както очакваше, пръв изрази мнението си Батсън.

— Не съм съгласен.

— С какво не сте съгласен? — вдигна очи от документите Лам.

— Със заключението, което доктор Пенкак изведе от наличните данни. На първо място, анализът ѝ до голяма степен не беше коректен. — Геологът се приближи до картата на стената. — Тя свързва обектите заради съобщението. После обяснява произхода на кратерите на или близо до тези места с ядрени експлозии. Но научните изследвания на всеки от обектите показват, че има също толкова голяма вероятност да са образувани от метеорити. Аз най-добре би трябвало да го зная — моята специалност е геологията и лично съм проучвал някои от тези места.

Той плъзна пръст по картата.

— Смята се, че Кампо дел Снело се е образувал повече от двайсет хиляди години преди Метеоритния кратер в Аризона. А котловината Райе и куполът Вредефорт — още по-рано. Става дума за много хилядолетия.

— За една извънземна култура нашите хилядолетия могат да са като няколко години — тихо отвърна Леви.

Батсън раздражено изсумтя.

— Ако разсъждаваш така, можеш да кажеш каквото ти скимне. Ако извънземни бяха построили нещо на Земята толкова отдавна, не смяташ ли, че би трябвало вече да сме установили някакъв контакт с тях?

— Възможно е наистина да е така — каза Леви. — Данните по въпроса са непълни. Със сигурност има много съобщения за забелязани...

— Почакайте — вдигна ръка Лам. — Нека не се отклоняваме толкова и да не спорим за съществуването на НЛО.

— Съгласен съм — каза Батсън. — Според мен единственото, което трябва да научим, за да разберем какво става, е точно под носа ни, но просто не го гледаме от вярната перспектива. Хората са склонни винаги да правят проблемите много по-сложни, отколкото са в действителност.

— И от каква перспектива трябва да гледаме, Дон? — Обади се Фран.

Батсън сви рамене.

— Не съм сигурен. Да речем, че шестте обекта са свързани, но не по начина, по който твърди доктор Пенкак.

— Извънземните ли имаш предвид? — попита Фран. — Но кой тогава би поставил нещо в Скалата? Връщаме се на изходната позиция.

— Не е така — намеси се Лам и отвори една от вечните си папки. — Мисля, че сме на път да открием кой стои зад всичко това.

Хокинс се намръщи. Както обикновено, не бяха получили открито цялата необходима информация.

— Какво искате да кажете?

Лам разтегна тънките си устни в усмивка.

— Доктор Пенкак е посещавала бившия Съветски съюз шест пъти. Имала е връзка с Феликс Зигорски, за когото спомена. Връзка, продължила двайсет години, през които двамата постоянно са си кореспондирали.

Хокинс не можеше съвсем да си представи Пенкак да има „връзка“ с някого — поне не в смисъла, на който навеждаше интонацията на Лам. Но трябваше да признае, че е много по-лесно да повярва в съществуването на земния дявол, отколкото на извънземно създание.

— Значи искате да кажете, че това е инсценировка?

— Възможно е — всъщност даже е вероятно — потвърди Лам.

— О, я стига! — избухна Фран. — Няма ли да престанем да виждаме Съветския съюз зад всеки ъгъл? По дяволите, та тази страна вече дори не съществува. Точно параноята ни доведе до това ужасно състояние, в което се намира светът. Пък и Скалата — каквото и да е вътре в нея — не е направила нищо заплашително.

— Унищожи „Вояджър 2“ — напомни й Хокинс.

— Добре — отстъпи Фран, след което отново атакува. — Но възможно ли е руснаците да са унищожили „Вояджър 2“ и защо им е да го правят? — Тя погледна Батсън. — Не съм съгласна, че разполагаме с всичко, което ни е нужно, за да се оправим в ситуацията. Трябва да проникнем в пещерата в Скалата, но не съм сигурна, че даже тогава ще разберем какво става.

— Има още нещо — каза Лам й постави върху масата голяма лъскава снимка. — Това е сателитна снимка на тунгуската тайга, направена преди по-малко от десет часа.

Свикнал с такива увеличени снимки, Хокинс бързо анализира изображението. По средата на боровата гора, която заемаше цялото пространство, имаше парче земя, покрито с големи брезентови платнища. Дърветата и земята бяха отрупани със сняг, но не и брезентът, което показваше, че е поставен наскоро. Пресните бразди в снега обозначаваха новите пътища, прокарани в гората от тежки машини.

— Направили ли сте термосензорно сканиране на обекта? — попита Хокинс.

В отговор Лам постави на масата втора снимка. На нея гората се виждаше като синя маса, но участъкът с брезентите бе яркочервен.

— Под платнищата са скрили тежки машини, които усилено работят — иначе температурата не би била толкова висока — обясни майорът на останалите, които го гледаха въпросително.

— Къде точно се намира това!? — попита Фран.

— В самия център на мястото, на което се предполага, че е паднал Тунгуският метеорит. — Лам посочи първата снимка. — Ако се вгледате, между дърветата ще видите стари мъртви стволове, паднали навън, точно както ги описа Пенкак. Забележете също купчините наскоро изкоренени дървета — тук, тук и тук. И купчината сняг и пръст тук.

Той извади нова снимка и погледна Хокинс.

— По едно време засякохме това. Виждаш ли нещо особено?

Майорът се наведе и проучи снимката. Различи няколко машини — булдозери, бронирани транспортни коли и самосвали, — паркирани около брезента. Отстрани бяха приклекли мъже.

— Взривяват.

Лам кимна.

— Точно така.

Фран първа изрази с думи онова, което другите вече бяха разбрали.

— Открили са своята Скала!

— И не си губят времето да копаят замръзналата тундра — добави Батсън. — Направо взривяват. Опитват се да стигнат до нея колкото е възможно по-бързо.

— Според нас вече са стигнали — съобщи Лам. — На последните снимки се виждат земекопни машини, паркирани извън прикритието на платницата. Термосензорите показват, че отдолу работят много генератори, но в момента не действа нищо друго.

— Каква е големината на покрития участък? — попита Хокинс.

— Двеста на двеста и петдесет метра.

— Ако руснаците са изкопали нещо подобно на онова, което е в Скалата — бавно заговори Фран, като внимателно подреждаше мислите си. — Пенкак е права. Най-вероятно източникът е извънземен.

Лам поклати глава.

— Очевидно е, че са го открили съвсем бързо. Моите специалисти смятат, че може да са били изоставили там нещо и сега неочаквано да им е потрябвало.

— О, я стига! — възрази Фран. — Хващате се за сламки, за да намерите познат противник.

Лам я изгледа студено.

— Тъкмо за това ми плащат. Доктор Пенкак твърди, че е проучила целия този район, но не е открила нищо. Струва ми се прекадено удобно. Разбира се, руснаците са контролирали експедицията, така че е възможно да са я насочвали в погрешна посока. А може и тя да е видяла нещо, но да ни лъже.

— Доктор Пенкак спомена, че заради замръзналата тундра изобщо не са копали — отбеляза Батсън.

Лам заби показалец в снимките.

— Но сега копаят.

Хокинс вдигна ръка.

— Основният въпрос е какво са открили — или какво скрито от самите тях нещо са изровили?

Лам го погледна някак особено и Хокинс разбра какво се готви да каже. Стомахът му се сви.

Лам започна да събира папките си.

— Съвсем скоро би трябвало да научим какво има под платницата.

— Как? — смутено попита Батсън.

— Кога са влезли? — напрегнато каза Хокинс.

Лам погледна часовника си.

— Преди четири часа.

Майорът бързо пресметна наум. В Сибир оставаха няколко часа до разсъмване.

— Как?

— Десантна група, базирана в Пакистан. С нисък полет над западен Китай. Над Монголия и точно над целта.

Хокинс знаеше, че това е единственият начин да не привлекат вниманието: спускане с ниско разтваряне на парашута от малка височина. Самолетът беше С-130, модифициран за специални операции дълбоко във вражеска територия.

— Получихте ли съобщение за влизане?

Лам кимна.

— Вече са на земята на съответното място и всички са добре.

— Кои са?

— Ричман, Браун и Лий.

Майорът потръпна — двамата с Ричман бяха първите членове на „Орион“. Ричман беше негов заместник, докато той се размотаваше тук в пустинята. Но над практичните стоеше лично съображение: Лу Ричман бе най-добрият му приятел, човекът, през всички тези години стоял до леглото на Мери в болницата.

— За какво приказвате вие двамата? — попита Фран.

Хокинс се обърна и я погледна.

— Съвсем скоро би трябвало да разберем какво има под тези платница. Трима души от групата ми са скочили над тунгуската тайга,

за да проверят.

Фран премигна.

— В Сибир?

— Лам почука по сателитните снимки.

— Въпреки цялата ни техника, има неща, които може да направи само човек на земята. Едно от тях е да ни каже какво са изкопали руснаците. Веднага щом определихме местоположението им, пратих разузнавателни групи колкото е възможно по-близо до всички обекти към които беше насочено съобщението. Когато видяхме, че руснаците работят в тунгуската тайга, наредих на групата да отиде на място. Пратил съм също групи в Германия, Аризона и Аржентина. Южноафриканската група е на борда на авионосна група в южния Атлантически океан.

— За кога Ричман е определил ВДЦ? Това означава „време за достигане на целта“ — поясни Хокинс на Фран, Батсън и Леви.

— Вече трябва да са там — отвърна Лам.

Хокинс се обърна към Леви.

— Кажи му какво откри за предишните предавания след ядрени взривове.

Лам изглеждаше смутен.

— Какви предишни предавания?

Леви неохотно му разказа. Когато Свърши, Хокинс се наведе към Лам.

— Ако през 1945-а е имало предавания от Скалата, това като че ли хвърля съмнение върху руската теория, нали така?

— Няма значение — отвърна Лам. — Ако руснаците са открили нещо, независимо какво е, ние трябва да разберем.

Тунгуската тайга

— Шибана работа, шефе — прошепна Лий на Ричман. Слабото му тяло беше скрито под сухо дърво, а цевта на автомата МП-5 пазеше откритата му страна. Очилата за нощно виждане почти не му трябваха — мощните лампи под брезентовото платнище на по-малко от петдесет метра от дървото хвърляха достатъчно светлина. Браун бе вляво от него и покриваше другата страна.

Ричман не си направи труда да отговори. Беше съгласен с Лий, но бойният дух на колегите му нямаше да се повиши, ако им го кажеше. Скокът бе достатъчно неприятен — малките парашути ги спуснаха на по-малко от шейсет метра и преди да се врежат, в горните клони на три бора едва имаха време да отворят основните си, специално предназначени за ниско скачане парашути.

За щастие защитната им екипировка за тежки условия изпълни функцията си както трябва и те успяха да се спуснат на земята невредими. Да вървиш към целта в студ и сняг, да се катериш и прескачаш покритите със сняг мъртви дървета, пронизван до костите от ледения нощен въздух, беше истински кошмар. Преди половин час бяха забелязали светлините и оттогава бавно се приближаваха към тях. Гъстата борова гора и мастиленочерната нощ им осигуряваха отлично прикритие. Вече се бяха промъкнали през два от охранителните пръстени — един от руските войници едва не бе стъпил върху Ричман. За щастие руснаците нямаха очила за нощно виждане.

Ричман се опита да фокусира очилата си и да види какво има под платнището. Покрай голяма яма бяха опънати няколко палатки, над тях се виеше дим. Температурата беше двайсетина градуса под нулата, което обясняваше отсъствието на хора, мотаещи се без работа. Трима въоръжени с автомати АК-74 часови пазеха стоманената решетка над прясно изкопаната дупка.

— Ще трябва да влезем — прошепна Ричман, Лий и Браун не възразиха, което правеше чест на дисциплината им, както и на доверието им в него като командир. Ричман бръкна в пазвата на бялата си парка и включи закачената на гърба му портативна сателитна радиостанция.

Ейърс рок

— Как ще се измъкнат оттам? — попита Хокинс.

— С хеликоптер МН-53 „Пейв Лоу“ — отвърна Лам.

— Глупости — кипна майорът. — Прекалено навътре са за „Пейв Лоу“. — Той посочи картата на света с обозначените точки, към които беше насочено съобщението. — От Пакистан до тунгуската тайга са повече от три хиляди километра.

— Ще презаредят във въздуха — търпеливо поясни Лам.

Отговорът не задоволи Хокинс, но не можеше да направи нищо — неприятно усещане, с което бе свикнал.

На прага се появи морски пехотинец.

— Имаме връзка с Феникс, сър.

— Прехвърлете я тук — нареди Лам и включи сателитната радиостанция на масата.

От високоговорителя се разнесе кратко съскане, после ясно се чу глас, който прошепна:

— Повтарям. Ангел, тук Феникс. Край.

Лам включи микрофона.

Феникс, тук Ангел. Край.

— Прието. Намираме се на петдесетина метра от платницата. Не можем да видим какво има в ямата, затова продължаваме напред. Край. Радиостанцията млъкна.

— След двайсет и четири часа ще разберем какво има в онази кухня в Скалата — каза Хокинс. Защо трябваше да пращате хората?

Лам не откъсваше поглед от радиостанцията.

— Защото тази информация ни е нужна сега. След двайсет и четири часа може да е прекалено късно.

Тунгуската тайга

Докато се промъкваше с готов за стрелба автомат зад една от палатките, Ричман чу гласове. Говореха на руски. Лий се движеше точно зад него и го покриваше. Браун бе останал сред дърветата и ги подсигуричаше с картечница „Стоунър“. На пет метра вдясно и отпред имаше конвейерна лента, която водеше към рова. Това беше най-подходящото място да погледне вътре, без охраната да го забележи.

С помощта на знаци той нареди на Лий да остане до палатката и да го прикрива. После се сниши в мекия сняг и запълзя напред, без да изпуска от очи увития в топли дрехи часови, който стоеше до ръба на ямата вляво от него. Пъхна се под подпорите на конвейера на мястото, на което лентата преминаваше от вертикално в хоризонтално положение, и притаи дъх. Погледна назад. Не можеше да види скрития сред дърветата Браун, а Лий бе само тъмна сянка до палатката.

Бавно подаде глава над ръба на ямата. Долу имаше нещо — но какво?...

Ейърс рок

— Ангел, тук Феникс. Край.

Хокинс разбираше, че Ричман трябва да е в изключително открита позиция, защото едва шепнесе в микрофона. Сърцето на майора туптеше по-бързо, отколкото ако самият той беше там. Капка пот се плъзна по горната му устна и падна на гърдите му.

— Феникс, тук Ангел. Какво виждате? Край.

— Не зная. — Последва пауза, през която Лам погледна Хокинс, сякаш го обвиняваше за смущението на неговия човек. В този момент се разнесе тихият, колеблив глас на Ричман. — Диаметърът на дупката е около четирийсет метра, дълбочината — трийсет. По средата има полусфера с плоска повърхност откъм моята страна. Повърхността прилича на някакъв метал, който не отразява светлината, но страната откъм мен е... хм... просто черна стена. Но не е стена. Не зная от какво е направена. Нещо блестящо. Руснаците са насочили към нея видеокамери и друга апаратура. В тази стена има нещо странно. Край.

— Какво е странното? Край. — Лам силно стискаше микрофона. Гласът на Ричман звучеше напрегнато.

— Не прилича... ами, не прилича на нищо, което съм виждал. Не изглежда твърда. Край.

— Какво правят руснаците? Край.

— Трудно е да се каже. Има някакви подвижни ръкави, с които като че ли може да се вкарва нещо — навярно видеокамера или други сензори, но не зная дали са ги използвали. Не мисля... почакайте — тук горе има някакво движение. Оставям радиостанцията включена на предаване. Премавам на FM.

Хокинс се вкопчи в облегалката на стола до масата. Сега Ричман се свързваше с двамата си партньори на FM и в същото време предаваше по сателитната връзка. Майорът чу шумоленето, когато Ричман започна да се движи. От високоговорителя високо се разнасяше дишането му. Когато отново заговори, всички се сепнаха.

— Покрай мен мина патрул. Сигурно сменят часовите. Лий, идват към теб. Мамка му. — Последната дума прозвуча рязко, а след секунда в палатката отекна гърленият рев на автоматични оръжия. Фран и Леви подскочиха.

Намеси се нов, много далечен глас — Лий, както Ричман го чуваше по радиостанцията.

— Свалих четирима. Двама още се движат. Да си вдигаме чуковете, шефе.

Гласът на Ричман беше припрян и задъхан.

— Откъм север имаме преследвачи. Виждаш ли ги, Браун? Ще се опитам да се откопча от тях. Надясно, Лий! Надясно! — вече изкрещя Ричман. Чу се дълъг откос и този път ревът бе по-мощен, Хокинс позна картечницата „Стоунър“ стреляше Браун.

Гърлено изсумтяване — Лий.

— Раниха ме, шефе. С два, може и с три куршума. В гърдите. И в дясната ръка. Не мога да помръдна.

— Ще те измъкна. Дръж се. Ще те измъкна. Прикривай ме, Браун.

Тътен на експлозия и крясък, секнал по средата. Хокинс вдигна очи. Лицето на Фран беше бяло. Батсън изглеждаше зашеметен. Не можеше да определи какво изразява лицето на Лам, който продължаваше да стиска безполезния микрофон.

— Браун е мъртъв — напрегнато съобщи Ричман. — Повтарям. Браун е мъртъв. Взривиха целия край на гората.

— Той изсумтя и ясно се чу как Лий остро си поема дъх. Хокинс смътно долови приглушеното пухтене на автомата на Ричман, който плюеше смърт през заглушителя. — Стигнах при Лий. Връщам се към дупката. Обкръжиха ни отвсякъде. Трябва да са поне рота.

Повече от сто души! Хокинс впи поглед в радиостанцията. Искаше му се да е навсякъде другаде, но не и тук.

— Под рампата сме — високо прозвуча гласът на Ричман. — Лий! Чуй ме, Лий. Не ме оставяй. — Рев на автомат. — Мамка му! — изкрещя Ричман. Хокинс чу продължително тракане на автоматично оръжие, после се разнесе характерен звук — Ричман сменяше пълнителите.

Майорът потръпна, сети се за старата мрачна шега в отряда си. Винаги приказваха какво ще направят, ако попаднат в безнадеждна ситуация. И дума не можеше да става да се предадат. Всеки човек — без значение от подготовката му — можеше да бъде принуден да проговори, а мъжете и жените от „Орион“ знаеха прекалено много, за да го допуснат. И именно Хокинс казваше, че това е моментът да

надянат зелената барета, която повечето от тях бяха носили в специалните сили, да проверят пълнителите и да се бият до смърт. Фактът, че Ричман носеше униформа без отличителни знаци и нямаше барета, не бе от значение.

— Лий е мъртъв. Улучиха го. Остават ми два пълнителя. Те не бързат. Знаят, че са ме сгазили. Май се страхуват да стрелят много заради оборудването си, иначе досега да са ме направили на решето. — Последва кратка пауза. — Ангел, не зная кой си, но кажи на жена ми, че я обичам и винаги ще я обичам.

На Хокинс му се искаше да грабне микрофона от ръцете на Лам и да увери Ричман, че ще изпълни заръката му, но нямаше как да осъществят контакт с него — сега той можеше само да предава.

— Не ща да умра в тази дупка, мамка му! — високо каза Ричман. — Тръгвам. Чуха го как се затичва, после се разнесе тътенът на руските оръжия и Хокинс долови кухото свистене на куршумите, прелитащи само на сантиметри. — Сега ще...

Връзката прекъсна по средата на изречението. Сигналят заглъхна.

Лам бавно остави микрофона на масата.

— Лъскава черна стена! — гневно възкликна Хокинс. — Струваше ли си да загубите трима души?

ВТОРИЯТ КОНТАКТ

Ейърс Рок, Австралия

22 декември 1995 г., 10:15 ч. местно време

22 декември 1995 г., 01:45 ч: по Гринуич

— Къде е Дебра?

Въпросът на Фран ги свари неподготвени. Майорът я погледна. Рядко беше виждала в нечии очи толкова дълбока скръб. В Хокинс имаше нещо повече от хладнокръвния военен, за когото се представяше пред света, разбра тя и съжали за забележката си в столовата по повод продажността.

— Трябва да е излязла, когато положението по радиостанцията се напече — отвърна Батсън. — Нали беше тук.

— Ела да я намерим — каза Фран и като хвана Хокинс под ръка, го повлече навън.

Излязоха и замижаха срещу яркото слънце.

— Виждали ли сте госпожица Леви? — попита Хокинс един от морските пехотинци.

— Да, сър. Преди минутка тръгна към комуникационния център.

Намериха я там. Дебра седеше пред един от пултовете и пишеше на клавиатурата.

— Какво правиш? — попита я Фран.

Леви ѝ хвърли поглед през рамо.

— Информирам ги, че онова, което стана току-що в тунгуската тайга, е грешка.

— Кого информираш? — попита Хокинс. В главата му продължаваха да отекват крясъците на умиращите мъже.

Леви натисна „ЕНТЪР“.

— Онези, които са в Скалата или които стоят зад нещото вътре.

— И как го направи? — сепнат попита майорът.

Леви посочи екрана.

— Просто излъчих съобщение.

Екранът представляваше неразбираем хаос от нули и единици.

— Какво е съдържанието на съобщението ти? — попита Хокинс: Леви натисна друг клавиш и екранът се изчисти.

— Точно това, което казах — че не сме искали да причиним вреда и че желаем единствено мир.

Майорът хвърли поглед към Фран и сбърчи лице. На съседния пулт седеше Спърлок, сложил на ушите си слушалки. И представа се нямаше какво се е случило току-що.

— Знаеш ли дали Скалата е получила съобщението ти? — попита Фран.

Леви са усмихна.

— Скоро би трябвало да разберем.

22 декември 1995 г., 11:40 ч. местно време

22 декември 1995 г., 02:10 ч. по Гринуич

— Какво общо има между нас четиримата, че нещото в Скалата да иска да сме тук? — зададе Фран въпроса, който я измъчваше още откакто ѝ казаха за съобщението в края на първото предаване.

Леви все още беше с тях, макар че на Хокинс му се бе наложило яростно да спори с Лам, за да не я задържи под охрана. Тя продължаваше да отказва да разкрие точното съдържание на съобщението, което беше излъчила. Майор Спърлок можеше да потвърди, че съобщение е било пратено — автоматичните датчици бяха регистрирали поне това, но Леви бе изтрила самия текст. Беше го пратила по същия начин, по който бяха получили второто съобщение — на променлива дължина на вълните от четиринайсет цяло и двайсет мегагерца нагоре. Никой не знаеше дали Скалата го е приела.

Членовете на групата седяха в оперативната палатка заедно с Лам и се опитваха да се възстановят от двойния шок след военната операция в Сибир и опита за излъчване на Леви.

— Зададох същия въпрос и моите хора направиха сравнителен анализ на миналото ви в опит да открият връзката — каза Лам. — Не успяхме да стигнем до нищо. — Той погледна Хокинс — бе убеден, че Леви е откачила съвсем.

Сякаш усетила това, Дебра тихо каза:

— Мислите, че съм хахо, нали? — Никой не се обади и тя продължи: — Предполагам, че знаете за заболяването ми. И за престоя

ми в болницата? — Гласът ѝ придоби леко иронична интонация. — Лекарите смятат, че случилото се с мен се дължи на бързото ми умствено развитие изпреварило емоционалните умения, необходими, за да се справя с него. — Тя се засмя. — Уверявам ви, господа, и вас, госпожо — кимна с глава към Фран Дебра, — в момента аз навярно съм най-здравият човек тук.

— Значи знаете и зя моя проблем — тихо рече Фран и погледна Лам.

На лицето на Хокинс се изписа изненада.

— Да, знаем, но лекарите са ви излекували — отвърна Лам.

Батсън се размърда, после попита Хокинс:

— Ами ти? И ти ли си бил в психиатрия?

— Не. Аз просто убивам хора — с опасен блясък в очите отвърна Хокинс.

Батсън се обърка.

— Е, аз не съм психясвал, нито пък се е налагало да ме тикат в лудница. Не съм и убивал никого. Защо тогава съм тук?

Внезапният тътен на експлозия не му позволи да получи отговор.

— Какво е това? — попита Фран.

— Използваме взрив, за да стигнем до кухнята — обясни Лам.

— Мислех, че няма да го правите — рече Батсън.

— Положението се промени — сви устни Лам.

— Страхувате се, че ще ни изпреварят, така ли? — попита Хокинс.

— Вече ни изпревариха — каза Лам. — Руснаците или са зад всичко това, или са толкова объркани, колкото и ние. Така или иначе, те вече откриха нещото, което е при тях. Не можем да си позволим да губим повече време.

— Какво ще правите, когато стигнете до кухнята? — попита Фран.

— Зависи какво има там — сви рамене Лам. — Може да е същото като в тунгуската тайга, но спомнете си, че обектът там не е излъчвал нищо. Ние седим върху предавател. Възможно е тамошният обект да е просто приемник.

Някакъв мъж пъкна глава в отвора на палатката и даде знак на Лам. Той се изправи и каза:

— Ако успеете да се сетите за нещо общо помежду ви, което хората ми са пропуснали, съобщете ми. Трябва да се погрижа и за други неотложни дела. — И излезе, понесъл вечните си папки.

Фран погледна Хокинс и после Батсън. Геологът с въздишка се отпусна на стола си.

— Виж, Фран, струва ми се, че зная защо съм тук. А и защо си тук и ти. Мога даже да разбера защо и ти си тук. — Той посочи Хокинс. — Но не разбирам защо е тук Леви.

— И защо си тук? — попита майорът.

— Аз съм един от най-добрите специалисти в света по геология. Това нещо — каквото и да е то — е по средата на най-голямата хомогенна скала на земята. — Батсън махна с ръка, за да накара Хокинс да замълчи. — Най-важното обаче е, че съм член на проекта „Хермес“. Както и Фран.

— Вече няколко пъти чувам да се споменава за това — рече Хокинс. — Какъв е този проект „Хермес“?

Батсън с трепереща ръка потърка наболото по брадичката му стърнище.

Сформираха го преди две години. Някой умник във Вашингтон решил, че президентът трябва да разполага с научен резервоар и да може да се обръща към него, когато му трябва отговори на мъчни въпроси. Тъй като не знаеше от отговори на какви въпроси ще се нуждае той, правителството събра по един-двама от най-добрите учени във всяка област и ги обедини в проекта „Хермес“, аз бях включен в него преди година и половина. През това време съм присъствал на пет общо ориентирани срещи в Западна Вирджиния, но това е едва вторият случай, когато ме викат за действителна работа.

— Ами ти? — попита Хокинс Фран.

— Аз съм един от първите членове на „Хермес“. Последния път, когато проверявах, бяхме осемдесет и седем пълноправни членове. В рамките на проекта обаче съм вършила много повече работа от Дон. Всъщност единственото ми занимание от почти година и половина е да правя прогнози за Лам и хората му.

— Научен ясновидец.

Всички изненадано се обърнаха към неочаквания глас. Подпряна на бастуна си, на входа на палатката стоеше доктор Пенкак. Тя се приближи до масата и седна на един от столовете.

— Никога не съм чувала да наричат статистическото прогнозиране по този начин — отбеляза Фран.

— Как се вписва в прогнозите ви сегашната ситуация? — попита Пенкак.

— Изобщо не се вписва — призна Фран.

— В такъв случай продължават ли да са валидни?

— Зависи — отвърна Фран. — Трябва да разглеждате хода на историята като дълбока река. Можете да хвърляте камъни в нея, но тя ще продължава да си тече в същата посока. За да я промените, ви трябва нещо наистина значително. Не се опитвам да си играя с думите, но засега това е просто камък. Много объркващ, но все пак просто камък.

— В каква посока се движим сега? — попита Батсън.

— Не в много добра. — Фран затвори за миг очи. Не й се искаше да навлиза в темата. Знаеше числата наизуст. — Съществува изключително голяма вероятност през следващите няколко години да изпаднем в тежка глобална икономическа депресия. Унищожаването на онази мина в Южна Африка може само да ускори процеса. Има също много голяма вероятност, когато световната икономика достигне критичната си маса, да избухне нова световна война — този път по-скоро между Севера и Юга, между индустриалните държави и слабо развитите. Между производителите и доставчиците на суровини.

— Няма ли вероятност после да се оправим? — попита Хокинс.

Нова експлозия разтърси Скалата.

— Не. Ако не се самоунищожим с ядрени бомби, най-вероятно ще ни унищожат онова, което правим с околната среда.

— Това ли е причината за психичния ти проблем? — тихо попита майорът.

Фран го изгледа, после кимна.

— Толкова много негативна информация не може да не се отрица. Съпругът ми не ми помагаше и аз избрах най-лесния път, който успях да открия. Започнах да пия. Много. Мислех си, че ще съм в състояние да се справя с всичко, но след година не издържах.

— А информацията не е станала по-позитивна, нали? — отбеляза Пенкак.

— Не, но сега по-добре се оправям с нея отвърна Фран.

— Да, ти можеш да се оправяш по-добре с нея — каза възрастната жена. — Но хората, които са на власт, не могат. Защо цялата тази операция трябва да е секретна? Защо не можем да съобщим какво сме открили?

Фран погледна Хокинс и разбра какво си мисли. Ако знаеше за мъжете, загинали преди малко при Тунгуска, Пенкак наистина би имала за какво да говори.

— Какво мислиш за второто съобщение? — зададе Батсън въпроса, който вече се въртеше в ума на Фран.

— Какво съобщение? — намеси се Пенкак.

Фран бързо ѝ разказа за странното предаване, което се беше появявало и изчезвало.

Мисля, че Дебра има право — завърши тя.

— Чакайте — каза Хокинс. — Затъваме прекалено надълбоко в подробностите. През последната седмица се случиха много неща, повечето от които не разбираме. Нека се върнем малко назад и да видим дали можем да открием във всичко това някаква система.

Фран скри усмивката си, когато майорът се приближи до статива и започна да пише с флумастер. Харесваше ѝ навика му винаги да скицира нещата, за да може да ги вижда по-лесно.

Когато свърши, той бе изброил седем точки:

Ядрените бомби
(куполът Вредефорт/Втората Все още в
неизвестност)

Излъчванията от Ейърс Рок
(съобщението/две през 1945 г. след ядрени
експлозии)

„Вояджър“

Нашите имена
(защо ние четиримата?)

Другите обекти

(забележителни геологични особености/
местоположение)

Тунгуската тайга/руснаците
(Стената)

Второто съобщение

— Възможно е ядрените бомби да нямат нищо общо със Скалата почна Хокинс. — Единственото, което знаем, е, че малко след експлозията в купола Вредефорт натам е било насочено съобщение. Ако приемем, че под Купола е имало нещо подобно на онова, което руснаците са открили в тунгуската тайга, можем също да приемем, че предаването е било опит за контакт с него, каквото и да е то. Навярно нещото тук в Скалата е регистрирало експлозията и е искало да провери какво е положението на обекта в купола Вредефорт.

— И не е успяло — отбеляза Фран, — защото бомбата е унищожила всичко в Купола.

— Не съм съгласен — възрази Батсън. — Залежите в района около Вредефорт са екстензивно разработвани и в случай че под него е имало нещо, досега щяха да са го открили.

— Също толкова вероятно е и обратното — противопостави се Пенкак. — Червената жила е първата мина, която действително минава под самия Купол, но това е на повече от километър и половина под земята. Следователно имаме километър и половина непроучена скала.

— Освен това — добави Фран, — спомни си, че съобщенията от 1945-а са били излъчени след пускането на бомбите над Хирошима и Нагасаки. Възможно е това нещо да предава всеки път, когато ядрено оръжие се използва за унищожение.

— Как е възможно нещото каквото и да е то — да направи разлика между действителен ядрен взрив и обикновено изпитание? — попита Батсън.

Без да обръща внимание на геолога, Пенкак обърна поглед към Хокинс.

— Не са ме информирали за всичко, което се е случило досега. Какво имате предвид, като казвате „онова, което руснаците са открили

в тунгуската тайга“?

Майорът ѝ показва сателитните снимки и ѝ разказа за случилото се с хората му. Фран наблюдаваше лицето на възрастната жена, за да види реакцията ѝ. Ако Лам бе прав, информацията за Сибир не би трябвало да я изненада. Лицето на Пенкак не изразяваше нищо, но гласът ѝ звучеше възбудено. Тя не обърна внимание на съобщението за загиналите мъже и се съсредоточи върху откритото от руснаците.

— Това е удивително! Когато бяхме там, изобщо не сме копали. Може Феликс наистина да е знаел нещо, но се съмнявам. Ако бяха подозирали за съществуването му, отдавна вече да са го изкопали. Щом в тунгуската тайга има нещо, определено трябва да смятаме, че същото се отнася и за Купола.

— Ами другите три обекта? — попита Фран.

— Най-вероятно са били унищожени много отдавна.

— Чудесно — каза Батсън. — Да речем, че приемем това. Ами „Вояджър 2“? Как е станало така, че беше унищожен едва вчера?

Пенкак поклати глава.

— Не зная. Но си мисля, че този факт също насочва към извънземна връзка.

— Руснаците притежават оръжия със заредени частици, с които биха могли да унищожат сондата — възрази Хокинс.

— Чак толкова надалече? — усъмни се Пенкак. — Ако притежаваха оръжия със заредени частици, които да стигнат от Земята до отвъд орбитата на Плутон, сигурно щяхме да знаем къде са разположени или поне да сме чули нещо за тях.

Хокинс не искаше да се предаде толкова лесно.

— Възможно е да са ги разположили на борда на някоя от космическите си станции. Това би премахнало всички проблеми с преминаването през атмосферата.

Пенкак тихо се засмя.

— Все още предпочитате врага, когото познавате, пред непознатия, нали?

— Предпочитам го пред най-лошата възможност — отвърна Хокинс. — А за мен тя е руснаците да стоят зад унищожаването на „Вояджър“, съобщенията наистина да са излъчени от Скалата и накрая, да бъде използвана и втората ядрена бомба. — Той почука с пръст по статива. — Общият знаменател, за който се сещам, е Русия.

Фран трябваше да признае, че заключението му е логично.

— Нямате представа с какво сме се сблъскали, нали? — попита Леви. — Сега не е като на кино или по телевизията. Извънземна цивилизация, която е била в състояние да пресече космоса до други звездни системи, най-вероятно ще е от необозрима за нас величина. — Тя огледа всички. — Някой да е чувал за формулираните от съветския астроном Кардашев три равнища на цивилизация, основани на енергията? — Видя, че никой не се готви да ѝ отговори, и продължи: — Кардашев извежда три равнища на цивилизация — ние тук на Земята сме на първото равнище, което се основава на горене на леснодостъпни изкопаеми и планетарни ядрени горива. Цивилизацията на второто равнище трябва да е в състояние да изсмуква енергия от звездата си, което според повечето учени в света е следващата логична стъпка през следващото хилядолетие, ако, разбира се, оцелеем чак дотогава. Изсмукването на енергия от слънцето увеличава енергийния потенциал трилион пъти. Обществото на третото равнище ще е в състояние да взема цялата си енергия от галактиката, от която е част. Това количество енергия е почти необозримо.

— Добре — каза Хокинс. — Ако това е съобщение, генерирано от извънземни, на какво равнище на цивилизация според теб би трябвало да са те?

— Очевидно на второ — отвърна Леви. — Трябва да са в състояние да пътуват между звездите и най-вероятно това е форма на живот, основана на въглерод.

— Защо мислиш така? — попита Фран.

— Заради честотите — между четиринайсет цяло и двайсет и шестнайсет цяло и шейсет и две — изворите на междузвездната комуникация. Водородната линия е на четиринайсет цяло и двайсет мегахерца, а първата хидроксидна линия е само на двеста четирийсет и два мегахерца по-високо, при шестнайсет цяло и шейсет и две. Между двете лежи най-тихата част от скалата. Но в същото време е извънредно интересно, че тя лежи между линиите на молекулярните градивни единици на основания на въглерод живот — водата. Всъщност...

Тя замълча, защото на входа на палатката се появи майор Спърлок и Лам.

— Засякохме трето съобщение — каза Спърлок и бързо се приближи до компютъра. — Точно като второто, само че по-късо. — Написа някакви команди и после махна на Леви. — Вие се справихте с предното. Вижте какво ще успеете да разберете сега.

Леви седна пред екрана и пръстите ѝ се понесоха по клавишите. Докато работеше, тя обясняваше на другите.

— Съобщението е в дигитална форма и се плъзга по скалата от четиринайсет цяло и двайсет също като второто. Всъщност то е точно като него и по средата изчезва. Ето какво излиза...

На лицето ѝ изгря широка усмивка, когато на екрана се появиха четири думи.

ЕЛА ПРИ НАС, ДЕБРА

— Страхотно — измърмори Хокинс и хвърли поглед към Лам.

Лам се обърна към Спърлок.

— Можете ли да потвърдите това съобщение?

В отговор майорът седна на мястото на Леви и след няколко минути се появиха същите думи.

— Какво означава това? — попита Фран. — Защо очакват да идеш при тях?

Леви сви рамене.

— Те ще кажат.

— И отново нищо за средната част, така ли? — попита Лам.

Леви поклати глава.

Просто изчезва.

Хокинс притисна длан към лявото си слепоочие.

— Още колко време остава, докато стигнем до кухнята в Скалата?

Лам погледна часовника си.

— Шест-седем часа.

Фран се изправи.

— Не зная за вас, но аз съм скапана. Можем да си седим тук цял ден, да размишляваме и да спорим, но докато не се случи нещо, спокойно можем да си дадем почивка. Ще ни трябват сили, когато стигнем до онова, което е в Скалата.

Малко се изненада, когато Хокинс я последва.

— Хайде да се поразходим — предложи той.

Тръгнаха по Скалата. От набраздената повърхност се издигаше мараня. Хокинс спря до ръба, ограден с бодлива тел. Камуфлажните мрежи на морските пехотинци на Толивър осейваха пустинята.

— Какво мислиш за теорията на Леви? — попита майорът.

Фран въздъхна.

— Не зная. Но зная, че не съм в състояние да предложа логично обяснение на всичко, което се случи.

— Смяташ ли, че дъската ѝ се е разхлопала?

— Възможно е. Ако приемем извънземната теория, защо им е да се свързват с нея, а не с останалите от нас? Всичко е прекалено странно.

— Навярно защото тя е единствената, която изглежда, че вярва — замислено отвърна Хокинс, после попита: — Ами Дон?

— Какво Дон?

— На ръба е.

— Да, не изглежда много стабилен — призна Фран.

Гласът на майора се изостри.

— Препалено мек начин да кажеш, че е в алкохолна абстиненция. Ти си работила заедно с него в „Хермес“. И там ли беше същото, или са му давали да пие?

Фран не отговори нищо.

Хокинс въздъхна.

— Добре. Предполагам, че и аз съм на ръба. Направихме всичко по силите си при наличната информация. Всички сме под напрежение. В скалата под краката им изтътна взрив. — Да се надяваме, че когато свършат, ще научим отговорите — каза той. — Права си, че в момента не можем да направим нищо. Просто не мога да понасям чакането.

Хокинс за първи път изразяваше лично мнение пред нея. Тя усещаше, че нещо го тревожи и че иска да разговарят.

— Имаш ли някаква представа защо са избрали нас четиримата?

Той поклати глава.

— Никаква. И не съм съгласен с Дон, че е тук, защото е геолог. Тогава защо съм избран аз — един военен? Предполагам, че има нещо друго.

Фран проучи с поглед лицето на Хокинс под ярката слънчева светлина.

— Не се опитвам да любопитствам, но в столовата ти направи много странна забележка за жена си. Каза...

— Знам какво съм казал — изръмжа Хокинс, извърна се и се взря в пустинята. Фран неспокойно пристъпваше от крак на крак, без да знае какво да направи.

— През последните четири години жена ми е в кома. Всъщност мозъкът ѝ е мъртъв.

— Съжалявам — припряно рече Фран. — Не исках да... хм, просто се чудех дали... — Тя млъкна, изненадана от онова, което виждаше — Хокинс се обърна към нея и тя можеше да се закълне, че сред капките пот на лицето му се стича сълза.

— Не. Имаш право да питаш каквото поискаш. Всички заедно сме в тази ужасна ситуация. — Той въздъхна. — Катастрофирахме с кола. Блъснахме се в ремарке, спряло на пътя.

— Ти не си ли бил ранен?

— Не. Бях си сложил предпазния колан. Мери не беше. — Хокинс замълча за кратко. — Следващият въпрос, който повечето хора задават, е кой е карал.

— Не можеш да се самообвиняваш. Било е случайност.

Хокинс за миг затвори очи.

— Да, беше случайност. — Той я погледна право в очите. — Но мислиш ли, че това ме кара да се чувствам различно?

— Ти каза, че не се нуждаела от теб — напомни му Фран. — Вярно ли е?

— Не зная.

— Ходиш ли да я виждаш?

— Всяка вечер, когато не съм на акция. Лежи в държавна болница. Пазят тялото ѝ живо. — Очите му се разфокусираха. — Понякога се чудя дали някаква част вътре в нея не е все още жива — нещо от онова, което беше преди. Лекарите твърдят, че уврежданията били прекалено големи, но ако си жив, кой може да каже? Кой може да каже, че не е впримчена там вътре от тяло, което не реагира, и от мозък, който е увреден, но не и унищожен?

Последва продължително мълчание, нарушавано от воя на генераторите и далечния рев на хеликоптерите.

— Стори ми се изненадан, когато казах, че съм имала психически проблеми — рече Фран.

— Така е.

Защо?

— Приличаш на човек, който, извини ме за израза, е стегнат като кокоши гъз.

— Ти също — отбеляза Фран. — Изобщо не бих могла да си представя, че си толкова емоционален.

Хокинс не отговори.

— Тогава потънах — направо потънах — тихо рече тя. — Изчислявах толкова безброй пътища, по които светът би могъл да загине. Никой не проявяваше интерес към прогнозирането на начини, по които да обединим силите си. Това би изисквало истински действия и разклащане на статуквото. Всичко направо ме смазваше — нещо, което не бях в състояние да контролирам, но което ежедневно стоеше пред очите ми.

— Да, — отвърна Хокинс. — Разбирам те.

— Но проблемът ми беше — продължи Фран, — че започнах да се чувствам отговорна за всичко това. Сякаш само аз можех някак да променя нещата. И в същото време знаех, че не мога. Пиех, за да не се налага да мисля, и когато престана да ми действа, откачих. Просто се оттеглих от целия свят. Заключих се в стаята си цели три дни, после мъжът ми разби вратата и ме отведе в болница. Единственото нещо, на което ме научиха там и което всяка сутрин ми помага да ставам от леглото е, че съм отговорна само за себе си и за своите действия. Друго не може да се очаква от нас като човешки същества. Да правим каквото е по силите ни.

— Ако повече хора разсъждаваха така, светът би бил по-добър — отбеляза Хокинс.

— Ако разсъждаваш така, животът ти навярно би бил мъничко по-щастлив — добави Фран.

Хокинс продължително я изглежда, после по устните му пробяга нещо като усмивка.

— Добре, доктор Волкърс. Ще го имам предвид. А сега бих те посъветвал да поспиш.

Фран тръгна към палатката си и каза през рамо:

— И ти трябва да поспиш.

Хокинс ѝ махна с ръка и се обърна към червените пясъци. Когато след десет минути, преди да легне, Фран погледна от палатката си, той все още стоеше там, самотен силует, очертан на фона на блестящо синьото небе.

22 декември 1995 г., 11:45 ч. местно време

22 декември 1995 г., 02:15 ч. по Гринуич

— Какви ще са последиците от загубата на тримата от „Орион“?
— попита президентът.

— Би трябвало да са минимални — отвърна Лам. — Бяха абсолютно чисти и от снаряжението им не може да се научи нищо. Руснаците ще заподозрат, че зад акцията сме ние, но всъщност не разполагат с никакви доказателства. Според мен не трябва да се тревожим, че ще се опитат да разкрият операцията на света. Основният проблем сега е, че ще се помъчат да внедрят свои хора тук. Ние вдигнахме залога и те могат да отговорят съвсем скоро.

— Нямах ли представа какво са видели тримата преди да ги открият?

— Не, сър.

— Нито дали руснаците знаят какво са открили, или пък даже дали самите те не стоят зад него?

— Не, сър.

Президентът поклати глава.

— Трябват ми отговорите, Стив. Ти имаш да се оправяш с проблем там, но и аз трябва да се справям с проблем тук. — Президентът се намръщи и погледна документите, пръснати по бюрото пред него. — Нещата не изглеждат добре. Прогнозите на Волкърс като че ли ще се окажат верни. Конгресът ме притиска да замразя плана си за помощ на страните, които понесоха най-тежък икономически удар от загубата на мината.

Лам разбираше неохотата на Конгреса. Защо да харчат за чужденци парите, от които толкова отчаяно се нуждаеха? Знаеше също, че малцината от лидерите в Конгреса, осведомени за статистическите прогнози на Волкърс, не са впечатлени. Дългосрочното планиране не бе силата на американската политическа система.

- Ами другата бомба? — попита президентът.
- Още нищо. Издирването продължава.
- Колко време остава, докато проникнете вътре?
- Шест-седем часа.
- Добре. Съобщите ми какво сте открили.

Лам изчака, докато телевизионният екран пред него помръкне, и поиска да го свържат с полковник Толивър. Охраната около Скалата трябваше да се подсили. Не беше казал на президента за последните две съобщения — смяташе, че за момента това е негов проблем, а не нещо, с което да товари ръководителя на страната.

Щом свърши с Толивър, прати един морски пехотинец да повика Хокинс.

— Намерихте ли нещо ново за Леви? — попита майорът, щом влезе и седна.

Лам отвори една от папките си.

— Имам копие на транскрибирания запис от последната ѝ среща с нейния психиатър отпреди една седмица в Ню Йорк.

Хокинс не си направи труда да пита как Лам се е сдобил с тази информация — всъщност изобщо не му хрумна да попита. Приемаше като даденост, че Лам е в състояние да открива такива неща.

— Кажете ми най-важното.

Няколко секунди Лам проучва пратения по факса документ, после каза:

— Докторът ѝ се казва Майкъл Престън. Пето авеню № 1065. Има голям опит с хора като Леви — наричат ги интелектуално акселерирани личности. Срещала се е с него осем месеца, още откакто са я изписали от болницата. Психиатърът се е съсредоточил върху това да я накара да се опита социално да се приспособи към свят, от който тя емоционално не се чувства част. Последната среща обаче е била различна и в крайна сметка Леви е сложила край на сеансите.

— Била ли е на някакви опиати? Антидепресанти или нещо подобно?

— Не. Само терапия.

— Защо се е отказала?

— По-лесно ще е, ако просто ти прочета разговора — рече Лам.
— Не е много дълъг.

Майорът се отпусна назад и затвори очи.

— Давайте.

— Разговора започва тя. Цитирам:

Леви: Мисля, че това просто няма да подейства.

Психиатърът: Кое няма да подейства?

Леви: Срещите ми с вас.

Психиатърът: И защо?

Леви: Защото не можете да ме разберете. Вината не е ваша. Никой никога не ме е разбирал. А вие не можете да проумеете дори само това, нали?

Психиатърът: Можеш да ми помогнеш да го проумея, Дебра.

Леви: Не, не мога. Вече опитах и не стана. Моята глава е мой враг. И не съм в състояние да се избавя от нея, без да се избавя от самата себе си.

Психиатърът: Затова ли се опита да се самоубиеш?

Леви: Опитвах да се самоубия, защото съм опасна и колкото повече научавам, толкова по-опасна ставам.

Психиатърът: За какво да научаваш повече?

Леви: Не бихте го разбрали. Свързано е с работата ми.

Психиатърът: Опасна за кого? За себе си ли?

Леви: Не. За света.

Психиатърът: О, я стига! Какво искаш да кажеш? Как можеш да си опасна за света?

Леви: Не е ли вярно, че хората, които са работили по проекта „Манхатън“, са едни от най-опасните, които светът е виждал?

Психиатърът: Но те ни дадоха и ядрената енергия.

Леви: Тя също не е много безопасна. Не, докторе, не мисля, че можете да ми помогнете. Щом не сте в състояние да мислите като мен, как можете да се надявате да ми помогнете? Не се тревожете. Ще се оправя.

Лам затвори папката.

— И с това всичко е свършило. Тя е излязла от кабинета му и не се е върнала повече.

— С какво се е занимавала? — попита Хокинс.

— Давала е консултации на няколко екипа, работещи по проекти, свързани с ИСО^[1], но нищо чак толкова опасно — отвърна Лам. — Основно е разработвала теоретични въпроси в МТИ.

Хокинс потърка брадичката си. Нищо чак толкова опасно сега, но Леви бе само на двацет и три години. Кой можеше да каже по какво ще работи тя в бъдеще и дали теориите ѝ няма да се превърнат в реалност? По дяволите, Лам му беше казал, че са я включили в списъка за участие в проекта „Хермес“ — само на двацет и три години!

— Започва да ми се струва, че сме хванали това нещо за опашката и че то ще се завърти, за да ни отхапе главите, — каза Хокинс и се замисли за смъртта на хората си в тунгуската тайга. Още много отдавна бе свикнал със смъртта — поне така смяташе. Но сега усещаше в гърдите и стомаха си някакво чувство, което не се съгласяваше с тази студена логика. Спомни си съвета на Фран и се изправи. — Ще се помъча да поспя малко.

[1] Инициатива за стратегическа отбрана. — Б.пр. ↑

РУСНАКЪТ II

*Околностите на Ракитное, 200 км северозападно от Киев,
Украйна*

22 декември 1995 г., 07:00 ч. местно време

22 декември 1995 г., 04:00 ч. по Гринуич

Двигателят на камиона започна протестиращо да вие, когато руснакът заизкачва стръмното нанагорнище. Колелата забуксуваха по девствения сняг и го заизхвърляха назад. Той отпусна газта, премина на по-ниска предавка и продължи напред.

Чувстваше в крайниците си изтощението на последните трийсет и два часа шофиране, но умът зареждаше мускулите му с еликсира на възмездието. Щом прехвърлеше планината, щеше да си почине няколко часа — само толкова, колкото да събере сили за последната част от пътуването.

Стигнал до сравнително равен участък преди следващото изкачване, мъжът спря и вдигна ръчната спирачка. После извади карта и провери местоположението си. Зимата го забавяше и вече се налагаше да поправи първоначалната си преценка за времето, което му оставаше до целта. Навярно трябваше да прибави още половин ден. Носеше достатъчно резервно гориво, та да му стигне, че и да остане за после — не че щеше да има „после“.

Остави картата настрани, извади автомата АК-74 и провери дали в затвора е вкаран патрон. Не мислеше, че толкова рано ще се натъкне на някого, но колкото повече се приближаваше към целта си, толкова повече тази вероятност нарастваше. Не се съмняваше в способността си да се справи. За трийсет и две години служба бе убил много хора — наистина много. Но това вече нямаше значение. Нищо нямаше значение освен възмездието. Светът не си струваше да живее в него. Идеи като дълг и вяроност бяха, стимули, които хората с по-малко морал използваша, за да управляват мъжете на честта — мъжете като него. Но вече край.

КУХИННАТА

Ейърс Рок, Австралия

22 декември 1995 г., 18:30 ч. местно време

22 декември 1995 г., 09:00 ч. по Гринуич

Хокинс се претърколи надясно, изхлузи се от койката и коленичи на пода. Цевта на пистолета, който беше извадил изпод възглавницата, сочеше към фигурата, изправила се в тъмната палатка. Морският пехотинец замръзна, вперил поглед в големия черен отвор, зейнал срещу очите му.

— Сър, господин Лам ме прати да ви съобщя, че свършихме тунела в Скалата.

Хокинс се насили да се отпусне и свали показалец от спусъка. Морският пехотинец припряно излезе. Майорът навлече риза върху покритите си с пот гърди и тръгна към шахтата, като се опитваше да проясни мозъка си от хаотичните мрачни мисли, довеяни, от съня. Смътно си спомняше мъглявия образ на Ричман, който крещи за помощ и стреляйки от хълбок, тича към командира си, но изобщо не успява да се приближи и виковете му отслабват и заглъхват. После се появяваше от нова посока — и така до безкрай.

Присви очи и се загледа към хоризонта. Слънцето се спускаше на запад и ужасната жегга малко бе поотслабнала. Гледката от върха на Скалата беше великолепна — Олгите далеч на изток и пустинята Гибсън, простираща се във всички посоки, — но очите му не виждаха красотата.

На входа на металната постройка срещна Фран, Дебра и Пенкак. Докато влизаха в сауната вътре, четиримата не размениха нито дума. Батсън вече бе на платформата с Лам. Тишината беше смущаваща — макар да бяха прекарвали на Скалата по-малко от двайсет и четири часа, всички бяха свикнали с шума от пробиването и взривяването. Сега се чуваше само ритмичното бръмчене на генераторите.

— Спускаме долу фиброоптичен кабел — каза Лам и посочи малкия телевизионен екран, закачен на платформата. — Съвсем скоро

трябва да видим какво има там.

— Още десетина метра — съобщи Томкинс, докато прокарваше през облечената си в ръкавица ръка двойния кабел, изчезващ в дупката. — Попаднахме на кухо пространство. Машината неочаквано пропадна с повече от метър. Пуснах я още по-надолу и след три метра стигнахме до нещо твърдо. Това е дълбочината, на която сондирането с електромагнитен резонанс показва наличие на кухина.

Въртенето на макарата спря и Томкинс пусна кабелите, приближи се до контролния пулт и погледна Лам.

— Да започваме ли, сър?

— Действай.

Томкинс завъртя един от ключовете и на екрана се появи мъглив черно-бял образ. Младежът го настрои и видяха гладко отсечена скална стена, приблизително на три метра от края на кабела.

— Това не е естествено — измърмори Батсън.

— Завъртам камерата — съобщи Томкинс.

Образът се измести. Скалната стена малко се приближи и после отново се отдалечи, което предполагаше елипсовидна форма. Малко по-нататък тя рязко свършваше.

— Стената на Ричман — прошепна Фран.

Хокинс се втренчи в екрана. Образът продължаваше да се движи. Черната Стена се простираше до края на кухината и изглеждаше сякаш отрязана по средата, макар че нямаше откъде да знаят какво има от другата страна и дали изобщо има такава. Сега майорът разбираше защо Ричман им бе дал толкова мъгляво описание. Дори на двуизмерния черно-бял екран ясно се виждаше, че в материала, от който е направена Стената, има нещо много странно.

— Няма нищо друго освен Стената — каза Томкинс.

— Как мога да сляза долу? — попита Хокинс.

Томкинс му посочи малка, висока до кръста клетка, която висеше на въже, задвижвано с макара. Майорът стъпи в клетката, а Лам му подаде малка радиостанция. Хокинс си сложи слушалките, после се хвана за въжето.

Томкинс дръпна лостовете на контролния си пулт и клетката се завъртя над тясната дупка. Хокинс погледна надолу, после вдигна очи към Томкинс и му даде знак с палци нагоре. Клетката бавно започна да се спуска. Отвсякъде го заобиколи скала. Хокинс вдигна поглед и се

загледа във все повече смаляващия се отвор. Бледата светлина от фиброоптичния кабел долу беше малка ярка точица в края на дългия тъмен тунел.

Клетката бе изненадващо стабилна. Хокинс свали ръка от въжето и се поуспокои. Пространството беше тясно — ако искаше, можеше да докосне скалата и от двете си страни просто като протегне ръка няколко сантиметра извън клетката. Знаеше, че поради тази причина няма да могат да спуснат долу техника. След около минута по негови изчисления светлината долу му се стори по-близо, отколкото онази горе. Температурата бързо падаше. Спускането се забави и Хокинс проследи приближаването си към края. Клетката с леко разтърсване спря.

— Стигнах — съобщи той по микрофона.

— Чисто ли е да пратя другите? — попита Лам.

Хокинс се огледа. Тази част от кухнята изглеждаше така, сякаш някой е взел футболна топка и първо я е разрязал хоризонтално с пода на скалата, а после и вертикално с черната Стена. Скалните стени бяха гладко отсечени, почти полирани. Нищо не показваше как е направено това — нямаше следи от взрив, нито от пробиване. Малката купчина камъни на мястото, на което пробивачката бе проникнала в кухнята, бе единственото нещо, нарушаващо симетрията. Въздухът беше чист и прохладата бе дългоочаквано облекчение след жегата горе.

Хокинс се втренчи в Стената. Тя като че ли искреше под светлината на фиброоптичния кабел. Кожата му настръхна и косата му се изправи, като че ли беше до мощно електрическо поле. От толкова близо отлично разбираше неясните думи на Ричман. Стената определено не приличаше на нищо, което бе виждал.

— Май всичко е наред. Освобождавам клетката.

Свали слушалките и ги остави на дъното на клетката, след което проследи с поглед как тя се издига и изчезва нагоре. После се приближи до Стената. Не изпитваше желание да докосне блестящата черна повърхност. Имаше усещането, че от другата страна има нещо — може би дори някой. Зачуди се дали Стената не е усложнен вариант на едностранните огледала, които полицията използва в стаите за разпит. Не му допаднаше идеята, че е под наблюдение. Освен това, усещаше в трептящата черна повърхност огромна мощност и енергия. Въздухът като че ли беше зареден с електричество.

Долови движение зад себе си и се сепна. Клетката докосна земята и щом Лам слезе, незабавно се заизкачва обратно нагоре. Лам застана до Хокинс и безмълвно се втренчи в Стената. После пристигна Батсън, който проучи не само Стената, но и скалата.

— Не зная какво е изсякло тази кухня, но в никоя мина не съм виждал толкова гладки стени. Може би лазер с невероятна мощност, но не съм чувал досега да е правено такова нещо. — Той се огледа. — А тук като че ли няма откъде да се вкарат машини. — Гласът му премина в шепот. — Сякаш просто се е появило тук.

— Какво мислите за това? — посочи към черната повърхност на Стената Лам.

Батсън поклати глава и се приближи до нея.

— Не е скала. Поне никога не съм виждал такава. Може да е някакъв метал — със съмнение рече той. После понечи да протегне ръка.

— Аз не бих го направил! — изръмжа Хокинс.

Геологът неохотно се отдръпна.

— Изглежда така, сякаш материалът е пропусклив.

— Да, но дори да е така, не знаем към какво е пропусклив, нито пък, какво има от другата страна.

Пристигна и Фран с портативната си видеокамера, после дойде Леви, след нея Пенкак и накрая капитан Томкинс.

— Сега какво? — попита Хокинс. — Знаем, че имаме нещо, което на вид е същото като откритото от руснаците в тунгуската тайга, но това не ни помага особено.

Томкинс включваше към електрическия кабел, който бе спуснал със себе си, няколко малки лампи. Лам гледаше Стената, после каза, без да се обръща към никого:

— Някой да има идея какво е това?

— Според мен е врата — обади се Пенкак.

Лам се намръщи.

— Врата ли? Към какво? Към другата страна?

— Разбира се, че към другата страна — отвърна Пенкак. — Въпросът е какво има там. Или по-точно, къде е другата страна.

— Какво искате да кажете с това „къде“? — попита Лам, но възрастната жена не му обърна внимание.

Хокинс прокара длан през косата си.

— Може да е някакво силово поле, предпазващо апаратурата, която е пратила съобщенията.

— Можете ли да измислите някакво устройство, което да докосне това нещо? — попита Лам Томкинс.

Сред всички в кухнята май имаше неизречено съгласие да не докосват черната повърхност.

— Тъй вярно, сър. Имаме няколко ръкава, които би трябвало да успеем да разглобим и да прекараме през шахтата.

— Добре. — Лам се обърна към Хокинс. — Какво ще...

Фран извика и всички се обърнаха. Стената премигваше. За около пет секунди по повърхността запламтяха фигури от ослепителна светлина, после всичко изчезна. Стената отново стана черна за две секунди, после за миг блесна в ярко бяло и оттам се претърколи Ричман, и се просна на земята. От дясното му рамо бликаше кръв, но ръката му здраво стискаше автомата. Стената почерня.

Хокинс изтича при заместника си и коленичи до него. Ричман беше в съзнание и вдигна невярващите си очи към майора. Цевта на автомата му неуверено обхождаше кухнята, показалецът му продължаваше да натиска спусъка — но пълнителят беше празен.

— Как си? — попита Хокинс, след като предпазливо взе оръжието от ръцете на Ричман и затисна раната му.

Ричман се огледа и изпъшка:

— Къде съм?

— В Австралия — отвърна Хокинс. — В Ейърс Рок.

Заместникът му вдигна глава и погледна към черната Стена, след това се взря в майора.

— Не разбирам.

— Какво стана, Лу? — Хокинс извади опаковка превръзки от джоба на бойното яке на Ричман и я разкъса. — Последното нещо, което чухме по радиостанцията, беше, че тръгваш напред. После предаването прекъсна. Помислихме, че си мъртъв.

Ричман поклати глава.

— Не зная какво стана. Бяха ме обкръжили. Нямах избор. Ако бях останал, щях да съм мъртъв. — Той се приповдигна на здравия си лакът и кимна към черната Стена. — Това беше единственото място, където можех да ида. Затичах се към Стената... Но това стана в Русия!

— Влезли сте в Стената в тунгуската тайга и сте излезли тук? — обади се Пенкак.

Ричман сви рамене и сбърчи лице от болка.

— Да.

— Но радиосигналът ти прекъсна преди осем часа! — рече Хокинс. — Къде си бил през това време?

— Осем часа! Че аз току-що минах през Стената!

— Кажете ни всичко, което знаете — нареди Лам.

— Не мога да ви кажа нищо повече. Скочих в Стената — беше все едно внезапно да стъпиш в сироп — всичко се забави. Щом се докоснах до нея, нямаше начин да се върна. Всмука ме в себе си. Около секунда беше светла, после потъмня. След това отново стана светла и се оказах тук. Не зная как са минали тези осем часа. За мен беше...

— Хей! — викът на Томкинс сепна всички. Хокинс вдигна очи и с изненада видя, че Леви е застанала до Стената и протяга ръце към нея.

— Добра! Какво правиш! Недей! — викна Фран.

Но Леви пристъпи в Стената. Тялото ѝ започна да се топи в чернотата. Хокинс скочи, стисна я за рамото и я дръпна. Това обаче като че ли имаше точно обратния ефект — той почувства, че потъва вътре, че чернотата го обгръща като топло влажно одеяло. Ослепи го бял блясък.

ВЪПРОСИ

Ейърс Рок, Австралия

22 декември 1995 г., 19:00 ч. местно време

22 декември 1995 г., 09:30 ч. по Гринуич

Щом изумените викове спряха, Фран и Батсън настаниха Ричман в телената клетка и тя се издигна. Настъпи мълчание. Всъщност никой нямаше какво да каже.

— Може би сега са в тунгуската тайга — предположи Батсън.

Фран се замисли.

Възможно е. Но може и да са там, където Ричман е прекарал осемте часа.

— Той каза, че не помни да е бил някъде — възрази геологът.

— Това не означава, че не е бил някъде. Означава, че просто не си спомня — отвърна Фран.

— Тя направо ги всмука — удиви се Пенкак, застанала на почтително разстояние от Стената.

— Какво според вас представлява тя? — попита я Фран. — Продължавате ли да смятате, че е врата?

— Разбира се — отвърна Пенкак. — Но врата към какво? Не мисля, че е пряка връзка с тунгуската тайга. Може да са в Метеоритния кратер. Или в Южна Америка. Или пък още по-надалеч. Кой знае? Просто трябва да почакаме, докато се върнат. Всъщност смятам, че може да е нещо повече от врата.

— Май сте съвсем сигурна, че ще се върнат — отбеляза Лам и я изгледа подозрително.

— Като изключим раната от руснаците, войникът мина през нея невредим. Няма причина да мислим, че силата, която стои зад тази Стена, е злонамерена.

Лам се обърна към Томкинс.

— Искам колкото е възможно по-скоро да вкарате вътре камера с дистанционно управление. Разбрахте ли ме?

— Тъй вярно, сър. — Томкинс прошепна нещо в микрофона си и кабелът започна да се движи. Няколко минути по-късно в дупката се появи голям стоманен куфар и с леко тупване докосна земята. Вътре беше екранът, който бяха използвали горе. Томкинс бързо сглоби всичко, постави макарата с фиброоптичния кабел до Стената и докладва:

— Готово, сър.

Фран се намръщи. Не бе сигурна, че идеята е добра, но не можеше да обоснове инстинктивното си усещане с нищо конкретно и чувстваше, че Лам не е в настроение да приема възражения.

— Действай — нареди той.

Томкинс бавно разви макарата и оптичният кабел с малка камера отпред се заизвива по пода, камерата докосна чернотата и бавно се стопи в нея... после Стената внезапно проблесна в бяло. Кабелът започна да се размотава по-бързо, отколкото можеше да го следи окото, и накрая изчезна, като повлече и екрана и куфара. Томкинс отскочи настрана и едва избегна прелитация монитор. Всичко свърши за по-малко от половин секунда.

Томкинс невярващо зяпна Стената. Фран погледна Пенкак, чието лице както винаги не изразяваше нищо.

— Накарайте ги да спуснат клетката — заповяда Лам. — Трябва да разговарям по телефона.

След като той изчезна нагоре в дупката, Фран попита:

— Какво ще правим сега?

Батсън само поклати глава.

— Не зная.

Пенкак седна на скалния под до Стената и изпъна напред сакатия си крак.

— Ще чакаме. Предполагам, че сега инициативата е в техни ръце. — Възрастната жена кимна към Стената. — Които и да са те. Разбира се, и в ръцете на майор Хокинс и госпожица Леви.

— Мамка му — измърмори Батсън, отдалечи се от двете жени и седна в отсрещния край на кухнята. Фран се приближи до него.

— Как си?

— Дон й хвърли подозрителен поглед.

— Добре.

Фран продължи да го наблюдава още няколко минути и накрая той не издържа:

— Какво? Защо ме гледаш така?

— Знам как е — отвърна тя.

— Какво как е? — изръмжа геологът.

— Поне не трепериш чак толкова силно — отбеляза Фран. Батсът я изгледа яростно.

— Задръж тези глупости за себе си.

— Успокой се. — Тя се пресегна и хвана ръката му в двете си ръце. — Всичко ще се оправи.

Известно време Дон продължи да гледа ядосано, после постепенно се отпусна и се облегна на гладко отсечената стена.

— Извинявай — прошепна той. — Просто ми е малко студено.

— Зная — отвърна Фран. — Вече ти казах, че самата аз съм го преживяла. Ще се оправиш.

Той вдигна очи към Стената.

— Не мисля.

Фран проследи погледа му.

— Аз пък мисля. Трябва.

22 декември 1995 г., 19:10 ч. местно време

22 декември 1995 г., 09:40 ч. по Гринуич

Лам нервно разтриваше челото си, но когато екранът се проясни и се появи президентът, се стегна и безстрастно го информира за събитията от последния час.

Президентът помълча няколко минути, извърнал очи встрани от камерата. Накрая погледна към Лам.

— Добре. Липсват двама души. Един от мъжете, които смяташе за загинали в тунгуската тайга, е излязъл от онова нещо. Сега вече със сигурност знаем, че е някакво транспортно средство, нали така?

— Да, сър.

— И не знаем къде са отишли онези двама души, които са влезли вътре откъм вашата страна?

— Не, сър. Працат ми сателитните снимки на тунгуската тайга, но все така продължаваме да не знаем какво става под платнищата.

Президентът замислено забарабани с пръсти.

— Ако са при руснаците, лесно ще идентифицират Леви. А Хокинс знае прекалено много. — Той ядосано удари с длан по бюрото. — По дяволите, Стив, съвсем я оплескахме. Все още не знаем с кого или с какво си имаме работа. Имате ли някаква идея, ти или някой от хората при теб?

Лам поклати глава.

— Не, сър. Обмислям възможността да вкарам вътре камера със сателитен предавател. Може би ще успеем да получим сателитни снимки от другата страна.

— Смяташ ли, че Леви е руски агент? Че е знаела каква е тази Стена и че е използвала съобщенията за свои лични цели?

— Възможно е, сър — раздразнено сви рамене Лам. — Просто не зная.

— Ако зад всичко това стоят руснаците, защо им е да ни връщат Ричман?

— Не мисля, че биха го направили съзнателно. Може да е станала грешка. А може и да нямат нищо общо с това.

Президентът се замисли над думите му за няколко секунди.

— Ами Пенкак?

— Не е направила нищо открито.

— Нямах ли някаква идея как действа тази Стена?

— Не, сър.

— Не разработваме ли нещо подобно?

— Не, сър.

— Даже в перспектива?

— Не, сър.

— И нямаме разузнавателна информация, че някой друг може да притежава такова нещо?

— Не, сър.

— Добре. Ами руснаците? Нещо за придвижването на флота?

— Заел е позиция на юг отгук, сър. Просто си стоят там. Притеснявам се, че ако наистина не са зад всичко това, могат да се опитат да направят нещо в отговор на разузнавателната ни акция в тунгуската тайга.

— По дипломатическите канали не съм получил нищо по въпроса — отбеляза президентът. — Или не са идентифицирали двата трупа като на американци, или имат причина да си траят. При всичките

проблеми, които си има със собствения си парламент, Памаров не може да си позволи да мъти водата. — Той погледна бележките върху бюрото си. — Нещо за втората бомба?

— Не, сър. Абсолютно нищо.

— Пращането на онези хора в тунгуската тайга беше грешка, Стив. Също и това, че си оставил Леви и Хокинс да влязат вътре. Повече грешки не трябва да има. Екранът помръкна.

ДРУГАТА СТРАНА

Хокинс премигна, за да приспособи очите си към мъглявостта след проблясъка на бялата светлина. Докато преминаваше през Стената отначало изпитваше усещането, че потъва в сироп — както го бе описал Ричман. След това сякаш всяка клетка в тялото му се разпъна, после внезапно се върна в нормално състояние.

Не чувстваше непосредствена заплаха, затова анализира усещанията си едно по едно. Беше студено, по-студено, отколкото в кухината. Хокинс реши, че е десетина градуса, и в същото време въздухът бе много странен — почти като във влажен летен ден. Първото, което успя да види ясно, беше седналата до него Леви, която се оглеждаше наоколо. Точно зад тях имаше блестящо копие на Стената. Той погледна напред, като се опитваше да накара мозъка си да се движи заедно с очите му.

Доколкото можеше да разбере, двамата се намираха в някаква огромна пещера или сграда. От най-близката стена се извисяваха метални подпори и изчезваха в мрака над главите им. Хокинс напрегна очи в сумрака и се помъчи да прецени точните им размери, но виждаше единствено плътната стена и още една — точно срещу тях. По земята бяха пръснати многобройни големи предмети, точното предназначение на които не можеше да определи. Далеч вляво блестеше ярка светлина. Майорът нямаше представа на какво разстояние е от тях, но му се струваше, че е поне на два-три километра.

Внезапно щракване привлече вниманието му и той се обърна, като плъзна ръка към пистолета на бедрото си. Успя да зърне как последните следи от черната Стена изчезват в небитието. После също толкова бързо тя се върна и заблестя на предишното си място.

Едно нещо знаеше със сигурност — не бяха в тунгуската тайга.

— Къде мислиш, че сме? — Плътният въздух приглушаваше думите му, а игривият вятър ги разносяше наоколо — странно усещане, от което сетивата му подсказваха, че се намира в затворено

пространство. Мястото изглеждаше старо и изоставено. Тънък слой прах покриваше пода, който приличаше на гладко отсечена черна скала.

Леви сложи длан над очите си, за да ги предпази от навяващите песъчинки, и се огледа наоколо.

— Там сме.

— Къде е това „там“?

— Там, откъдето са Създателите.

— Създателите ли? — попита майорът.

— На Стената.

— Но къде точно е това? — настоя Хокинс. По време на военната си кариера бе пътувал много и това място силно го безпокоеше, тъй като не попадеше в списъка му на познатите места и климати. Отгоре на всичко постоянно го измъчваше фактът, че нещо във въздуха не е както трябва.

— Не сме на Земята — тихо отвърна Леви.

— Откъде знаеш? — изръмжа Хокинс.

Леви го погледна.

— Чувстваш ли се така, като да си на Земята?

Майорът не й отговори.

— Тогава как можем да дишаме?

— Защото ако не можем, нямаше, да ме повикат.

— Хокинс се намръщи.

— Кой не би те повикал?

— Създателите.

Той се опита да овладее емоциите си.

— Кой са Създателите?

Леви отново срещна погледа му.

— Не зная. Повикаха ме и аз дойдох.

Хокинс дълбоко си пое дъх.

— Какво според теб ще стане сега?

Леви поклати глава. Очите й смутено гледаха иззад дебелите стъкла.

— Не зная. Просто трябваше да го направя, след като видях твоят човек да излиза оттам и като си мислех за онези, които загинаха. Толкова е глупаво и ужасно, че хората трябва да умират така. Ние влагаме най-доброто от себе си — героизма, интелекта си — в най-

лошото от себе си. — Тя поклати глава. — Не мислех, че ще дойдеш с мен.

— Нито пък аз — измърмори Хокинс.

Леви не си направи труд да отговори на забележката му. Погледът ѝ се рееше в далечината.

— Виж!

Хокинс погледна натам, накъдето сочеше пръстът ѝ, и след малко забеляза какво иска да му покаже. На около осемстотин метра от тях, сред няколко от големите предмети, които беше сметнал за машини, се движеха четири фигури, отдалечаващи се по посока на светлината.

Хокинс инстинктивно хвана Леви и я дръпна да се сниши. Сега нещо скриваше фигурите от поглед. Майорът бясно обмисляше положението. Заради навяващите песъчинки и мрака не беше успял да ги разгледа добре, но четиримата като че ли имаха човешка форма.

— Да се връщаме — предложи той.

Леви се изправи и любопитно го изгледа.

— Къде?

— В Скалата.

— Как? — попита тя.

Хокинс посочи с палец през рамото си.

— През Стената.

Леви поклати глава.

— Не знаем къде ще ни отведе, ако отново минем през нея.

— Но ние излязохме тук — възрази Хокинс.

— Да — съгласи се Леви, — но онзи човек от групата ти е влязъл в Стената в тунгуската тайга и излезе в Скалата. Ние влязохме в Скалата и излязохме тук. Не мисля, че между тези Стени има пряка линейна връзка. Сам видя, че изчезва и отново се появява — ами ако е някакво пренастройване и сега връзката е друга? Виж, някой или нещо контролира тези Стени. Представи си, че влезем оттук и се окажем някъде, където не можем да дишаме. Или поне не без съответната екипировка.

Аргументите ѝ бяха основателни. Ако не се намираха на Земята, всичко това излизаше извън неговото възприятие на реалността. Ако се намираха на Земята, имаше шанс онези четири фигури да им дадат някои отговори. Той се изправи.

— Да вървим.

Този път Леви не попита нищо, просто застана до него и тръгнаха към фигурите. Докато разкопчаваше кобура на хълбока си, на Хокинс му се прииска да се бе подготвил по-добре. Носеше пистолета, но това беше всичко освен ножа в калъфа под мишницата му.

Движеха се сред машините, някои от които бръмчаха. Пресичаха откритите пространства само когато нямаше друг начин, и тогава се снишаваха. Хокинс зърна четирите фигури, пресичащи нещо, което приличаше на широк път сред машините. Сега бяха на по-малко от четиристотин метра от тях.

Определено имаха по две ръце и два крака, което донякъде го успокои. Носеха шлемове и тъмни костюми, покриващи цялото им тяло. Направи му впечатление, че и четиримата носят оръжия. Не приличаха на нищо от онова, което бе виждал, но нямаше съмнение, че са оръжия — бяха дълги колкото М-16 и начинът, по който фигурите ги държаха, с насочени напред краища, не оставяше съмнение в предназначението им.

Хокинс изпълзя по корем до ръба на следващата машина. Леви застана до него. Той погледна напред и видя две от фигурите на около осемдесет метра. Бяха спрели и се очертаваха на фона на светлината, която сякаш изобщо не се беше приближила. Искаше му се да има бинокъл.

— Приличат на хора — прошепна Леви.

„Къде ли са другите двама?“ — зачуди си Хокинс. Усещаше, че нещо не е наред.

— Да се махаме оттук — нареди той и хвана Леви за ръка, но когато се обърна, замръзна на място. Срецу тях зееха две зловещи, широки дула. Хокинс премести поглед от тях към главите — лицата бяха скрити зад тъмни визьори, но точно над стъклата имаше нещо, което потвърждаваше страховете му. На челото на всяка от фигурите имаше надпис на кирилица.

— Не стрелять! — извика той и отдалечи ръцете си от кобура.

Единият посочи с оръжието си към кобура му. С лявата ръка Хокинс разкопча колана и ремъка на бедрото, остави кобура да падне на земята и после го изрита към тях. Фигурата го вдигна и го прибра в раницата си. Двамата леко наведоха шлемовете си един към друг, сякаш разменяха невидими погледи. Майорът реши, че разговарят по радиостанциите си. Появиха се и другите двама. Четиримата застанаха

заедно на три метра от Хокинс и Леви и ги заразглеждаха. На Хокинс отчаяно му се искаше да е в състояние да чуе какво си говорят по радиовръзката.

В следващия момент го връхлетя изненада — от високоговорителя на шлема на един от тях се разнесе глас на английски.

— Имате ли проблеми с дишането?

Хокинс се поотпусна. Простият въпрос му говореше много за ситуацията.

— Нет.

— Можете да говорите на английски, майор Хокинс — отвърна мъжът и посочи името, написано на униформата му. — Чувал съм за вас, макар че не знаехме как изглеждате. — Той вдигна тъмния визьор и двамата видяха набраздено от бръчки лице. — Аз съм подполковник Тускин от руската армия. Вие или сте много смели, или сте много глупави да дойдете тук толкова неподготвени. Или пък може би знаете нещо за всичко това — оръжието описа къса дъга, — нещо, което ние не знаем?

Хокинс сви рамене.

— Тъкмо се готвех да ви задам същия въпрос.

Лицето на Тускин остана безизразно.

— Ами вашият човек, който мина през портала в тунгуската тайга? Да не би да не знаете за него?

Хокинс се поколеба, неуверен колко информация да разкрие.

— Не зная за какво говорите.

Тускин сви рамене.

— Тогава предполагам, че просто трябва веднага да убия и двама ви и да продължа със задачата си. Известно ни е, че онези два трупа в тунгуската тайга са на американци. Не можем да го докажем и политиците не искат да вдигат шум, но аз го зная. Това ми е достатъчно.

Хокинс разбираше логиката на Тускин. Той щеше да каже същото, ако беше от другата страна на оръжието и в Ейърс Рок бе проникнала очевидно добре обучена руска група.

Подполковникът обърна очи към Леви.

— Коя сте вие?

— Тя отговори без колебание.

— Дебора Леви.

— Каква сте?

— Занимавам се с физика.

Тускин за първи път прояви известна изненада и погледна пак към Хокинс, сякаш се опитваше да разбере какво правят тук двамата, където и да се намираше това.

— Необходимо ли е да продължавате да насочвате тези оръжия срещу нас? — попита Леви.

— Ако всичко, което съм чувал за него, е вярно, вашият майор е много опасен човек — отвърна Тускин, но сведе дулото на автомата си. Хората му неохотно го последваха. Постъпката им изненада Хокинс.

Леви посочи към пътя, по който бяха дошли руснаците.

— От същата Стена като нас ли излязохте?

Тускин се намръщи.

— Стена ли? Портала ли имате предвид?

Леви кимна.

Руснакът посочи покрай хаоса от машини към отсрещната стена.

— Не. Излязохме оттам. — После попита: — Да не би да искате да кажете, че не стоите зад всичко това?

Леви поклати глава.

— Не.

Тускин погледна Хокинс.

— Почти ви вярвам, защото мисля, че ако знаехте какво става, нямаше да дойдете толкова неподготвени. Как се озовахте тук?

Преди майорът да успее да я спре, Леви отговори:

— Минах през портала в Ейърс рок. Майор Хокинс се опита да ми попречи и попадна тук заедно с мен.

— О! Значи и в Австралия има портал! Когато засякох ме съобщението и видяхме сателитните снимки, предположихме, че това е причината да копаете там. Е, ако казвате истината, значи и вие не знаете къде се намираме.

Хокинс поклати глава.

— Никога досега не съм виждал това място.

— Веднъж вече ме излъгахте. Защо трябва да вярвам на думите ви? — попита Тускин.

— Добре — призна Хокинс, приемайки необичайността на ситуацията. Ако това беше руска инсценировка, тя бе далеч по-сложна,

отколкото изобщо можеше да си представи. — Това бяха моите хора. Онзи, който избяга и мина през тунгуския портал, както го наричате, се появи в Ейърс Рок.

Тускин поклати глава.

— Невъзможно! Ние минахме през тунгуския портал преди повече от час и се озовахме тук.

Хокинс разпери ръце.

— Ние минахме през портала в Ейърс Рок преди петнайсет минути и се озовахме тук.

Подполковникът за първи път изглеждаше объркан и Хокинс отлично го разбираше. Руснакът осъзнаваше, че навярно няма да може просто да мине през портала, през който е дошъл, и да се върне в тунгуската тайга. Сигурно му беше трябвала изключителна смелост, за да поведе хората си през портала — или пък категорична заповед да го направи.

Хокинс се канеше да каже нещо, когато далечен шум привлече вниманието му. Разнесе се някакво свистене, почти като от парен двигател, което сякаш се приближаваше към тях. Тускин също го чу, рязко се обърна и тримата му мъже се разгънаха в отбранителна линия с лице към звука.

В огромен облак от прах се появи голям въздухолет, който закръжи над най-близката машина. Четирите му големи дюзи сочеха към земята. Той бавно се спусна и кацна на десет метра пред тях.

Хората на Тускин останаха по местата си, насочили автоматите си към мътносивите страни на машината. Тя бе дълга петнайсет и широка шест метра, плоска отдолу, освен дюзите, и страните ѝ се извиваха към леко заобления покрив. Предницата ѝ беше тъпа, без да се забелязва кабина, макар че отпред стърчеше зловеща цев, монтирана на три крачета — очевидно някакво оръжие. Не сочеше към тях, но Хокинс не се съмняваше, че който или каквото и да имаше вътре, лесно може да промени това положение. Не се съмняваше също, че автоматите на Тускин едва ли биха могли да направят нещо на машината. Мътният отблясък на металния корпус имаше същия плътен вид като бронята на тежък танк.

Очевидно и Тускин си мислеше същото, защото хората му за втори път сведоха оръжията си. Той погледна през рамо към Хокинс.

— Някакви предложения, майоре?

— Не, подполковник.

Оръжията незабавно се вдигнаха, когато на страната на машината се появи цепнатина. Част от метала се разгъна надолу към земята и образува рампа. Отвътре запулсира червена светлина. Картината остана замръзнала за една безкрайна минута. Накрая Леви наруши тишината.

— Предлагам да се качим, тъй като изглежда, че никой няма да слезе при нас. Мисля, че ни предстои да се повозим.

Хокинс понечи да тръгне напред, но спря рязко, понеже Тускин насочи оръжието си към него.

— Откъде да знам, че това не е капан, който сте подготвили, за да хванете мен и хората ми?

Хокинс мрачно се усмихна.

— Откъде можем да знаем, че не е капан, подготвен за всички нас? — И продължи към машината покрай Тускин. Руснакът даде заповеди по радиостанцията си и заедно с един от хората си пое към рампата след Хокинс и Леви. Другите двама останаха на местата си.

В машината имаше пейки, опасващи всички стени. Достъпът до предната част беше преграден — ако имаше пилот, той бе там. Хокинс се настани на една пейка. Леви седна до него. Тускин отиде отпред и разгледа стената, търсейки врата. В това време рампата безшумно се вдигна и ги изолира от света навън.

Руснакът леко залитна, когато машината започна да се издига и после рязко зави надясно. От дюзите отдолу не се разнасяше почти никакъв шум и Хокинс за миг си позволи да се зачуди какво ги задейства. Беше пътувал с машина на въздушна възглавница, но това бе различно. Определено не искаше да губи време и енергия за догадки къде отиват или на какво могат да се натъкнат. След минаването през портала беше възприемал нещата стъпка по стъпка и дори това му бе дошло малко, множко.

Погледна руския офицер. Тускин неспокойно седеше на отсрещната пейка, без да сваля шлема си. Хокинс определи цилиндъра на гърба му като някаква кислородна бутилка — по-лека и по-лесна за носене от обикновената. Въпреки явно доброто състояние на американците, Тускин очевидно не се доверяваше на непознатата атмосфера. Хокинс не го обвиняваше — не знаеха дали във въздуха

няма никаква бавнодействаща частица, която вече да е издала смъртна присъда на незащитените.

Тези му мисли бяха прекъснати, когато машината с леко тупване се приземи и слабият вой на дюзите замлъкна. Рампата отново се отвори и Хокинс бързо се изправи, мина покрай колебаещите се руснаци и излезе навън.

Намираха се в по-малка част от огромното открито пространство — на петнайсетина метра нагоре се виждаше таван, а стените от близките страни бяха на около осемдесет метра. Наблизо стояха още две машини като тази, с която току-що бяха пътували, но нямаше и следа от живот.

В най-близката стена се отвори врата. Хокинс хвърли поглед към Леви, която безмълвно тръгна напред. Майорът я последва. Тускин и неговият войник вървяха най-отзад.

Влязоха в помещение, голямо шест на шест метра. Вратата се затвори и подът направо изскочи изпод краката им, когато стаята се понесе надолу. След десет секунди се случи обратното и коленете на Хокинс едва не се подкосиха, когато асансьорът рязко намали скоростта си и спря.

Вратата се отвори към малка стая с редица от осем стола, обърнати към издигната платформа с голяма плоска бяла повърхност. От пода пред всеки от столовете се издигаше извит подвижен ръкав като в зъболекарски кабинет, само че по-дебел и с два отвора в него, по около десет сантиметра широки и раздалечени на ширината на раменете.

Вратата на асансьора се затвори също толкова тихо и бързо, колкото се бе отворила. Тускин нервно стискаше оръжието си, но хладната стомана не го успокояваше.

— Е, вече знаем, че трябва да са подобни по размери на нас — отбеляза Хокинс. Думите му прозвучаха неестествено високо.

— Защо? — попита руснакът.

Хокинс посочи столовете.

— Също като нашите са.

— Може специално да са ги направили за нас — предположи Тускин.

— Пейките преди малко също бяха със стандартни размери — продължи Хокинс. — Съмнявам се, че са ги слагали специално за нас.

Това изненада Леви — беше свикнала тя да е осведомената.

— Навярно си прав. — Тя погледна към тавана. — На каква дълбочина под земята смяташ, че се намираме?

Хокинс сви рамене.

— Огромна.

— Защо сме им потрябвали? — попита Тускин.

Светлината в стаята помръкна. Ръкавите се завъртяха и оставиха столовете подканващо открити. От дупките запулсира мътно червен блясък.

— Какво мислиш? — рече Хокинс, който несъзнателно бе започнал да шепне.

— Мисля, че би трябвало да седнем — отвърна Леви и се настани на един от столовете по средата, проучи ръкава, протегна ръце и ги пъкна в дупките.

Хокинс погледна към Тускин, който сви рамене и също седна. Майорът го последва. Ръкавът веднага се завъртя към него. Той пъкна ръцете си в дупките. Когато пръстите му проникнаха в червената светлина, усети слабо пражене на статично електричество.

Почувства как го обгръща спокойствие. Беше свикнал с това усещане. За него най-лошата част от всяка бойна акция бе подготовката и чакането. Щом нещата започнеха да се случват, той винаги се чувстваше странно спокоен и изпитваше усещането, че времето забавя хода си.

Стаята стана съвсем тъмна. Единствената светла точка висеше във въздуха право напред, точно пред бялата стена. Хокинс усети, че нещо го убожда по опакото на дясната длан и се помъчи да се освободи, но не можеше да помръдне. Вече нямаше власт над ръцете си. Чу уплашен вик на руски и реши, че Тускин или другият руснак току-що е почувствал същото убождане.

Усети в устата си метален вкус и за стотна от секундата зрението му се замъгли, след което отново се проясни. Майорът премигна, все още съсредоточен върху бялата точка светлина — единственото, което се виждаше. Внезапно осъзна, че не може да чуе нищо — в ушите му имаше дълбока, кълтяща тишина, сякаш си е сложил скъпи стереослушалки, но от тях не излиза нито звук.

Хокинс дълбоко си пое дъх и се отпусна на стола в очакване на онова, което предстоеше.

РУСНАКЪТ III

*Р. Дон, 80 км южно от Павловск, Русия
22 декември 1995 г., 15:00 ч. местно време
22 декември 1995 г., 12:00 ч. по Гринуич*

Камионът спря на замръзналия черен път, който се спускаше към ледените води на Дон. Отляво имаше къща от дървени трупи, построена на речния бряг. От нея излезе мъж с дълга черна брада, погледна насмешливо военната машина и каза:

— Да ти помогна с нещо, другарю?

В провинцията старото трудно отмираще. Руснакът отвори вратата на кабината и слезе.

— Трябва да мина оттатък.

Мъжът погледна към камиона, после към брега, където бе вързан голям плоско дънен шлеп.

— Можеш ли да платиш?

Очевидно някои от новостите все пак стигнаха дотук. Руснакът бръкна в шинела си и извади пачка банкноти.

— Да.

Мъжът кимна.

— Чакай да си взема палтото. — Той изчезна в къщата и когато отново се появи, до него вървеше синът му, едър младеж, който намусено гледаше военния.

— Синът ми ще качи камиона ти на шлепа. Ако искаш чай, влез, жена ми ще ти даде. Ще бъдем готови след малко.

Стомахът на руснака се сви при мисълта да сложи нещо в него, но лицето му остана безизразно.

— Благодаря ти, другарю. — Той остави двамата да качат камиона на шлепа и влезе в къщата.

Вътре една жена на неопределена възраст и с лице, повехнало от суровия живот в гората, безмълвно му протегна очукана чаша с вдигащ пара чай.

— Сами ли живеете тук тримата? — попита руснакът, като обхвана чашата в длани и остави топлината да се просмуче през кожата му.

Жената кимна.

Да, другарю генерал.

Руснакът се усмихна.

— Само полковник. — Той погледна през прозорчето. Камионът вече беше върху шлепа. Възрастният мъж палеше двата стари извънбордови двигателя. Синът обикаляше около камиона и надничаше над задния капак, опитвайки се да види какво е завързано под брезента.

Руснакът внимателно остави чашата. Жената стоеше до огнището с гръб към него и разбъркваше нещо в голям почернял котел. Той извади пистолета си и стреля в тила ѝ. Тялото ѝ беззвучно се строполи напред в огъня.

Руснакът излезе и се спусна по брега към шлепа. Младежът отстъпи от каросерията на камиона и се приближи до баща си, за да се заеме с втория двигател. Полковникът скочи на борда и шлепът заплава напред. Двигателите имаха мъчната задача не само да ги отведат на отсрещния бряг, но и да не позволят течението да ги отвлече надолу.

До този момент всички по-малки реки и потоци не го бяха затруднили, тъй като суровата зима ги беше покрила с достатъчно лед, за да издържи дори десеттонен камион. Руснакът знаеше, че Дон ще е основното препятствие по пътя му, и внимателно бе проучил местата за пресичане, спирайки се накрая на това тук. Трябваше да избягва мостовете — те бяха тесни и лесно можеха да бъдат блокирани. Тук, на повече от сто километра от най-близкия мост и асфалтов път, това семейство беше едно от няколкото работещи по реката — прекарваха на другата страна всеки, който е в състояние да си плати.

Отсрещният бряг се приближи и бащата и синът опитно насочиха предницата на шлепа към мястото за приставане. Младежът спусна двете скърцащи метални рампи и даде знак на руснака да изкара камиона на брега. Когато той се качи на стъпалото на кабината, до него се приближи възрастният.

— Ако не възразяваш, другарю, бих искал да ми платиш сега, преди да потеглиш.

Руснакът протегна ръка в кабината и извади автомата. Очите на мъжа се разшириха.

— Смили се, другарю, няма нужда да плащаш.

Полковникът стреля три пъти — куршумите образуваха триъгълник на гърдите на стареца и го блъснаха в бушувашите ледени води на Дон. Синът побягна, скочи от шлепа и се закатери по покрития със сняг бряг. Руснакът превключи на единична стрелба, долепи металния приклад до рамото си, прицели се и стреля. Младежът се търколи, плъсна във водата и течението го отнесе. Червената диря по снега бе единствената следа от безплодния му опит за бягство.

Руснакът се качи в кабината, запали двигателя, внимателно свали камиона по рампата, изкачи високия бряг и потъна в убежището на гората. Знаеше, че когато открият труповете, той ще е далече. Дори тогава властите най-вероятно щяха да заключат, че убийството е дело на бандити, и нямаше да разследват случая достатъчно сериозно или бързо, за да могат да му попречат.

Смъртта на семейството не будеше у него никакви чувства. Всъщност смяташе, че им е направил услуга. Поне бяха умрели бързо — ако всичко минеше според плана, след четирийсет и осем часа те и още милиони други щяха да започнат да умират бавно и мъчително.

КОАЛИЦИЯТА

Другата страна

В ушите на Хокинс отекваше хаотичен шум, като звука, разнасящ се от колоните на автомобилно радио, докато се опитвате да го настроите на далечна станция. Точката бяла светлина се издължи и запулсира. Майорът се сепна, когато шумът ненадейно секна и в главата му отекнаха думи.

„Можеш да ме наричаш Говорителя. Моята роля е да общувам с теб.“

Вляво от бялата светлина се появи червена точка, последвана от синя вдясно. Бялата продължи да пулсира, и се появиха следващите думи.

„При мен са Посредника и Защитника. Ние представляваме Коалицията.“

Отново последва продължителна тишина.

„Първо ще ти предам посланието на Защитника.“ — Във въздуха между столовете и отсрещната стена се появи многоцветен отблясък. Той завибрира за миг, после се преля в сложна система от многобройни блестящи точки. Хокинс с огромно усилие обърна глава и погледна наляво. Отразената светлина вече му позволяваше да вижда другите. Очите на Леви бяха насочени право напред и тя като че ли не съзнаваше нищо, вторачена в светлината пред себе си.

Хокинс се помъчи да проговори, но от устата му не излезе нищо. Той напрегнато се съсредоточи, опита отново и най-после успя дрезгаво да изрече:

— Какво е това?

Леви премигна и обърна към него само очите си.

— Звездна карта.

„Аз ще те ориентирам — каза гласът в главата му. Лявата централна част на картата заблестя в яркозелено. — Това е Коалицията. — В периферията на Коалицията започна да мига точка.“

— Вие наричате третата планета от вашата система — планетата, на която живеете — Земя. Аз ще използвам същия термин. Земята е там.“

Хокинс нервно облиза устните си. Ако онази точка беше Земята, Коалицията се състоеше от хиляди звездни системи.

Изведнъж голям участък извън Коалицията стана яркочервен.

„Това е Рояка. От триста и дващест хиляди ваши години между Коалицията и Рояка се води война. Ние не желаем война. Но трябва да воюваме за собственото си оцеляване.“

Една особеност веднага направи впечатление на Хокинс: малката мигаща точка, представляваща Земята, се намираше там, където се срещаха зеленото и червеното.

„Макар че не сме от вашия вид, ние сме подобни. В състояние сме да общуваме с вас по този начин и чрез нашите предавания. Рояка е друг. Вие не можете да проумеете начина им на мислене. А те съвсем определено не биха проявили интерес да разберат вашия. И не биха опитали каквато и да е форма на общуване, освен смърт. Те не смятат нищо друго освен себе си... Говорителя за първи път се поколеба, като че ли в търсене на точните думи, — за достойно за уважение. Те не представляват отделни индивиди, както вие разбирате живота. Притежават, както бихте се изразили вие, колективно съзнание, което замества отделните форми на живот, образуващи расата им. Единственото общуване между расите ни е смъртта. За първи път се сблъскахме с Рояка преди повече от триста хиляди ваши години. Дотогава междузвездната война не ни беше позната. Последната планетарна война в Коалицията беше свършила хилядолетия преди това. Щом дадена планета е приета в Коалицията, тя е преминала отвъд точката на агресията — иначе не би била допусната.“

Просветна голям участък от червената област, граничеща със зеленото.

„В продължение на шестстотин ваши години Рояка печели победи, докато не направихме нужното, за да можем да се защитим. През този период загубихме всички тези системи и живота в тях. Във войната загинаха милиарди форми на живот. Изчезнаха цели видове. Оттогава сме в състояние да държим Рояка на разстояние. — От отсрещната страна на звездната карта за миг проблесна червена светлина. — Предполагаме, че Рояка се е разширил в посоката, противоположна на Коалицията, но досега не се е върнала нито една

сонда, пусната през територията на Рояка. През годините той от време на време продължава да напада границите ни в на пръв поглед случайно избрани моменти.“

Изведнъж просветна яркочвяла линия, която разделяше червеното от зеленото.

„За да задържим Рояка, преди двеста хиляди ваши години ние изградихме защитна преграда. Тъй като границата беше прекадено голяма, за да бъде постоянно патрулирана, ние установихме статична планетарна наблюдателна линия, подпомагана от подвижни космически сили.“

Картата се раздвижи и точката, представляваща Земята, се уголеми. Хокинс разбра, че районът около Земята е увеличен за поясен образ. Можеше да види мъничките точки на Слънцето и другите планети.

„Решихме да включим вашата слънчева система в наблюдателната линия поради две причини. Първо заради разположението ѝ. Но също така и заради наличието на живот на третата планета. В периферията на системата ви разположихме обърнати навън дълбокосмически сензори и оръжия.“

Извън орбитата на Плутон се появиха малки блестящи точки. Въздухът се изчисти и накрая остана бавно да се върти единствено Земята.

„Контролната система и главният предавател бяха разположени на третата планета.“ На повърхността на земното кълбо проблеснаха шест малки точки. Хокинс не забавно определи мястото на всяка от тях, тъй като в този момент се появиха континентите: тунгуската тайга, Ейърс Рок, котловината Райе, куполът Вредефорт, Метеоритният кратер и Кампо дел Сиело.

„Рояка нападна тази част от Коалицията приблизително преди сто и деветдесет хиляди ваши години. Отбранителната система успя да изпълни основната си задача да съобщи за това и коалиционните космически сили реагираха. На триста парсека от вашата слънчева система се разрази страхотна космическа битка и Рояка беше отблъснат, въпреки тежките загуби на Коалицията. Отбранителната система успя да изпълни втората си задача — да пази тази слънчева система — само частично.“

Половината от светлинните на глобуса угаснаха — котловината Райе, Метеоритният кратер и Кампо дел Сиело.

„Рояка унищожи три от предавателните обекти. Но не успяха да улучат онези, които вие наричате купол Вредефорт и Ейърс Рок.“

Картата отново се разшири и погълна Слънчевата система. Много от малките червени точки около периферията на системата изчезнаха.

„Четирийсет и три процента от дълбокосмическите сензори и автоматични оръжия също бяха унищожени. Въпреки тези загуби обаче системата продължи да функционира, тъй като още отначало имаше по-голям от нужния капацитет. — Последва съвсем кратко мълчание. — С неотдашната загуба на предавателя под купола Вредефорт системата вече не е достатъчно действена, за да задоволи изискванията на Защитника.“

Последва продължителна пауза. Хокинс гледаше към трите светли точки. После сведе очи към ръцете си — можеше да ги види само до китките. Дланите му изчезваха в червения блясък. Отново се опита да ги издърпа и не успя. Тогава се насили да се отпусне и да успокои дишането си.

„Защитника предложи на Съвета три възможности. Първата е да възстановим отбранителната система. — Светлинните в Слънчевата система отново се включиха, после се придвижиха по звездната карта. — Втората е да разширим границата си отвъд вашата планета и да изградим нова отбранителна система в онова, което вие наричате система Сириус Алфа и Бета, и още една тук в Епсилон 2398 Алфа и Бета, за да защитаваме адекватно новата територия. — Зелената сфера малко се разшири. — Това ще премести вашата слънчева система в нашите граници. Третата възможност е да свием границата си и да изградим отбранителна система в звездната система Барнард.“

Зелената сфера отстъпи назад. Малката блестяща точка, представляваща Земята, остана сама между червеното и зеленото.

Хокинс обърна очи наляво. Леви гледаше звездната карта. Оттатък нея Тускин изви глава и срещна погледа на Хокинс. И двамата бяха военни и веднага бяха разбрали какво означават трите предложения от гледна точка на стратегията. Следващите думи на Говорителя потвърдиха страховете на Хокинс.

„Защитника препоръчва третата възможност.“

В тишината, последвала това съобщение, майорът можеше да чуе туптенето на собственото си сърце. И когато Леви се обади, той се стресна.

— Защо?

Нямаше знак, че са я чули. Звездната карта изчезна и останаха само трите светлинни. Тази по средата продължаваше да пулсира в ритъма на изречените думи.

„Сега ще говоря от името на Посредника. Обсъдени са всички фактори, представени от Защитника. Първата възможност струва най-малко, но се смята за прекалено рискована, тъй като разрушавайки част от отбранителната система, местните форми на живот на Земята представляват заплаха за нея. Втората възможност би струвала най-скъпо, но може да се реализира единствено ако Съветът реши, че обитателите на третата планета са достойни за потенциално членство в Коалицията. Това би изисквало удължаване на вътрешните ни комуникативни линии, което не се препоръчва. Третата възможност се препоръчва, защото може да се изпълни незабавно и не изисква взаимодействие с местните обитатели на третата планета. Освен това тя скъсява вътрешните ни комуникативни линии, което винаги е било мечтана военна цел. Задачата на Посредника е да наблюдава и след това да представи пред Съвета гледните точки на всички заинтересувани страни. Гледната точка на Защитника вече е известна. Посредника проучи данните за вашата планета. Той колебливо заключи, че обитателите на Земята още не са готови за включване в Коалицията и че изобщо не са поели по онзи път на развитие, който би ги довел дотам.“

На мястото на светлинните бързо се заредиха образи, повечето взети от земни новинарски емисии. Въпреки бързата смяна на картините, Хокинс позна всичко — Ливан, войната в Залива, Сомалия, Югославия, Северна Ирландия: в поредица ужасяващи картини пред очите му се изредиха всички горещи точки на света.

„Посредника също заключи, че обитателите на Земята са отговорни за унищожаването на предавателния обект под купола Вредефорт и че има статистически значима вероятност местните обитатели в бъдеще да оказват вреди на отбранителната ни система, дори сегашните да бъдат поправени — особено след откриването на предавателните ни обекти в Ейърс Рок и в тунгуската тайга.“

Картината отново се промени и този път се появиха образи на ракетни силовози, подводници, бомбардировачи и друга военна техника.

Образите изчезнаха.

„Посредника смята, че на обитателите на третата планета трябва да се даде шанс да изложат своята гледна точка. Необходима ни е известна информация, за да изясним представите си за ситуацията. Защо присъстват само трима от осемте души, които поискахме? Сега можете да говорите.“

Хокинс премигна и погледна към Дебра, после нататък по редицата към Тускин. Руснаците също трябва да бяха получили списък от четири имена.

— Не разбрахме какво означава съобщението — отвърна Дебра.

— Разбрали сте достатъчно, за да откриете предавателите ни в тунгуската тайга и в Ейърс Рок — каза гласът. — Разбрали сте достатъчно, за да пратите някакви хора. Ние проверихме човека, който мина сам — беше ранен, объркан и искаше единствено да избяга от предишното си местонахождение. Не беше от онези, които поискахме. Пратихме го там, където скенерите ни показаха, че иска да иде. Къде са останалите, които поискахме?

— Другите ни двама членове ни чакат да съобщим какво сме открили — отвърна Хокинс. — Когато минахме през Стената в предавателния ви обект, нямахме представа какво ще се случи.

„Ами вашите трима души, подполковник Тускин?“

Това бе първият знак, че гласът знае към кого се обръща. Това обясняваше и осемте стола. Хокинс се зачуди каква информация може да е била изсмукана от него от онова, което пронизваше кожата му. Дали не беше детектор на лъжата? Какво му бяха инжектирали?

За няколко секунди Тускин очевидно загуби дар слово.

— Моите хора също не знаеха какво ще се случи. Вашият Защитник би трябвало да разбира, че преди да се ангажираме с нещо, ние се нуждаем от разузнаване. Като единственият военен от списъка, аз минах първи.

„Недоверието и нежеланието ви да изпълните една обикновена молба не говори във ваша полза. Ние избрахме да установим контакт с двете най-мощни групови общности на вашата планета. Вашите две общности си поделят контрола над огромни армии — и над по-голямата част от унищожителното оръжие, което представлява заплаха

за предавателните ни обекти. Но по-важното е, че вие сте единствените две групови общности на тази планета, пратили хора в космоса. Това обикновено се смята за една от първите стъпки към доказване на пригодност за членство в Коалицията. Ние с разочарование открихме, че сте успели да го направите, но в същото време сте останали разделени.“

— Вие ли унищожихте „Вояджър 2“? — попита Хокинс в опит да отклони разговора от нападките срещу човешката раса.

„Да. Когато излезе от вашата слънчева система, той беше засечен от сензорите и проучен. Главният компютър му позволи да продължи напред, докато не беше разрушен куполът Вредефорт. В този момент автоматичните отбранителни средства го унищожиха. Отначало предположихме, че предавателният обект в купола Вредефорт е бил атакуван от Рояка и всички системи реагираха съответно, докато не бяха анализирани данните.“

— Възможно ли е Рояка да пробие отбранителната ви система, за да атакува Земята? — попита Тускин.

„Защитника вече ви съобщи, че отбранителната способност на системата е понижена. Рояка е в състояние да осъществи нападения в ограничен мащаб, който да избегнат външните сензори.“

— Случвало ли се е преди? — Хокинс се зачуди защо Тускин изглежда толкова загрижен от това.

„За последен път кораб на Рояка проникна в тази система във времевия отрязък, който вие наричате 1908 година. Той стигна до третата планета и атакува тунгуския предавател. Успяхме да унищожим кораба точно преди да разруши предавателя. Не бяхме в състояние да направим това с купола Вредефорт, защото атаката дойде от страна на обитателите на планетата, а не на Рояка.“

— Експлозията в купола Вредефорт не беше дело на нито едно от двете ни правителства — опита се да обясни Хокинс.

„Тя беше дело на обитател на третата планета.“

Хокинс подробно разказа за двете липсващи бомби и че участва в група, която се е занимавала с откриването им. Невъзможността да движи ръцете си и пълната липса на отговор от страна на трите точки светлина го сковаваха. Докато не завърши, нямаше никакви признаци, че са го чули. Отговорът обаче не бе такъв, какъвто се надяваше.

„Вътрешните борби сред обитателите на третата планета не ни интересуват, освен в случаите, когато пряко засягат Коалицията. Унищожаването на предавателния обект в купола Вредефорт оказа отрицателно въздействие върху нас. Искаме да избегнем подобни инциденти в бъдеще. Поради тази причина ви изложихме трите възможности, които обсъждаме, както и гледните точки на Защитника и Посредника по тях. Фактът, че все още липсва оръжие с такава мощ, като онази, унищожила предавателя в купола Вредефорт, е много показателен фактор в определянето на мястото на вашия вид по скалата за приемане в Коалицията или дори просто за закрила от нейна страна. Ние внимателно избрахме по четири индивида от всяка от двете ви общности, като имахме предвид техните умения, така че да сте в състояние да разберете възможностите и относителните им достойнства. Избрахме един военен, за да може да разбере анализа на Защитника. Избрахме статистик, за да разбере прогностичните плюсове и минуси на всяка възможност. Геолог — за да ви помогне да откриете предавателните обекти, така че да ви доведем тук. И физик — за да разбере научните въпроси, които биха могли да повлияят на решението ви.“

— Къде сме сега? — попита Тускин.

„Настоящото ни местоположение е секретно“ — отвърна Говорителя.

— На Земята ли сме? — настоя руснакът.

„Не.“

— Как стигнахме дотук? — продължи той.

„През онова, което вие наричате портали или стени.“

— Знаем това — отвърна Тускин. — Интересува ме как сме пътували през космоса, за да стигнем дотук.

„Дори да ви кажем, няма да го разберете.“

Хокинс се ядоса. Беше получил отговорите на много от въпросите, които ги бяха измъчвали преди да минат през портала. Но в сравнение с изложеното от Говорителя тези въпроси вече не бяха важни.

— Вие ни представихте вашите три възможности. Освен това ни посочихте коя от тях сте склонни да изберете. Казвате, че искате нашата гледна точка, но в същото време знаете за хората всичко, което ви е нужно, за да вземете решение. Какви реални възможности имаме

ние? Какво можем да сторим, за да променим решението ви? Трябва да сте ни довели тук поради някаква друга причина, освен просто да ни обясните ситуацията.

„Смятахме, че трябва да ви уведомим за положението от уважение към вас като разумни същества. Посредника също искаше да чуе дали няма нещо, което да промени анализа на ситуацията.“

Последва продължително мълчание и Хокинс се изненада, когато го наруши именно Дебра.

— Казвате, че искате да чуете нашата гледна точка, но попитахте за нея едва след като ни изложихте неизвестна ни информация, която сама по себе си променя перспективата ни. Нашата раса все още е много млада в сравнение с вашата. Трябва ни време за развитие и за приспособяване към тази нова информация.

Тускин се размърда.

— Избрали сте нас, но ние не сме онези, които ръководят нашия вид. Ние можем да предадем посланието ви на ръководителите си. Това може да промени нещата на нашата планета така, че втората ви възможност да стане осъществима. Ако нашите правителства си сътрудничат, ние сме в състояние да превърнем планетата в място, достойно за защита.

„Ще обмислим това. Чакайте.“ — Стаята стана абсолютно тъмна и образът на трите светлини по ретината на Хокинс бавно започна да избледнява.

— Четири имена ли сте получили? — попита Хокинс.

Гласът на руснака се чу от много далеч.

— Да. Съобщение до космическата ни лаборатория. Съвсем пряко. Получи се от тунгуската тайга. Това ни накара да копаем, както и съобщението от Ейърс Рок. Отдавна знаехме, че в случилото се в тайгата има нещо странно.

— Защо правителството ви не е пратило четиримата, чиито имена са били включени в съобщението? — попита Леви.

— Ами вашето? — отби атаката Тускин. — Защо нарушихте границата ни и се опитахте да разберете какво правим? Можем да си задаваме въпроси цял ден, но ако те кажат, че повече не искат да имат нищо общо с нас, всичко ще е безсмислено!

— За последен път Рояка е атакувал Земята през 1908-а — отбеляза Хокинс. Може да мине много време преди да го направят

отново.

— Достатъчен е простият факт, че съществуват! — дрезгаво каза Тускин. — Разбирате също толкова добре, колкото и аз, че най-правилното военно решение за Коалицията е да скъси отбранителната си линия.

— Фактът, че още не са го направили, ми дава надежда — рече Дебра. — Важното е, че са решили да разговарят с нас.

Тускин като че ли не чу думите ѝ.

— Ровим се в калта и се бием помежду си още откакто цивилизацията съществува, а сега изведнъж вдигаме очи и разбираме, че сме били идиоти! Аз те убивам, защото си американец. Ти ме убиваш, защото съм руснак. Но нали всички ние сме хора! — Тускин се изплю. — Глупост. Вече е прекалено късно. Всичко свърши.

Хокинс разбираше на какво се дължи яростта на руснака. Тускин бе отдал целия си живот, за да защитава режим, паднал само преди няколко години. Грижливо отглежданият в руската армия мит за дълг, чест и родина беше загубил основата си. А сега онова, което бе сполетяло страната на Тускин, щеше да се случи с цялата планета. Щом един опитен военен като него възприемаше нещата така, зачуди се Хокинс, как ли щяха да реагират другите?

Все още мислеше за това, когато светлините отново се появиха.

„Имате двацет и четири часа да се върнете при нас и с предложение, и с вече извършени действия, които да показват, че можем да се спрем на друга възможност вместо на третата.“

— Какво? — възкликна Дебра. — Тази система съществува от стотици хиляди години, а вие ни давате само двацет и четири часа, за да направим нещо? Трябва ни повече време.

„Предавателните обекти, през които дойдохте тук, ще ви върнат в изходното ви положение. След двацет и четири часа порталите ще бъдат затворени.“ — Светлините изчезнаха. Вратата на асансьора зад тях се отвори и светлината оттам нахлу в стаята. Хокинс отново усети краткото убождане, дръпна ръце и този път успя да ги измъкне без усилие. Ръкавът се завъртя навън и майорът се изправи, за да тръгне към асансьора.

ЗАВРЪЩАНЕТО

Ейърс Рок, Австралия

22 декември 1995 г., 23:00 ч. местно време

22 декември 1995 г., 13:30 ч. по Гринуич

На повърхността се беше спуснала нощ, но това нямаше значение за Фран долу в кухнята. Впила очи в Стената, тя седеше на скалния под, сякаш ако просто я съзерцаваше достатъчно дълго, погледът ѝ щеше да проникне отвъд и да разбере какво се е случило с Хокинс и Дебра.

Дежурството на Томкинс бе свършило преди час и на негово място застъпи млад лейтенант. За Фран присъствието му представляваше постоянен дразнещ шум, защото военният работеше по дистанционно управляемата камера, която искаха да вкарат през Стената. Дон Батсън беше останал с нея и очите му постоянно търсеха нейните за кураж в собственото му личностно изпитание. На няколко метра от тях доктор Пенкак наблюдаваше неподвижна като пода, на който седеше.

— Дебра като че ли знаеше какво прави. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ още преди Фран да осъзнае какво казва.

Тя хвърли поглед към Дон, който навярно за петдесети път през последния час прокарваше ръка по гладката каменна стена, намирайки утеха в самата скала — нещо, което тя отлично разбираше.

— Доколкото ни е известно, тя е луда — отбеляза геологът. — Може да е на някаква своя система на лечение — иронично добави той и протегна леко треперещата си ръка с палец нагоре. Лам е убеден, че Хокинс и Леви са излезли в тунгуската тайга и че руснаците са ги хванали.

— Руснаците! — горчиво рече Фран. — Винаги руснаците. Или иракчаните. Или кубинците. Или либийците. Или пък който е нашият враг за тази седмица.

Дон сви рамене, доволен, че има да мисли за нещо друго, вместо за собствения си проблем.

— Била си на срещите на „Хермес“. През повечето време обсъждаха най-неблагоприятното развитие на нещата и гледаха на всеки като на враг. — Той обърна очи към нея. — По дяволите, Фран, та нали ти се занимаваш точно с това — да предвиждаш най-неблагоприятното развитие на нещата. Поправи ме, ако греша, но ми се струва, че една от основните причини дори само да присъстваме на някой от тези срещи беше твоят анализ на съвременните тенденции и докъде най-вероятно ще ни доведат.

— Това бяха статистически прогнози, основаващи се на събитията — каза Фран. — Тези прогнози ще станат действителност, ако не се направи нищо, за да се отклоним от ужасния път, по който сме поели.

— Да, зная — съгласи се Дон. — По дяволите, последната задача, която получих от „Хермес“ — заедно със стипендия от сто и шейсет хиляди долара — беше да открия естествени подземни скривалища, които военните с минимални разходи да превърнат в бункери. Накараха ме даже да разработя въпроса как Мамонтовата пещера може да се използва за военни цели по време на криза.

— Бомбоубежища! — избухна Фран. — Искат да решат световните проблеми като строят бомбоубежища, така ли? Този начин на мислене е от петдесетте години.

— Е, и аз съм оттогава — тихо рече Дон.

Това мислене е насочено по-скоро към оцеляването, а не към живота — продължи Фран, сякаш не го бе чула.

— Каква е разликата? — попита геологът.

— Оцеляват животните — отвърна Фран. — Хората живеят.

— Животните не правят ядрени бомби, които после да изчезват — възрази Дон. — Какво всъщност, мислиш ще стане, ако бъде взривена втората бомба?

— Зависи къде бъде взривена — каза Фран.

— Без значение къде бъде взривена — настоя Дон. — Какво според теб ще стане?

Фран го погледна.

— Мисля, че ще затънем в още по-дълбоки лайна, отколкото сме сега. Променливите величини са много, следователно има и много възможни резултати, но над деветдесет процента от тях са ужасни.

Дон кимна.

— Добре, виж сега, Фран, През последните петнайсет години, докато работех за правителството, може да съм крил главата си в пясъка — правех каквото ми казваха, взимах парите им и не се замислях много за това. Не се замислях много за нищо. Почакай — вдигна ръка той, когато Фран понечи да го прекъсне, — остави ме да довърша. — Геологът посочи Стената. — Но събитията от последните четирийсет и осем часа ми отвориха очите. Не съм сигурен какво става тук, но приемам, че отговорността ми надхвърля границите на собствения ми малък свят.

До този момент Пенкак беше седяла толкова тихо, че когато заговори, те се сепнаха.

— Много добре, но дори сега ти продължаващ да не допускаш възможността, че може да се наложи да допуснеш недопустимото. — Думите ѝ увиснаха в продължително мълчание.

— Мога да допусна недопустимото, ако зная какво е то. Всичко е толкова... — Батсън млъкна по средата на изречението, когато Стената неочаквано просветна и от нея излязоха Хокинс и Дебра. Не изглеждаха по-различно, отколкото ако бяха минали през въртяща се врата. Майорът бе сложил ръка върху рамото на Дебра и я държеше, докато премигваха под блясъка на насочените към стената мощни прожектори.

Лейтенантът викаше нещо в радиостанцията си. Фран, Батсън и Пенкак се струпаха около новодошлите.

— Добре ли сте? — попита Фран.

— Да — отвърна Хокинс, като хвърли поглед през рамо към портала.

— Какво стана? — попита Батсън.

— Срегнахме се със създателите на всичко това — каза Дебра и от начина, по който го каза, Фран веднага разбра, че не говори за руснаците.

Отрупаха ги с въпроси, но Хокинс вдигна ръка.

— Ще ви разкажем всичко, но искам да го направя само веднъж. Нямаме много време.

— За какво нямаме много време? — попита Фран.

В отговор майорът посочи към дупката.

— Да се качим горе. Трябва да информираме Лам, за да може да го съобщи на президента.

22 декември 1995 г., 23:07 ч. местно време

22 декември 1995 г., 13:37 ч. по Гринуич

Фран слушаше с удивление подробния разказ на Хокинс за случилото се с Дебра и него от момента, в който бяха минали през Стената, до завръщането им. От време на време Дебра добавяше по някоя забележка или дребен факт, но за Фран бе очевидно, че майорът е много опитен в такива доклади. Предполагаше, че го е правил след всяка акция — в същото време обаче беше сигурна, че никога не е преживявал нещо подобно.

Когато им съобщи за двайсет и четири часовия срок, Лам поклати глава. Фран не знаеше какво да мисли. Тъй като не го бе преживяла лично, всичко ѝ се струваше прекалено далечно и жестоко. Сухото фактологично излагане на събитията не ги правеше да изглеждат достоверни. Приличаха на разкази от жълт вестник, а не на доклад на военен.

— Видяхте ли руснаците да се връщат през техния портал? — беше първият въпрос на Лам.

— Не — отвърна Хокинс. — Въздухолетът ни остави първо при нашия. После се издигна и се насочи натам, накъдето би трябвало да е руският — към отсрещната стена.

— Значи е възможно все още да са там — заключи Лам.

На лицето на Хокинс се изписа раздразнение.

— Тази възможност е съвсем малка. Сигурен съм, че са бързали да се върнат при началниците си и да докладват за случилото се също толкова, колкото и ние.

— Освен ако не са инсценирали всичко това — отвърна Лам.

Хокинс се наведе напред.

— Не са го инсценирали. Нямаше начин да го направят. — Той посочи през вратата на палатката към шахтата. — Как ще обясните портала? Как минахме през него? Никога не е имало и намек, че Русия притежава такива възможности. А и къде сме били пренесени?

— Тъкмо това бих искал да узная — рече Лам. — Казаха са ви, че не сте на Земята, но ако тези извънземни толкова лесно могат да пренасят хората, как така не са дошли тук?

— Щяхте ли да дойдете тук, ако вие контролирахте нещата? — възрази Хокинс.

— Ами Ричман? — попита Батсън. — Ако трябва да минете през една Стена или портал, за да дойдете тук, и през друга, за да стигнете в тунгуската тайга, как е стигнал от тайгата направо тук?

— Представителите на Коалицията казаха, че те са го задържали през онези осем часа — поясни Хокинс.

— Каза, че сте били в някаква огромна сграда — може би подземна. Защо смяташ, че не е била тук на Земята? — попита Лам.

— Нямах усещането, че съм на Земята — отвърна майорът. — Зная, че звучи странно, но въздухът, сградата, машините, които не успях да разпозная — усещането беше много различно от всичко, което съм изпитвал.

— Защо са се крили от вас? — попита Лам.

— Доколкото мога да преценя, изобщо не са се крили — каза Хокинс. Гласът му издаваше, че едва се владее. — Навярно дори не са били на същата планета. Приличаше на предаване. Възможно е също точно онези точки светлина да са били представителите на Коалицията.

Фран за първи път заговори, опитвайки се да върне разговора в конструктивна посока.

— Какво точно искат от нас?

— Не казаха, че искат нещо — отвърна Дебра.

— Тогава за какво е двайсет и четири часовият срок? — попита Фран.

— Дадоха ни тези двайсет и четири часа, защото ние ги помолихме — или, за да съм по-точна, помоли ги подполковник Тускин. Имах чувството, че така или иначе имат намерение да затворят системата след двайсет и четири часа и просто ни информираха за това. Ние поискахме възможност да се върнем и да съобщим на ръководителите си какво е положението. Ако изобщо ще се прави нещо, трябва да го направим ние и после да го представим пред Коалицията.

Лам вдигна ръце.

— Това е най-невероятното нещо, което съм чувал. Не мога да го съобщя на президента. Ще ме помисли за луд. Освен вашия разказ нямаме други доказателства.

— Ако незабавно не информирате президента, може би ще обречете планетата на гибел — разпалено отвърна Хокинс. — Ако не ви повярва, помолете го да се качи на самолета и да дойде тук. — Той посочи надолу. — Точно под краката ни има убедителни доказателства. С X-27 президентът може да стигне дотук за по-малко от четири часа. — Майорът говореше за свръхсекретния шпионски самолет, който летеше със скорост, осем пъти по-голяма от тази на звука. — Може да мине през портала заедно с нас и лично да се убеди. Ако чакате прекалено дълго, порталите ще се затворят и никога няма да разберем дали съм бил прав, или не.

Лам го погледна недоверчиво и попита:

— Откъде знаеш за X-27? Не ти е съобщавано за него.

— Зная много неща, за които не ми е съобщавано — зловещо отвърна майорът. — Знаем, че ще предпочетете да се размърдате и да информирате президента какво точно става, след което ще му препоръчате да дойде тук, за да можем за първи път да направим нещо положително. Трябва да използваме възможностите си за добро.

— Няма начин да дойде тук — възрази Лам.

— Той трябва да направи нещо! — възкликна Леви.

Батсън се опита да умири духовете.

— Не разбирам защо извънземните — ако наистина са били такива — трябва да правят каквото и да било. Защо просто не оставят положението каквото си е? Ако всичко това е вярно, нещата са си вървели добре в продължение на много време.

Хокинс поклати глава.

— Очевидно загубата на предавателната им станция под купола Вредефорт е свела капацитета на отбранителната им система под допустимата граница.

— Тогава защо просто не я възстановят? — попита геологът. — Щом са способни толкова лесно да ви придвижват назад-напред, защо не пратят някого тук да поправи проклетата им система? Сигурен съм, че обектите могат да бъдат защитени от нови инциденти.

— Ти не разбираш въпроса от тяхната гледна точка — отвърна Леви. — За Коалицията ние сме съвсем незначителен дразнител. Все едно че по време на война сме разположили радар за ядрената ни предупредителна система на остров в Тихия океан. И на този остров

има стадо маймуни, които хвърлят кокосови орехи по радара. И накрая един ден някой кокосов орех го разбива. Каква ще е нашата реакция?

— Ще унищожим маймуните — лаконично отвърна Хокинс и се обърна към Лам. — Струва ми се, че Дебра е права. Трябва да сме благодарни, че изобщо са си направили труда да разговарят с нас. Дадоха ни двацет и четири часа и навярно смятат, че не е нужно да ни обясняват мотивите си. Онова, което трябва да сторим, е да им направим предложение, което да ги подтикне или да поправят системата тук, или да разширят границите си.

— Според мен е много по-вероятно и двамата да сте жертви на някаква хипноза — каза Лам. — Възможно е тези спомени да са били вкарани в мозъка ви или да са ви устроили компютърна симулация. Може и да не сте направили повече от три крачки от другата страна на Стената. — Той посочи малкия червен белег на ръката на Хокинс. — Навярно сте били упоени и всичко това ви е било внушено. Ние също сме постигнали известен напредък в разработването на въздействащи върху ума вещества и компютърни симулации, които са в състояние да постигнат същия ефект.

Хокинс се изправи.

— Това не беше компютърна симулация, нито пък бърникане в мозъка. Случи се наистина. Онази проклета кухня там долу е действителна, порталът също. Ричман влезе от тунгуската тайга и излезе тук — това е действително. Действително е, че „Вояджър“ беше унищожен. Съобщението е действително. И с абсолютна сигурност знаем, че липсата на втората бомба също е действителност!

Лам се изправи. Изглеждаше всичко друго, но не и убеден.

— Ще предам това на президента. Ще видим какво ще реши да направи. — Той излезе от палатката и остави членовете на групата да се гледат. Фран се стресна, когато Пенкак наруши мълчанието.

— Няма да направят нищо. — Тя погледна Хокинс. — Вие го знаете, нали?

Майорът неохотно кимна. Фран усети, че стомахът ѝ се свива от тревога. Когато отначало чу разказа на Хокинс и Дебра, тя бе изпитала надежда, че прогнозите ѝ могат да се опровергаят. Сега разбираше, че надеждите ѝ са били преждевременни. Всъщност, ако до двацет и четири часа не се предприемеше адекватна реакция, с извънземната заплаха, допълваща онази от страна на самите хора, нещата можеха да

станат още по-лоши. Затварянето на порталите просто щеше да е възкликателният знак след разказа на Хокинс и Леви — без шанс за промяна на края, освен да чакат заплахата от Рояка, която можеше да не се реализира в продължение на поколения, но можеше да дойде само след ден. Във всеки случай Фран не вярваше след няколко поколения да е останал някой, който да се сблъска с тази заплахата.

— Разкажи ми за мястото, в което сте били — каза Батсън.

Хокинс описа пещерата и машините колкото можеше по-добре. Останалите от групата внимателно слушаха.

— Освен руснаците забелязахте ли някакъв признак на живот?

— Не.

— Ами осветление? — попита геологът.

— Доколкото мога да си спомня, в далечината имаше източник на светлина — отвърна Хокинс.

Хвърляхме бледи сенки само в една посока — допълни Леви.

— Мисля, че бяхме във военна база — каза майорът. Въздухолетът, с който пътувахме, и другите два в хангара определено имаха отпред нещо, което приличаше на оръжие. Помещението, в което после разговаряхме, беше много надълбоко под земята и това показва стремеж за защита.

— Предполагам, че сме били на недалечна планета — рече Дебра. — Навярно в границите, които ни показаха, близо до Земята. Времето, през което казвате, че сме отсъствали, отговаря на времето, което прекарахме от другата страна. Така че както и да сме стигнали там, пътуването е било сравнително кратко.

— Навярно е било отправен пункт за космическите сили, за които ни казаха — предположи Хокинс.

— Всичко това добре — вметна Пенкак, — но не ни помага да решим непосредствения проблем.

— Чакайте малко — каза Фран и се приближи до статива, на който по време на предишните разисквания Хокинс бе поставял схемите си. Тя ги запрелиства, докато не откри каквото търсеше. После прокара пръст по схемата и спря на **ЯДРЕН ВЗРИВ ПОД КУПОЛА ВРЕДЕФОРТ**. — Това е събитието, от което започна всичко — ако приемем случилото се с Хокинс и Дебра за вярно. Тя вдигна ръка, за да предотврати ядосания отговор на майора. — Вижте, аз вярвам на всичко това. Говорителя е казал, че един от факторите, които имат

предвид при обсъждането на пригодността на човешката раса за членство в Коалицията, е липсата на втората ядрена бомба.

— Важен фактор — поправи я Хокинс.

— Чудесно — каза Фран. — Още по-добре, важен фактор. Това е разбираемо, защото другата бомба е онова, което забърка цялата тази каша. Е, няма ли да е израз на добра воля, ако липсващата бомба бъде открита и взета под контрол?

Замислен, Хокинс бавно кимна.

— Да. Мисля, че това може да им окаже влияние при взимането на решение.

— Най-малкото може да ги накара да ни дадат още време, за да принудим политиците да предприемат повече позитивни стъпки — отбеляза Пенкак. — Може да оставят порталите отворени още малко. Предполагам, че откриването на онази бомба би бил отличен първи ход.

— Всичко това хубаво — рече Хокинс. — С изключение на факта, че като участник в издирването на бомбата от американска страна мога да ви уверя, че си нямаме и представа къде може да се намира.

— Но може руснаците да знаят — отвърна Пенкак. — Може този подполковник Тускин да има представа.

— Само че в момента той е на хиляди километри — каза Батсън. — И навярно началниците му го приемат по същия хладен начин, по който ви прие Лам.

22 декември 1995 г., 23:23 ч. местно време

22 декември 1995 г., 13:53 ч. по Гринуич

Въпреки че работеше с президента повече от осемнайсет години — още от началото на кариерата му като губернатор — Лам не беше сигурен какво означава изражението на лицето, което се виждаше на видеомонитора. Току-що му бе предал разказа на Хокинс и до този момент президентът беше слушал, без да го прекъсва.

— Господи, Стив. И какво се предполага, че трябва да направя? Вярваш ли във всичко това?

Откакто бе изслушал Хокинс, самият Лам, си задаваше същия въпрос.

— Не, сър. Не вярвам. Но мисля, че не би трябвало направо да го отхвърляме. Тук става нещо — нещо, което, е много важно. Има вероятност историята за Коалицията да е истина, вероятност, която не можем да си позволим да пренебрегнем. Даже да не е вярна, ние си имаме работа с някаква много напреднала технология и ако някой на Земята стои зад нея, трябва адски бързо да разберем кой е. Най-очевидният отговор са руснаците, но ако са те, не разбирам какво правят. Няма никаква логика.

Лицето на президента се напрегна: изражение, което Лам познаваше — беше раздразнен.

— В такъв случай ми се обади, когато разбереш нещо определено, Стив, но не ми стоварвай всички тези глупости на бюрото, като очакваш аз да се оправям с тях. Това си е твоя работа! Имам си достатъчно други сериозни кризи и Бог знае още колко по-незначителни — за тях зная, че са действителни. Да не би да се предполага, че трябва да се обадя на Памаров? И да го оставя да ми хвърли в лицето онова, което се случи с „Орион“ в тунгуската тайга? Да не би да се предполага, че трябва да поставя въпроса пред Конгреса? И какво точно да им кажа? Какво би трябвало да направим? Може би ще е най-добре, ако онези неща наистина се затворят след двайсет и четири часа.

Лам не отговори. Президентът помълча няколко секунди, като се опитваше да се успокои. Когато отново заговори, гневът му се бе стопил и бе заместен от дълбока умора.

— Когато разбереш какво точно става, можеш да ми се обадиш и да ми дадеш препоръките си. Щом смяташ, че е толкова неотложно, положи повече усилия да решиш въпроса.

Екранът угасна. Лам изключи своя приемник и четири-пет минути остана неподвижен. После натисна един от бутоните на бюрото си.

В комуникационната палатка влязоха полковник Толивър и майор Хокинс. Лам първо погледна към Толивър.

— Докладвайте.

Морският пехотинец започна от най-далечната заплаха.

— Получихме информация от въздушното и електронното разузнаване за руския флот. Руснаците стоят на позициите си. Предупредихме австралийските власти да внимават за руски агенти.

Досега не са ни съобщили за подозрителни личности. Външният и вътрешният ни периметър са обезопасени.

— Искам от този момент да поставите под прякото ми командване взвод от вашите хора. Нека командирът им се яви при капитан Томкинс при шахтата.

— Слушам, сър.

— Това е всичко. — Лам изчака полковникът да излезе и се обърна към Хокинс. — Получихме нова информация за Пенкак. — Той извади от куфарчето си бежов плик и му го подаде. — Това е досието на Феликс Зигорски — руския учен, с когото е имала връзка.

Хокинс извади съдържанието на плика и погледна най-горния лист.

— Тя ни каза, че е работил с космонавтите им. — Майорът продължи да чете. — Тук няма нищо съществено. Изглежда съвсем обикновен учен, макар че това не изключва възможността да е работил под прикритие за старото КГБ.

Лам посочи плика.

— Вътре има снимка на Зигорски. Предлагам да я погледнеш.

Хокинс бръкна и извади лъскава снимка, погледна я и после вдигна очи към Лам.

— Какво, по дяволите, се е случило с него?

— По време на Великата отечествена война е бил танкист — отвърна Лам, като използва руското наименование на Втората световна война. — Танкът му бил улучен в битката при Курск и изгорял. Но Зигорски някак си оцелял.

Хокинс отново погледна към снимката и проучи белезите на мъжа. Кожата на учения беше яркочервена и изглеждаше като току-що попарена. Дясната му ръка липсваше и той седеше в инвалидна количка. От снимката бе трудно да се установи състоянието, в което бяха краката му.

— Е, вече разбирам с какво е привличал Пенкак — саркастично каза той. — Но има ли признаци двамата да са участвали в някакъв план, свързан с това, което става сега? Знаем, че са били заедно в тунгуската тайга. Има ли данни някой от тях да е идвал в Австралия?

— Не.

Лам остави снимката и досието на бюрото.

— Ами Батсън? Каква е последната му психологична и разузнавателна преценка за работа в „Хермес“?

— Достатъчно добра.

— Последният му медицински преглед?

— Чист е.

— Чист? — изненадано попита Хокинс. Хората ви са дали чист медицински картон на един алкохолик?

— Последния път, когато са го подлагали на преглед, не е бил толкова зле — отвърна Лам.

Хокинс промени темата, разбирайки, че е безполезно да говори по въпрос, по който не може да направи нищо.

— Нови данни от тунгуската тайга?

Лам поклати глава.

— Не. Проверихме сателитните снимки от момента, в който мина през Стената, до онзи, в който се върна, и като че ли няма никаква необичайна активност.

— Дали руснаците също са се върнали?

— Не можем да видим какво става под платницата. Сега в района има повече войска. Поне един моторизиран пехотен полк. Освен това денонощно патрулират с хеликоптери. Не можем да пратим нова група, без да я заловят. — Лам замълча и заби поглед в Хокинс. — Каж ми честно, Хок. Не смяташ ли, че може да са те манипулирали — наистина да не си пътувал никъде и всичко това да е било вкарано по някакъв начин в спомените ти?

Майорът се замисли. Спомни си убождането и как усети метален вкус в устата си — каква ли беше целта на всичко това? Също и начина, по който гласът звучеше в главата му, а не идваше отвън. Но в същото време можеше да разговаря с другите в стаята.

— Признавам, че е възможно — отстъпи Хокинс. — Но не мисля, че е така. Сигурен съм, че беше в действителност. Освен това не виждам причина, поради която да не е истина. Кой на Земята би могъл да спечели нещо по този начин? Мисля също, че ако не приемем това за истина, можем да загубим много неща.

Лам поклати глава.

— Ами другата бомба?

— Нищо. Ако е при Кадафи, той пази пълно мълчание по въпроса, както и всички наши агенти там. Моите хора от „Орион“ не са

научили нищо. Предприели ли сме някакви действия срещу Либия?

— Президентът все още задържа заповедта. Седемнайсети флот да пресече трийсет и третия паралел. Руснаците продължават да мълчат кой е продал бомбите.

Хокинс се изправи.

— Какъв е следващият ни ход?

Лам му махна с ръка да излезе.

— Остави ме да помисля.

22 декември 1995 г., 23:27 ч. местно време

22 декември 1995 г., 13:57 ч. по Гринуич

Хокинс излезе от медицинската палатка в топлата нощ и вдигна очи към звездите, като се чудеше дали не е бил на някоя от тях. Ричман се възстановяваше нормално — раната на рамото му беше чиста и не бе загубил много кръв. Майорът го беше разпитал за липсващите осем часа и за онова, което е видял в тунгуската тайга, но не научи нищо ново. Ричман не помнеше никакво огромно затворено пространство, пълно с машини.

— Карат те да се чувстваш дребен, нали? — Фран се появи от мрака под блясъка на прожекторите от охранителната система.

Моля?

— Всички тези звезди толкова надалеч оттук.

— Да, така е. — Хокинс кимна към сградата над шахтата. —
Още ли спорят?

— Да. Мисля, че Дон е на края на силите си изразходва ужасно много енергия просто за да стои на краката си. Пенкак настоява, че става дума за извънземни и че твоят разказ потвърждава предишните й хипотези. Не съм сигурна какво точно смята Леви.

Хокинс се втренчи в нея в мрака.

— Ти вярваш ли ми?

Фран не се поколеба.

— Мислих за това и реших, че ужасно ми се иска да ти повярвам.
И че щом ми се иска, ще го направя.

Това едва ли беше най-окуражителният отговор, който бе чувал.

— Какво според теб би трябвало да направим?

Тя отмести поглед към пустинята.

— Лам е разговарял с президента. Преди няколко минути го видях да приказва с Томкинс. Работят по вкарването на камера с дистанционно управление и със сателитна връзка. Ако излезе където и да е на тази планета, би трябвало да са в състояние да установят контакт с нея.

— Няма да стане — заяви Хокинс.

— Знам, че няма. Но той трябва да опита. Не ми каза нищо, но останах с впечатлението, че президентът не е бил особено впечатлен.

Майорът се отдалечи от палатката и застана до тройната бодлива тел, която заобикаляше лагера. Ръбът на Скалата бе на по-малко от петнайсет метра. На самия ѝ край на фона на лунното нощно небе се очертаваше силуетът на морски пехотинец.

— Знаех, че няма да е впечатлен. Всъщност ние не му дадохме много информация, защото извънземните не дадоха много информация на самите нас. Идеята на Пенкак е единственото разумно нещо, което чух, откакто се върнах.

— Да открием втората бомба ли? — попита Фран. — Но ти каза, че вече се работи по въпроса. Какво можем да направим ние?

Хокинс потърси очите ѝ в мрака.

— Има нещо, което не съобщих на Лам. Когато се качихме на въздухолета, за да се върнем при порталите си, двамата с подполковник Тускин разговаряхме. Казах му, че според мен няма да реагират добре на онова, което сме видели и чули. Поне няма да реагират навреме.

— А той какво отговори?

— Съгласи се.

На лицето на Фран се изписа бледа усмивка.

— И какво решихте да направите двамата?

— Откъде разбра, че сме решили да направим нещо?

— Защото самият ти ми каза да не вярвам на никого. Освен това мисля, че от момента, в който си чул какво имат да казват извънземните, ти си започнал да планираш по пет хода напред. Знаел си какво ще се случи, когато се върнеш — точно както току-що ми каза. И ми се струва, че си разработил алтернативен план.

Хокинс приклепна и докосна с длани набраздената повърхност на Скалата. После свали камуфлажното капаче от часовника си и погледна фосфоресциращия циферблат.

— Разбрахме се, ако не получим положителен отговор, осем часа след завръщането си да минем пак от другата страна.

— И какво ще направите?

— Ще намерим бомбата.

Фран седна до него.

— Но как?

— Тускин знае кой е руският генерал, който е продал бомбите. Знае и къде го държат. Преди не разполагахме с тази информация. Той казва, че руските власти го пазели в тайна, защото за тях това е голям срам и само допълнително ще влоши обществения им облик.

— Как ще се доберете до генерала?

Хокинс сви рамене.

— Нямахме достатъчно време да решим. Планът ни не е най-добрият, но все пак е някакво начало. Ужасно е да седиш тук и да чакаш всичко да свърши.

— Не те разбирам — каза Фран.

Хокинс я погледна в мрака.

— Какво не разбираш?

— Как е възможно през последните седем години да си вършил всичко това и в същото време толкова много да те е грижа за хората и за света. Как можеш да реагираш толкова дълбоко за жена си и в същото време да си в състояние да убиваш, без изобщо да се замисляш.

— Това ми е работата — отвърна Хокинс.

— Глупости — без да повишава глас, рече Фран. — Не съм съгласна.

— Добре. Искаш да знаеш какви са мотивите ми? Ще ти кажа истината — не зная. Отначало си вършех работата, защото смятах, че съм един от онези хора, които държат пръста си в дупката на бента и не му позволяват да се отприщи. Но после започнах да осъзнавам, че моята страна на бента е също толкова гадна, колкото и отсрещната. И че там може да има някой, пъхнал пръст в същата дупка, в която е и моят. Но какво трябваше да направя? Много е лесно да се приказва, но когато си до кръста в тресавището и се биеш с алигаторите, не е време да мислиш за отводняването му.

— Може пък тъкмо това да е най-подходящото време да помислиш за отводняването му — възрази Фран. — Тогава няма да се

наложи да се биеш с тях.

— Чудесно — изръмжа Хокинс. — Ще ида съвсем сам да променя целия свят. — Очите му проблеснаха. — Искаш ли да ти кажа нещо? По време на последната си акция преди да дойда тук убих жена. Просто пуснах един куршум между очите ѝ и си тръгнах. Защото беше на неподходящо място по неподходящо време с неподходящ човек. Така стоят нещата. Такъв е светът. Не съм аз онзи, който е създал правилата. Просто играя по тях, доколкото мога.

— Така ли мислиш и за катастрофата с жена ти? Неподходящото място, неподходящото време и неподходящият човек? — тихо допита Фран.

Хокинс се напрегна и дълго остана потънал в мълчание. Когато накрая отговори, гласът му бе толкова тих, че Фран едва го чуваше.

— Не. Не мисля така.

— Тогава не прилагай това правило и за останалата част от света. Можеш да промениш нещата. С Тускин сте направили добър план. Повярвай в него и направи каквото можеш.

— Така или иначе щях да го направя — отвърна Хокинс.

Фран протегна ръка и го докосна по рамото.

— Но ще го направиш по-добре, ако повярваш.

Майорът рязко се изправи.

— Трябва да науча някои неща. После малко ще поспя. — Той отново погледна часовника си. — Следващите седем часа и двайсет и пет минути са на Лам. Струва ми се, че и ти би трябвало да поспиш. — После се отдалечи и остави Фран сама в мрака. Тя вдигна очи към звездите, сетне отиде да намери Дон и да разбере как е той.

КАМЕРАТА

Ейърс Рок, Австралия

23 декември 1995 г., 00:30 ч. местно време

22 декември 1995 г., 15:00 ч. по Гринуич

Фран се върна в шахтата и за втори път се спусна долу с телената клетка. Пристигна в кухнята точно когато Томкинс се готвеше да вкара камерата през Стената. Пенкак, Леви и Батсън се бяха събрали пред телевизионния екран до Лам. Отстрани стояха взвод морски пехотинци в пълно бойно снаряжение и нервно стискаха автоматите си.

Устройството се състоеше от видеокамера, монтирана на малка количка. В нея беше вграден мощен предавател, който щеше да излъчва на широк обхват в космоса образите, а те от своя страна щяха да се приемат от сателитите, покриващи Земята. По този начин щяха да предотвратят случилото се с камерата, свързана с фиброоптичния кабел.

— Готов съм, сър. — Томкинс държеше в ръка дистанционното управление.

— Действай.

Томкинс включи управлението и леко придвижи напред лостчето по средата му. Количката забръмча и бавно се насочи към Стената. На телевизионния екран тя се приближаваше все повече и повече. Количката я докосна. Последва проблясък на светлина и устройството изчезна. Екранът стана съвсем бял едновременно със Стената и после — мастиленочерен.

— Какво стана? — попита Лам.

— Опитвам да я спра — отвърна Томкинс. — Ако все още имам контакт, разбира се — след кратка пауза прибави той.

— Защо тогава не виждаме нищо? — попита Лам.

— Няма и да видите — тихо каза Леви. — Отишла е по-далеч, отколкото може да стигне каквато и да е радиовръзка, създадена от човек.

— Върни я. Върни я веднага — нареди Лам.

Томкинс си игра с дистанционното управление цяла минута. Накрая спря и погледна началника си.

— Не получавам нищо по сателитната връзка. Никаква телеметрия.

Лам се обърна към командира на морските пехотинци.

— Готов ли сте, лейтенант Кинг?

Лицето на младия офицер беше обляно в пот въпреки ниската температура в кухнята, но в очите му блестеше онази сляпа покорност, която от поколения бе позволявала на морските пехотинци да тичат под вражеския огън по голия бряг. Той пристъпи напред.

— Тъй вярно, сър.

— Няма да ги пратите отгатък, нали? — възрази Фран, когато осъзна какво става, и застана между него и Лам.

— Защо го правите?

— За да проверят разказа на Хокинс.

— Но Коалицията може да го приеме като враждебен акт! — настоя Фран.

— Руснаците са пратили въоръжени мъже — отвърна Лам.

— Може да не попаднат там, където бяхме с Хокинс — каза Леви. — Спомнете си, че Ричман е влязъл в тунгуската тайга и излезе тук. Какво ще стане, ако тези войници излязат в тайгата?

— Веселба, госпожице — засмя се криво лейтенант Кинг и посочи автомата си.

— Ами ако излезете някъде другаде? — попита Леви. — Ами ако там не могат да живеят хора?

Двама от войниците размениха разтревожени погледи.

— Аз командвам тук — каза Лам. — Аз поемем отговорността.

— Колко хубаво, че поемате отговорността — язвително рече Фран. — Това определено ще помогне на семействата на тези младежи да се почувстват по-добре, когато близките им не се върнат вкъщи.

Погледът на лейтенанта не беше загубил и частица от предишната си напрегнатост.

— Отивам там, където ми заповядат, госпожо.

— Хей, лейтенант. — Напред пристъпи едър чернокож сержант с късо подстригана сива коса и с поне двайсетгодишен опит в корпуса.

— Може би първо трябва да питаме полковник Толивър? — Той кимна към Стената. — Струва ми се, че тук сме извън частта си.

Лейтенант Кинг поклати глава.

— Не, сержант Джонсън. Полковникът специално подчерта, че сме под командването на господин Лам.

Сержантът неохотно се върна в редицата.

— Когато минете оттатък, веднага пратете някого обратно, за да разберем, че сте добре и да ни каже къде се намирате — рече Лам.

— Слушам, сър.

Фран бавно отстъпи настрана и морските пехотинци се подредиха в клин с лице към портала. Кинг застана начело на по-малко от половин метър от Стената и хвърли поглед през рамо към Лам.

— Напред — заповяда той.

Лейтенантът пристъпи напред и Стената побеля. При влизането на всеки от войниците се наблюдаваше същият проблясък и после морските пехотинци изчезнаха с онзи безстрашен дух, който беше превзел връх Сурибачи^[1]. Всичко стана за по-малко от пет секунди.

Групата наблюдаваше Стената и очакваше някой от тях да се върне. С изтичането на секундите очакването им се превърна в несигурен страх.

Другата страна

За миг Кинг загуби ориентация, после се овладя, само за да се обърка още повече, когато видя къде е попаднал. Следващият преминал го блъсна напред и процесията продължи, докато целият взвод не се напъха в малка стая, приблизително девет на шест метра. Стените бяха чисто бели и изглеждаха направени от някаква метална сплав. Таванът беше висок три и половина метра и заедно с пода бе от същия метал. Зад тях беше черната Стена. Прозорци нямаше — само нещо като врата, но без брава. Светлината идваше от тънки ленти блестящ материал по средата на тавана.

— Андерсън, върни се и кажи на господин Лам, че се намираме в някаква стая, а не в огромното затворено пространство, което е описал майор Хокинс.

Когато редникът се обърна, за да мине през Стената, тя престана да блести и се превърна в твърд черен кръг, а после бързо се смали до

точица и изчезна. На нейно място се появи същата метална стена, като другите.

— По дяволите — измърмори Кинг.

— А сега какво, лейтенант? — попита сержант Джонсън.

Кинг нервно облиза устни.

— Добре. Разпръснете се. Така струпани представлявате отлична мишена.

— За кого? — измърмори Джонсън, като махна с оръжието си към празната стая. — Тук няма никого.

Кинг не му обърна внимание и се приближи до вратата. Опитът му да я натисне остана без резултат.

— Всички отстъпете назад. — Лейтенантът насочи автомата си към вратата.

— Аз не бих го направил, сър! — обади се Джонсън.

Кинг изстреля откос от три куршума и из стаята запищяха рикошети. Един от морските пехотинци извика — от лявото му бедро шурна кръв.

— Лягай, Причет — викна Джонсън. — Ранен си. Още не усещаш болката, но няма да ти се размине. — Той извади пакета за първа помощ от якето си и започна да превързва раната, за да спре кръвта. — Не е толкова зле. Имаш късмет, че беше рикошет. Е, ще ти остане белегче.

— Ще получа ли Пурпурно сърце? — попита младият войник. Гледаше крака си с разширени очи.

Сержант Джонсън бащински се засмя.

— Само да се върнем вкъщи, Причет, и ще ти дам едно от моите, става ли?

Кинг продължаваше да стои до вратата и засрамено стискаше оръжието си.

— Какво ще правим сега, сержант? — тихо попита той.

С потънали в кръв ръце Джонсън хвърли на командира си къс поглед.

— Ще седим и ще чакаме, сър.

23 декември 1995 г., 01:30 ч. местно време

22 декември 1995 г., 16:00 ч. по Гринуич

Чакаха в мълчание вече час, всеки потънал в собствените си мисли. Стената отказваше да им даде каквато и да било информация. Накрая Фран се обърна и се приближи до клетката. Когато се качи вътре и даде нареждане да я изтеглят, думите ѝ отекнаха в кухнята. Понечи да каже нещо на Лам, но осъзна, че е безполезно. Разбираше, че събитията от последните два дни са го тласнали до ръба и че това е повлияло на мисленето му, както и на всички останали.

Докато се изкачваше в тъмната шахта, си помисли за младежите, които бяха минали оттатък. Представи си ги проснати на повърхността на някаква студена планета с широко отворени уста, замръзнали в отчаяно усилие да си поемат въздух, какъвто липсва. Някои навярно в опит да изпълзят обратно до Стената и да се върнат, но безуспешно. Въпреки непосилната жегата потръпна и усети, че от очите ѝ бликват сълзи. Онова първо заседание я бе изпълнило с толкова надежди, но сега ѝ се струваше, че всеки ход, извършен оттогава, само е влошил нещата.

Отиде до палатката на Хокинс и го потърси, за да му каже какво се е случило, но го нямаше.

[1] Угаснал вулкан на остров Иво Джима, известен с битката между американските и японските войски през 1945 г. — Б.пр. ↑

РУСНАКЪТ IV

100 км североизточно от Волгоград, Русия

22 декември 1995 г., 22:00 ч. местно време

22 декември 1995 г., 18:00 ч. по Гринуич

Руснакът повърна край пътя. Стомахът му се гърчеше в болезнени спазми. Останките от военния пакет със студена храна, която беше изял привечер, ясно изпъкваха на белия фон на снега. Той се изправи и си наложи да отблъсне болката. Усещаше я, но не й позволяваше да го овладее. Болестта се развиваше по-бързо, отколкото бе предполагал. Той бавно се върна при камиона и извади едромащабните военни карти на района.

Провери местонахождението си и после изчисли още колко му остава до края. Не беше преценил правилно степента на радиационно отравяне, но по отношение на скоростта си на придвижване не бе допуснал сериозна грешка. Трябваше да стигне до целта си след един ден, плюс-минус шест часа. Прибра картите и бръкна в раницата си, за да извади болкоуспокоителни. Изсипа в шепата си няколко хапчета и с огромно усилие ги преглътна.

Тромаво се качи в кабината и запали двигателя. Намираше се в края на пустошта, която се простираше до североизточните граници на Волгоград, известен преди на света като Сталинград. Струваше му се подходящо този град — място на най-голяма проява на воля от страна на съветския народ по време на Великата отечествена война и толкова нехайно преименуван от управниците — да е първият от плана му.

Погледна през прозореца. Пред него в умопомрачителна безбрежност се простираше километър след километър борова гора. Там лежеше целта му, скрита под камуфлажи, сред гори и блата. Когато я унищожеше, постъпката му със сигурност щеше да ги накара да осъзнаят какво са направили със сина му и с всички други. Имаше дълг към всички онези, които се бяха заклели да защитават Майка Русия и чиято вяра бяха унищожили, плюейки върху достойнството им.

Камионът потегли хрущейки в пресния сняг, покрил предишната нощ стария дърварски път. За миг погледът му се отмести от мътното отражение на предните фарове по пътя към старата снимка, която бе залепил на таблото. Младежът в строга военна униформа с гордо закачени на гърдите пилотски криле му се усмихваше. За миг руснакът затвори очи — този път болката идваше от по-дълбоко място, отколкото болката от радиацията — и после ги отвори, за да се съсредоточи върху пътя.

БЯГСТВОТО

Ейърс Рок, Австралия

23 декември 1995 г., 11:30 ч. местно време

23 декември 1995 г., 02:00 ч. по Гринуич

Хокинс се чувстваше освежен от двата часа сън, но новината за изчезналите морски пехотинци му дойде много. Конвейерната лента на глупостта, която пращаше младежи на гибел, като че ли нямаше да има край. Това събитие само подсили решимостта му да изпълни плана си.

Отиде при другите членове на групата в кухнята. Капитан Томкинс стоеше на пост с тържествено изражение. Майорът беше накарал Фран да ги събере, докато правеше последни проверки и събираше снаряжението си. Той пусна мешката си върху скалния под и погледна към другите четирима.

— Фран каза ли ви?

Те кимнаха. Томкинс ги погледна, любопитен какво става.

— Всички ли сте с мен? — Хокинс впи очи в Батсън, който за миг се поколеба преди да отговори.

— Ами ако се озовем там, където са отишли морските пехотинци, а не където сте били двамата с Дебра?

Хокинс сви рамене.

— Не ни е известно войниците да са отишли на друго място. Не зная защо не са пратили никого обратно. Възможно е порталът просто да е бил затворен зад тях.

Томкинс се намръщи, но строгите граници на чинопочитанието го накараха да се въздържи да го прекъсне.

Пенкак потупа Батсън по гърба.

— Хайде де, млади човече. Къде е авантюризмът ви?

Хокинс взе мешката си и я провеси през рамо.

— Да вървим.

Томкинс най-после реагира и застана на пътя му.

— Какво правите, сър?

— Минаваме оттатък.

Капитанът поклати глава.

— Не са ми казали нищо, сър. Имате ли разрешение от господин Лам?

Хокинс спокойно извади деветмилиметровия си пистолет и го насочи срещу Томкинс.

— Ето разрешението ми. Няма да ми е приятно да те застрелям, капитане, но предполагам, знаеш, че ще го направя, ако застанеш на пътя ми.

Томкинс преглътна и отстъпи.

— Тръгвайте — нареди Хокинс. Пенкак влезе в портала, без да поглежда назад. Леви незабавно я последва. Фран хвана Батсън под ръка и му се усмихна.

— Да вървим в света на чудесата! — Двамата едновременно пристъпиха напред. Стената проблесна в бяло и те изчезнаха.

Майорът отдаде чест на Томкинс и прекрачи след тях.

Другата страна

Странна смесица от студ и влага обгърна членовете на екипа, когато се заоглеждаха из мрачната пещера. Хокинс посочи към светлата точка в далечината.

— Тръгваме нататък.

— Там ли бяхте предишния път? — попита Батсън.

— Нямам представа — отвърна майорът. — Но това е единствената характерна особеност на това място и с Тускин се договорихме да се срещнем там.

— Ами порталът на руснаците? — попита геологът. — Знаеш ли къде е?

— Някъде по отсрещната стена, хей там — посочи Хокинс.

Батсън вдигна ръката си.

— Нося си компас. Според него онази Стена е на север оттук. Разбира се — прибави той, — магнитният север тук може да не е в същото положение като на Земята — където и да е това „тук“. Освен това е възможно всички тези машини да го отклоняват. Може би просто засичам силно електромагнитно поле.

— Въздухът е толкова странен! — зачуди се Фран. — И никога не съм виждала толкова огромно затворено пространство — даже не

можеш да му видиш края — добави тя и вдигна ръка в посоката, обратна на светлината, където откритото пространство изчезваше в далечния мрак.

— Но въздухът е годен за дишане от хора — отбеляза Батсън. — Не зная много по въпроса, но ми се струва, че това би трябвало да е изключително рядко на други планети. Освен, разбира се, ако не е изкуствена среда. Това би обяснило много.

Фран сбърчи нос.

— Годен е за дишане, но определено не мирише добре. Хокинс развърза мешката си и извади от нея черно бойно яке с отделения за нож, амуниции и различни други снаряжения. После измъкна пистолет и го подаде на Батсън.

— За какво ми е?

Майорът раздаде оръжие на всички, включително на Пенкак, която го пое с удивено изражение. Фран повтори въпроса на геолога.

— Защо ни даваш тези неща?

Защото е по-добре да ги имате и да не се налага да ги използвате, отколкото да ги нямате и да ви се наложи.

— Откъде ги взе? — попита Батсън, като прехвърляше пистолета в ръцете си.

— Морските пехотинци не пазеха снаряжението си много внимателно. — Хокинс протегна пред себе си собственото си оръжие. — Това е предпазителят. Напред е свален. Назад е заключен. Дръжте го в това положение, освен ако не се наложи да стреляте. Имате също и предпазител, вграден в дръжката. Ако не го натискате, пистолетът няма да гръмне, даже другият предпазител да е свален. В пълнителя има четиринайсет патрона.

Пенкак протегна пистолета си към него.

— Благодаря ви, млади човече, но това няма да ми трябва. Едва ли ще бъда от особена полза по време на престрелка.

Хокинс го взе и го прибра в мешката.

— Аз също — рече Леви и му протегна своя. Фран я последва. Дон несръчно затъкна пистолета в пояса си.

— Да вървим — нареди майорът.

— Мислиш ли, че въздухолетът ще ни посрещне като миналия път? — попита Дебра, докато вървяха напред.

Хокинс сви рамене.

— Може би. Не зная. Нямаме време да ги чакаме. — Той замълча и завъртя глава, когато във въздуха започна да отеква остър пукот. — Чуваш ли?

Батсън посочи.

— Звучи така, като че ли някой стреля сред машините откъм отсрещната стена.

И аз го чух — потвърди Дебра.

Хокинс извади пистолета си и го насочи напред.

— Всички останете тук. Веднага се връщам. — Без да чака отговор, той се затича по посока на кратката стрелба.

Беше му трудно да определи на какво разстояние се намира, защото след първите няколко изстрела настана тишина. Когато зави зад един ъгъл, майорът се стресна от вида на три фигури в откритото пространство до отсрещната стена. Едната бе коленичила и държеше другата в ръцете си. Третата представляваше кървава купчина в праха.

Когато тичешком се приближи, Хокинс позна в първата фигура Тускин. Той държеше в ръцете си млад мъж и майорът ясно виждаше голямото червено петно на ризата му.

— Какво се е случило?

Тускин не се изненада от появата му.

— Казах на другите трима да се съберат до портала. Онзи глупак генерал Колставек през цялото време ги държеше там, но никога не би ги оставил да минат! — Той кимна към мъжа в ръцете си. — Това е Потекин. Най-блестящият физик в родината ми. Никога нямаше да го пуснат.

— Къде са другите двама? — попита Хокинс, като оглеждаше раните на Потекин. Ученият умираше. Имаше две рани на гърдите, а трети куршум беше разкъсал шията му и бе попаднал в артерията. Яркочервената кръв шуртеше от раната, която би могъл да затвори единствено хирург в болница. Очите му бяха широко отворени и той дори не помръдна, когато майорът му инжектира морфин със спринцовката от якето си.

— Мъртви са — отвърна Тускин. Не бяха достатъчно бързи. Мислеха си, че охраната няма да стреля.

— Кой е онзи? — посочи към трупа Хокинс.

— От охраната. Последва ме през портала.

Майорът се огледа.

— Къде е вашият портал?

Потекин дишаше все по-плитко. От устните му бликна червена струйка и той изпусна последен дъх.

— Само си изхаби иглата — рече Тускин и се изправи. После посочи една особено голяма машина, извисяваща се на повече от двайсет метра над главите им. Черната ѝ повърхност бръмчеше. На различни височини от нея излизаха няколко тръби, които изчезваха в скалната стена. — Ей там беше. Точно от другата страна. Затвори се, след като мина този тук. — Той посочи войника от охраната. — Смали се до малка топчица и после — пуф — изчезна. Другите двама от групата ми дори не успяха да минат. Убиха ги преди да стигнат до портала. — Руснакът извади пълнителя на автомата си и го замени с нов.

Хокинс се приближи и взе оръжието на убития войник.

— Не ти ли повярваха?

Тускин изсумтя.

— „Американски заговор“ — така казаха. Ами твоето правителство?

— Бяха объркани и действаха бавно — каза майорът. — Случайно при вас да е излизал взвод морски пехотинци?

Тускин го зяпна.

— Пратили сте морски пехотинци през портала?

— Не аз — правителството ги прати, за да провери дали съм луд, лъжец или и двете едновременно. Никой не се върна, така че не знаем къде са отишли.

Тускин поклати глава.

— Тунгуският портал беше абсолютно спокоен, докато не се опитам да мина с групата си. — Той вдигна поглед към останалите американци, които се приближаваха към тях. — Очевидно си имал повече късмет с хората си.

Хокинс им махна да дойдат.

— Какво се е случило? — попита Фран, като гледаше двата трупа.

Докато майорът накратко им предаваше разказа на Тускин, Леви ахна, видяла отблизо мъртвите мъже.

— Та това е Пьотър Потекин!

— Познаваш ли го? — попита Хокинс.

— Никога не съм се срещала с него, но съм чела трудовете му и съм виждала негови снимки в списанията. Той е... беше... блестящ учен!

Докато Хокинс разговаряше с останалата част от групата, Батсън внимателно разглеждаше стената. Приблужи се до нея и прокара длани по повърхността ѝ. Пенкак докуцука до него и попита:

— Какво има?

Батсън посочи.

— Виждаш ли?

— Какво?

— Погледни скалата — настоя геологът.

Пенкак погледна, после каза:

— И какво трябва да видя?

— Не разбираш, нали? — възбудено попита той. — Имах чувството, че е нещо такова!

Пенкак се намръщи.

— За какво приказваш?

Отговорът му беше прекъснат от шум, разнесъл се откъм противоположната посока. От мрака се появи въздухолетът, кацна на трийсетина метра и вратата подканващо се отвори.

— Да вървим! — извика Хокинс. — Побързайте!

Поеха към машината. Хокинс помогна на Пенкак да се качи по рампата. Когато се настаниха на пейките, Фран се огледа и се изправи.

— Къде е Дон?

Хокинс свали от рамото си мешката и я остави на пода. Преброи присъстващите и после погледна в посоката, от която бяха дошли. Двата трупа лежах на мястото си, но от геолога нямаше и следа.

— Не се ли качи с теб?

— Не.

Хокинс понечи да слезе, но в този момент, рампата започна да се вдига и той припряно отстъпи назад.

— Къде се е дянал, по дяволите? — попита, майорът, докато се издигаха във въздуха. — Някой да е виждал Дон?

— Когато въздухолетът се появи, двамата стояхме до стената. Мислех си, че идва след мен — отвърна Пенкак. — Но не съм сигурна.

— Хм, не може просто да е изчезнал! — рече Хокинс.

— Тогава къде е? — попита Фран.

Майорът погледна към Тускин.

— Ти видя ли нещо?

— Не. Мислех си, че сме се качили всички.

Машината кацна и вратата отново се отвори. Намираха се в същото помещение като предишния път и в близката стена ги подканваше същата отворена врата.

— Може би те знаят къде е Дон — предположи Хокинс, докато слизаше по рампата. Групата се събра навън и влезе в асансьора.

Ейърс Рок, Австралия

23 декември 1995 г., 12:00 ч. местно време

23 декември 1995 г., 02:30 ч. по Гринуич

Лам разбираше, че словоизлиянията и беснеенето му няма да променят станалото, но така поне щеше да се почувства малко по-добре. Капитан Томкинс стоеше пред бюрото му мирно като шашнат новобранец в Уест Пойнт, с поглед забит на петнайсетина сантиметра над главата на началника си.

— Защо не ми съобщи, когато всичките се събраха долу?

— Нямах такива заповеди, сър — отвърна Томкинс. — Те имаха право да са там — само не можеха да минават оттатък.

— Боже Господи! За втори път някой минава през Стената без мое разрешение.

— Тъй вярно, сър.

— Никой, абсолютно никой дори няма да слиза долу без изричното ми разрешение. Ясно ли е?

— Тъй вярно, сър.

— Махай се!

След като Томкинс излезе, Лам завъртя стола си, погледна към сателитния радио/видео апарат, който го свързваше с президента, и поклати глава. Нямахше да му съобщи подобна лоша новина. Не само че не знаеше повече от последния път, но и беше загубил взвод морски пехотинци, а сега и членовете на групата заедно с Пенкак. Проклетият Хокинс! Лам удари с юмрук по бюрото.

— Сър?

Той се обърна към входа. На прага стоеше референтът, отговарящ за анализа на разузнавателната информация.

— Какво има?

— Получихме странни сателитни снимки от тунгуската тайга. — Той припряно се приближи и постави на бюрото серия цветни снимки. — Това са термофотографии, току-що получени от ИНТЕЛСАТ.

— Какво трябва да търся? — попита Лам, загледан в объркващия хаос от цветовете.

Агентът посочи с ръка.

— Тъмносиньото тук е източната периферия на обекта, където има сняг. Няма следи от топлина. Тези тъмночервени петна тук са работещи двигатели — навярно генератори. Това тук, от което излиза постепенно размиващото се червено, трябва да е печка с изстиващия във въздуха дим.

— И какво? — раздражено попита Лам.

— Ето тук, сър. — Агентът показва групи червени кръгчета. — Това са хора. — Той постави пред Лам нова снимка. — Ето го странното, сър. Виждате ли това тук? — показалката му се плъзна към няколко компютърно генерирани фигури. — Това също са хора. Само че забележете, че имат различна форма и цвят от онези там.

Лам кимна.

— Добре. Какво означава това?

— Мъртви са, сър. Убити са току-що и телесната им температура бързо спада заради студа в Сибир. Компютърът изчисли, че са умрели десетина минути преди да е направена снимката.

Лам се наведе и погледна образите.

— Колко са труповете?

— Седем.

— Морските пехотинци ли?

Агентът се замисли за миг.

— Не, сър, не мисля, че са нашите пехотинци. Те бяха десет, а когато минаха оттатък, лейтенантът им държеше пръста си на спусъка. Ако бяха излезли от тунгуския портал, щеше да има и много убити руснаци. Труповете на снимката просто не са достатъчно.

— Кой са тогава?

— Възможно е и там някой да е минал през портала, а руснаците да не са искали да му позволят — предположи агентът. — Или да се е опитал да мине. Или пък оттам да е излязъл някой, когото не са харесали.

Лам разтри челото си.

— Продължавайте да наблюдавате. Съобщете ми, ако има нещо ново. Това ли е всичко?

— Не, сър. — Агентът плъзна по бюрото друга снимка. На нея се виждаше плоската палуба на голям кораб. — Това е „Минск“ — самолетоносач клас „Киев В/СТОЛ“. Той е флагманският кораб на руския флот край южния бряг. — Разузнавачът посочи няколко вертолета на борда. — Това са хеликоптери К-25 — с кодово име в НАТО „Хормон“. Моите хора смятат, че са подготвени за дълъг полет. Онези кръгли неща до тях са външни резервоари за гориво, каквито обикновено не се използват. На палубата на „Минск“ има и изпитателни оръжия за командоси от „Спецназ“. На южния бряг на Австралия има само една вероятна цел за тях — колебливо прибави той.

— Кажете на Толивър довечера да удвои охраната — нареди Лам. — Искам наблюдението на руския флот да се усили. Ако хеликоптерите излетят, незабавно ме уведомете. Предупредете „Айзенхауер“ да е готов в петминутен срок да прати въздушна защита.

— Ами австралийците, сър?

— Не се тревожете. Аз ще се погрижа за това.

— Слушам, сър.

— Нещо ново за миналото на Хокинс, Леви или Пенкак?

— Не, сър.

— Ами за Волкърс или Батсън?

— Нищо подозрително, сър.

— Трябва да има някаква връзка! Открийте я!

— Слушам, сър.

ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

Другата страна

Редицата от столове ги подканваше и Хокинс, Тускин и Леви бързо заеха местата си, последвани по-бавно от Пенкак, Фран и Батсън. Стаята помръкна и се появиха трите точки светлина. Средната незабавно се уголеми и в главата на Хокинс се разнесе глас.

„Ще ви изслушаме.“

Майорът заговори пръв.

— Върнахме се с предложение на добра воля.

„Проява на добра воля ли е насилието при един от нашите предаватели, така че ни принуждавате да го затворим?“

За изненада на всички отговори Пенкак.

— Хайде да сме откровени един с друг. Правителствата ни не са в състояние да реагират бързо — особено в най-удивителния момент в историята на нашия вид. Те все още се чудят как да отвърнат. Ние сме тук, за да ви докажем, че като вид сме достойни да бъдем закриляни и че някой ден расата ни ще е достойна за членство в Коалицията.

„Как ще ни го докажете?“

— Ще върнем откраднатата ядрена бомба — отвърна Хокинс. — Двойника на онази, която унищожи вашия предавател в купола Вредефорт. Вие казахте, че липсата на бомбата е важен факт. Следователно връщането ѝ също е важно.

Червената и синята светлинни неочаквано се уголемиха и запулсираха. Като че ли разговаряха помежду си, но не се чуваше нищо, докато страничните точки се върнаха в нормалното си положение. Говорителя отвърна:

„Защитника не е впечатлен. Защитника отбелязва, че различните ви общности притежават хиляди ядрени оръжия и всички те са в състояние да нанесат вреда на отбранителната ни система.“

— Все пак трябва да започнем отнякъде — възрази Хокинс.

„Имали сте цели поколения, за да започнете“ — посочи гласът.

— На нашите правителства им е трудно да повярват, че всичко това се случва в действителност — намеси се Фран. — Те не искаха да дойдем тук и да разговаряме с вас, докато не получат по-убедителни доказателства. Вие не им дадохте време за това. Тъкмо вашият срок предизвика събитията при тунгуския портал. Казвате, че на Коалицията са ѝ трябвали шестстотин години, за да реагира на атаката на Рояка. И в същото време ни давате само дващсет и четири часа. Трима от четиримата, чиито имена сте включили в руския списък са мъртви, защото се опитаха да дойдат при вас. Тази саможертва трябва да ви говори нещо. Фактът, че всички ние, които сме тук, жертвахме всичко, за да дойдем при вас и да ви направим това предложение, и че сме готови да дадем живота си, за да върнем другата бомба — това би трябвало да ви говори нещо. Вашият Защитник със сигурност може да разбере значението на една раса, чиито индивиди са готови да се жертват за общото благо. А ние сме индивиди — не сме като Рояка, с който воювате. Най-ценното за всеки един от нас е животът ни. И все пак ние сме тук и ви предлагаме този живот. Трима от нас вече се разделиха с него. Ако това не е достатъчно, не можем да ви дадем нищо повече.

Последното изречение сякаш увисна във въздуха. Накрая, след цяла минута очакване, отекна гласът на Говорителя.

„Имате дванайсет часа. В окончателното си решение ще вземем предвид какво ще се случи през това време.“

Трите точки светлина започнаха да избледняват.

— Почакайте! — извика Хокинс.

Полуизчезнали, точките замръзнаха.

„Какво има?“ — попита Говорителя.

— Какво е станало с морските пехотинци, които минаха през портала в Ейърс Рок?

„В безопасност са. Ще ви позволим да ги видите и ще ги оставим да се върнат на изходната си позиция.“

— Ами Дон Батсън?

„Какво Дон Батсън?“ — отвърна гласът.

— Къде е той? Мина през портала в Ейърс Рок заедно с нас, но изчезна, когато се срещнахме с подполковник Тускин.

„Настоящото местоположение на Батсън е неизвестно. Ще го потърсим.“

— Има ли някакви други портали освен Ейърс Рок, през които можем да се върнем на Земята?

„Тунгуският портал е затворен само временно. Можем отново да го отворим.“

Хокинс погледна към Тускин, който поклати глава.

— Охраняват го. Никога няма да успеем да се промъкнем.

— Хм, не можем да се върнем и през Ейърс Рок. — Майорът насочи вниманието си обратно към светлината. — Има ли някакъв друг начин да се върнем на Земята освен през Ейърс Рок и тунгуската тайга?

„Защо не можете да се върнете през Ейърс Рок или тунгуската тайга?“

— Защото минахме през тях без разрешението на нашите правителства — отвърна Хокинс. — Вече ви го казахме.

„Щом не работите в съгласие с правителствата си, как ще откриете липсващото ядрено оръжие?“

— Ще потърсим хората, които знаят къде е — поясни майорът.

„Къде са тези хора?“ — попита Говорителя.

— Първият, когото трябва да намерим, се намира в югозападната част на Русия — отговори Тускин.

— Нуждаем се от вашата помощ — каза Пенкак. — Ще направим всичко по силите си, но ако ни помогнете, шансовете ни за успех ще са много по-големи.

Червената точка проблесна, незабавно последвана от другите две. Хокинс ги наблюдаваше, омаян от играта на багрите. Това продължи половин минута, после страничните светлини замръзнаха.

„Защитника не вярва, че си струва да си губим времето с това. Посредника смята, че трябва да ви се даде шанс — вие имате волята, но не и средствата да постигнете задачата, която сте си поставили. Решителната дума е моя. Ще ви окажем известна подкрепа. Плъзгачът, с който дойдохте дотук, ще ви пренесе през тунгуския портал. Порталът ще бъде програмиран да пропуска единствено него. Когато преминете, ще можете да го насочвате накъдето желаете. Плъзгачът има... — Говорителя замълча за миг, после продължи, — за вашите цели на повърхността на планетата ви, на практика неограничен обхват на действие при висока скорост. Той не може да бъде засечен от сензорните системи на вашата раса, тъй като лети ниско и използва

физическите особености на терена, за да избягва визуалното и електронното разузнаване.“

В стената на стаята с плъзгане се отвори малка врата и звукът привлече вниманието на Хокинс. Вътре лежаха две големи черни кутии.

„В тези контейнери има персонални оръжейни системи, използвани от хуманоидните членове на коалиционните космически сили. Ще ви ги заемем, за да помогнем на опита ви. Оръжията са плазмомети. Те ще унищожат всичко, до което се докосне лъчът. Натискът на спусъка определя силата на самия лъч. Телесните брони ще ви предпазят от повечето индивидуални оръжия, разпространени на вашата планета. Действат също като камуфлаж. Вашите военни ще разберат как да ги използват. Ако някой от вас иска да остане тук, докато другите търсят бомбата, тази и останалите стаи в комплекса ще бъдат на ваше разположение.“

Цветовете изчезнаха. Стаята остана тъмна за миг, после вратата на асансьора с плъзгане се отвори и обля помещението в светлина. Отдясно на асансьора се отвори друга, до този момент невидима врата и зад нея се показва коридор.

— Ако минем през тунгуския портал, ще получим доста горещ прием — отбеляза Тускин.

— Нямаме никакъв избор — отвърна Хокинс.

— Мисля, че този плъзгач едва ли ще е уязвим за вашите хора край портала — каза Пенкак.

— Те изглеждат доста уверени, че знаем как да го управляваме — рече Фран. — Не ми харесва фактът, че ни казаха, че не знаели къде е Дон. Досега разбираха всеки път, щом някой минеше през портала, и знаеха къде се намира.

— Да, но е възможно да е така, защото порталите бяха активирани — отвърна Леви.

Фран поклати глава.

— Има нещо повече от онова, което можем да видим. Според мен Дон е видял или е разбрал нещо, което не е трябвало да разбира.

— Какво? — попита Хокинс.

Фран сви рамене, неспособна да се отърси от тревогата си.

— Какво ще правим сега?

Тускин отвори капака на една от черните кутии.

— Вижте това!

Хокинс отвори другата и заразглеждаха съдържанието им. Оръжието беше изненадващо късо — сив пистолет с тъпа цев. Майорът го извади и се опита да открие предпазителя. Очевидно такъв нямаше — имаше само спусък. Бронята представляваше сребристо трико, прекалено тънко на вид, за да изпълни функцията, за която им бе разказал Говорителя. Хокинс го облече. Оказа се прекадено голямо и той трябваше да навие ръкавите и крачолите нагоре. Очевидно хуманоидните войници на Коалицията бяха по-едри от него. Когато погледна към Тускин, който беше направил същото, с изненада видя, че трикото на руснака от сребристо е станал почти бяло като стената зад него.

— Променя се в зависимост от околната среда — отбеляза Фран.
— Като хамелеон.

— Сега сме много по-добре, отколкото бяхме преди — рече Хокинс. — Може би дори вече имаме шанс.

— Защо ни помагат толкова? — попита Фран.

— Изобщо не ни помагат толкова — възрази майорът. — Това, че ни заемат кораба и тези две оръжия, е все едно бълха ги ухапала — разбира се, ако при тях има бълхи. Ако наистина искаха да ни помогнат, щяха да минат през порталите и да се покажат.

— Това е изпитание — каза Леви. — Ако не успеем да се справим сега, не си струва да се занимават с нас. Ако бяха минали през портала, щеше да е много лесно. Струва ми се, че се опитват да разберат какво всъщност представлява нашата раса и на какво сме способни.

— Смяташ, че всичко това е изпитание, така ли? — попита Хокинс. — Инсценировка?

— Да, но освен това смятам, че искат да успеем — отвърна Леви.

— Не са казали такова нещо — възрази Хокинс.

— Но действията им го показват — каза Леви.

— Но все пак можеха да ни помогнат малко повече — отбеляза Тускин.

— Тук нещо не е наред — рече майорът и отпусна плазмомета. В някои отношения беше прекалено лесно, в други — прекалено объркано. — Мисля, че Дебра има право — това не е каквото изглежда

на пръв поглед. Дори не съм сигурен, че вярвам в разказа им за Рояка. Може би по този начин просто скриват нещо друго.

— Хайде да погледнем плъзгача — каза Пенкак, слагайки край на предположенията. — Истина или не, ние все пак трябва да открием бомбата. — Влязоха в асансьора и мълчаливо се изкачиха на повърхността.

В пещерата се качиха по рампата във въздухолета. Вратата към предната му част сега бе отворена. В кабината имаше две седалки. Хокинс седна на едната, Тускин зае другата. Останалите от групата се събраха зад тях. Пред седалките имаше два големи видеодисплея, показващи гледката напред. По-малки екрани отстрани показваха какво става отдолу, отзад и от двете страни на плъзгача.

Контролният пулт беше изключително прост. Между двете седалки имаше видеоекран с нещо, което трябваше да е карта на непосредствената околност на повърхността на планетата.

— Това трябва да е тунгуският портал — каза Хокинс и посочи към малка точица, която проблясваше на екрана. Показалецът му се плъзна към светец в червено правоъгълник вписан в по-голям черен квадрат. — Това червеното трябва да е плъзгачът, а черното — сградата, в която се намираме.

— Защо няма надписи? — зачуди се Фран.

— В Коалицията сигурно има толкова много езици, че са опростили всичките си системи за управление така, че да позволяват логично изобразяване със символи — отвърна Леви.

— Мисля, че можем да се справим с това — каза Хокинс и поясни на всички: — Подполковник Тускин знае къде държат руския генерал, който е продал двете бомби. Възнамеряваме да идем там, да го хванем и да го накараме да проговори. Не знаем какво са успели да измъкнат от него руските служби, но каквото и да е то, те нямат желание да ни го съобщят.

— Мисля, че не е необходимо всички да участват — обади се Тускин. — Струва ми се, че малката група ще е много по-ефикасна от голямата.

— Имаме само две брони — прибави Хокинс. — Ние ще се справим с това. През това време всички вие останете тук и се опитайте да научите колкото можете повече. Ще се върнем максимално бързо.

— Първо трябва да се погрижите за морските пехотинци — напомни Пенкак.

Хокинс кимна.

— Аз ще се заема. — И излезе навън. Изтекоха десет минути, докато се върне и съобщи: — Минаха обратно.

След като Пенкак, Фран и Дебра слязоха от плъзгача, Хокинс погледна Тускин. Руснакът кимна. Майорът се наведе напред, постави показалеца си над блестящия зелен бутон със стрелка нагоре и отбеляза:

— Това може да е и за катапултиране на седалките, нали знаеш.

Тускин сви рамене.

— Все някога всички ще си идем.

— Типично руска позиция — отвърна Хокинс и натисна бутона. Плъзгачът се издигна, а когато майорът го пусна, остана на тази височина. Той натисна бутона със стрелка напред и поеха към отварящите се врати на хангара. На екрана входът профуча покрай тях и те се озоваха в пустошта, понесли се към черния блясък на портала към тунгуската тайга.

ПРЕЗИДЕНТЪТ

Ейърс Рок, Австралия

23 декември 1995 г., 14:30 ч. местно време

23 декември 1995 г., 05:00 ч. по Гринуич

— Сър, имаме инцидент при тунгуския портал!

Лам вдигна поглед, когато в палатката му се втурна агентът, стиснал в ръка току-що получени по факса сателитни снимки.

— Какъв инцидент?

— Не сме сигурни, сър — отвърна агентът и плъзна първата снимка по плота на бюрото. — Заснемаме обекта на всеки трийсет секунди. Това е отпреди две минути. — Картината не се различаваше от онези от последните два дни.

— Това е отпреди минута и половина. — Снимката показваше платнището, покриващо ямата в тайгата, но сега вече разкъсано на части. Виждаха се няколко черни точки, които приличаха на мастилени петна във въздуха, наред с дълга червена опашка, излизаща от бронирана машина, спряла на сто метра от дупката.

— Какво се е случило?

Агентът поклати глава.

— Не съм сигурен, сър.

— Можете ли поне да ми кажете какво представляват черните петна и тази червена линия? — ядосано попита Лам.

— Черните петна са противовъздушен огън — стара техника, трийсет и седем милиметрово противовъздушно оръдие. Забелязахме няколко такива, вкопани около обекта след провала на групата „Орион“. Червената линия са трасиращи куршуми, излизащи от ЗСУ 23–4. Стреля с почти хиляда патрона в минута, затова куршумите изглеждат като непрекъсната линия.

— Атакували ли са ги?

Разузнавачът постави на бюрото нова снимка.

— Това е отпреди една минута. — Платнището пак беше разкъсано, но оръдията мълчаха. — Каквото и да се е случило, било е

светкавично и вече е свършило.

— Атакували ли са ги? — повтори въпроса си Лам. — Да не би дупката да е била бомбардирана и затова платницата да са разкъсани?

Агентът продължително обмисли отговора си.

— Не, сър, не мисля. По начина, по който е разкъсана материята и по посоката на стрелбата предполагам, че нещо е излетяло изпод платницето и е изчезнало във въздуха.

— Какво! — възкликна Лам, погледна снимките и после отново агента. — Какво искаш да кажеш с това, че нещо е излетяло от дупката?

— Това е единственото обяснение, което отговаря на фактите, сър. И е нещо, което руснаците не са очаквали. Оръдията им бяха насочени срещу нападение отвън. Мисля, че това ги е изненадало.

— Но какво е излетяло? Как така не сме успели да го заснемем?

Разузнавачът пръсна по бюрото няколко други снимки.

— Наредих да понижат фокусния радиус, за да увеличим площта на заснемане, но не открихме нищо. Каквото и да е излетяло оттам, трябва да е било адски бързо и отдавна е изчезнало от района.

— Нещо е излетяло от тяхната Стена — каза Лам. Нещо, за което не са знаели. Стреляли са по него. — Той погледна агента. — Руснаците навярно смятат, че ние сме го пратили.

Мъжът се готвеше да му отговори, когато високоговорителят на FM-радиостанцията на бюрото на Лам оживя и от него се разнесе развълнуваният глас на капитан Томкинс.

— Господин Лам! Морските пехотинци се върнаха! Върнаха се, сър!

Лам силно натисна бутона на микрофона.

— Задръж ги долу в кухнята. Идвам веднага. Искам да внимаваш — от Стената може да излезе и нещо друго.

Спускането в шахтата му се стори прекалено дълго. Мъчеше се да осмисли последните събития. Когато стигна в кухнята, видя деветима от десетте морски пехотинци да стоят там със зашеметени изражения. Десетият лежеше на земята. На крака му имаше подозрителна бяла превръзка.

— Какво се случи? — попита Лам, като се обърна към лейтенант Кинг.

Офицерът сякаш не го чуваше. Лам премести очи към сержанта.

Сержант Джонсън спокойно срещна погледа му.

— Редник Причет има нужда от лекар, сър.

Лам отсечено махна с ръка на Томкинс.

— Пратете ранения горе.

Джонсън малко се поотпусна и застана в стойка свободно.

— Минахме през Стената и се озовахме в някаква стая. Цялата беше бяла, без прозорци и с нещо като врата в отсрещния край, само че нямаше брава. Не зная от какво бяха стените, но беше някакъв метал — никога не съм виждал подобно нещо. Лейтенантът се опита да простреля вратата и куршумите просто отскочиха. Причет беше ранен от рикошет. — Сержантът отстъпи малко назад. — Стената, през която минахме, изчезна точно след влизането на последния човек. Затова не можахме да пратим никого да докладва, както наредихте. Не можехме да идем никъде. Останахме там, докато вратата внезапно не се отвори и влезе онзи армейски майор — Хокинс. Само че беше целият в онова високоскоростно нещо. — Джонсън поклати глава при спомена. — Никога не съм виждал подобно нещо, сър. Беше облечен в някакво трико, което блестеше като Стената. — Той посочи с палец към отсрещния край на кухнята. — И носеше оръжие, каквото нито съм виждал, нито съм чувал.

— Какво каза Хокинс? — попита Лам.

— Каза, че се прибираме. Че единственото, което трябвало да направим, било да минем през Стената и още преди да свърши, отсрещният край на стаята отново се превърна в черната Стена.

— Само това ли каза? — нетърпеливо попита Лам.

— Не, сър, не само това. Каза също да ви предадем, че руснаците не стоят зад всичко това. Показа на мен и лейтенанта оръжието си и то определено не е нещо, което сме в състояние да направим. Стреля с него и половината стена изчезна. Уплаши до смърт някои от момчетата. После накара лейтенанта да стреля по него с пистолета си. Лейтенантът не искаше, затова майорът просто му взе пистолета, обърна го срещу гърдите си, натисна спусъка и нищо не се случи искам да кажа, че пистолетът стреля, но майорът, разбирате ли, просто си стоеше там. После погледна към мен и ми каза да стрелям в гърдите му. Направих го. Изстрелях срещу него откос от три куршума, сър, и той даже не трепна. Никога не съм виждал такава броня. Той каза, че това трябвало да ви убеди, че онова, което ви бил казал, е истина. —

Джонсън си пое дъх. — И после каза нещо последно, сър. Каза, че той и някой си подполковник Тускин отивали да търсят другата бомба. И каза, че им били помогнали другите — онези, които построили кухнята и Стената. Каза, че оръжието и бронята били част от тази помощ. Не зная какво означава всичко това, но майорът каза да се погрижа да ви го предам.

— Защо Хокинс сам не се върна обратно? — попита Лам. — Можеше да ми покаже снаряжението и да ме убеди в правотата си.

— Той предупреди, че ще зададете този въпрос — отвърна Джонсън. Говореше с механичния монотонен глас, който подчинените често използват, за да съобщят лоша новина на началниците си. — Каза, че нямало да мине обратно поради две причини. Първо, нямало достатъчно време. Каза, че трябвало да намерят бомбата изключително бързо. Второ, каза, че не ви вярвал достатъчно, за да донесе тук онзи пистолет и бронята и да ги остави в ръцете ви.

Лам затвори очи за миг и се опита да овладее емоциите си. Беше време да мисли ясно.

— Добре, сержант. След като се кача, отведи хората си на повърхността и намери някой да се погрижи за лейтенанта ви. Изглежда така, като че ли е в шок.

— Слушам, сър.

Лам се качи в клетката и даде знак на Томкинс да включи мотора. Докато се движеше нагоре, обмисляше какво трябва да каже на президента. Нещата се бяха променили и Лам знаеше, че бързо трябва да направи преоценка на цялата ситуация.

Когато стигна в палатката си и се свърза с президента, вече бе взел решение.

— Какво има, Стив? Секретарката ми каза, че било спешно. — Президентът изглеждаше измъчен и изтощен.

— Морските пехотинци се върнаха, сър.

— И ме измъкваш от заседание на кабинета, за да ми кажеш това? Какво...

— Извинете ме, сър, но има и още. — Колкото може по-свито, Лам очерта информацията от сателитните снимки от тунгуската тайга и предаде съобщението на Хокинс.

— Какво означава всичко това? — попита президентът накрая.

— Според мен каквото и да е излетяло от тунгуската Стена, Хокинс е бил в него, сър. Мисля, че Хокинс е по следите на втората бомба.

— Но нали каза, че Хокинс е съобщил на морските пехотинци, че с него е един от руснаците. Онзи подполковник Тускин.

— Да, сър. — Лам погледна към компютърната разпечатка, която агентът току-що беше поставил на бюрото пред него. — Тускин е офицер от „Спецназ“. Един от най-добрите им. Мисля, че спокойно може да е с Хокинс.

— Тогава всичко е руска инсценировка — каза президентът. Объркването ясно се четеше на лицето му.

— Не, сър, не вярвам. Смятам, че руснаците не биха стреляли по онова, което е излетяло през Стената им само преди десет минути, ако стояха зад всичко това и разбираха какво става. И защо им е да изолират морските пехотинци, а после да ги връщат? Струва ми се, че те са също толкова объркани, колкото и ние, ако не и повече. Всъщност, сър, смятам, че са достатъчно объркани, за да извършат нападение — или поне разузнавателен набег — срещу нашата позиция тук. Мисля, че според руснаците ние сме зад всичко онова, което става.

Известно време президентът само гледаше уморено към камерата. Единствено очите му показваха признаци на живот. Накрая въздъхна.

— Добре. Значи искаш да кажеш, че те ще предприемат нещо, защото смятат, че играем игрички с тях, така ли?

— Да, сър.

— И какво би трябвало да направя?

Лам замълча и потърка белега на скулата си.

— Свържете се с Памаров, сър. Предложете му да прати наблюдатели тук, за да разгледат Ейърс Рок и кухнята. Кажете му всичко, което знаем.

Президентът премигна.

— Това е сериозна промяна, Стив. Само допреди два часа ти беше сигурен, че руснаците са зад всичко това.

— Разбирам, че новата информация те е накарала да промениш позицията си, но нека те попитам нещо. Ами ако руснаците наистина са зад всичко това?

— Много мислих по този въпрос, сър. При това положение мисля, че няма какво да загубим. Ако стоят зад това, те знаят всичко. Но ако не е така — а аз смятам, че фактите сочат точно натам — ние ще загубим много, ако не идем при тях и не свалим картите си на масата. Моите разузнавателни сведения показват, че се готвят да пратят от самолетоносача си спецчаст на „Спецназ“. Ние сме в състояние да ги спрем, но ще се пролее адски много кръв. А кой знае в какво може да прерасне конфликтът? На австралийците със сигурност няма да им е много приятно. Възможно е даже да настояят да се разкараме оттук.

— Ами групата „Орион“, която беше в тунгуската тайга? — попита президентът.

— Признайте го, сър. Мисля, че това наистина ще накара Памаров да ви повярва. — Лам се наведе напред. От челото му струеше пот. Той остави всякакви официалности и се обърна към стария си приятел. — По дяволите, Пит, те вече знаят, че онези момчета бяха наши. Просто не могат да го докажат. И ние знаем за тях някои неща, които никога не сме разгласявали. Видял си резултатите на Волкърс. Светът се готви да иде по дяволите. Това може би е последният ни шанс да направим нещо веднъж завинаги.

Президентът го изгледа продължително. После бавно се изправи и Лам видя в очите на приятеля си поглед, какъвто не беше виждал от много време.

— Добре, Стив. Прав си. Няма какво да губим. И навярно можем да направим нещо веднъж завинаги. Ще се обадя на Памаров. Бъди готов да разговаряш с командващия флота им и да посрещнеш групата наблюдатели.

Екранът угасна и Лам се отпусна на стола си. Стомахът му се свиваше. Не бе сигурен дали току-що е обрекъл на гибел страната си, или я е спасил. Не беше сигурен дали изобщо има значение какво е направил.

КОМПЛЕКСЪТ

Другата страна

Фран, Дебра и Пенкак се скитаха по коридора и надничаха в стаите, покрай, които минаваха. В повечето имаше машини, по-малки от другите горе, но със същото неизвестно предназначение — макар че някои напомняха на Фран за ремонтни съоръжения, навярно за плъзгачи. Някои стаи бяха съвсем празни, в други имаше редици високи до кръста платформи, които можеха да са легла. Едно от помещенията приличаше на трапезария.

Пълното отсъствие на живот беше много смущаващо. Целият комплекс сякаш бе построен с идеята за настаняване на голям брой същества — които, според предметите наоколо, бяха приблизително с човешки размери — и в същото време нямаше никого.

Пенкак се приближи до поредната врата, отвори я, надникна вътре и се обърна. Очите и блестяха.

— Това изглежда интересно.

Фран също погледна. Стаята беше голяма и не можеше да се види цялата заради разделителните стени, които се издигаха от пода. Точно напред имаше нещо, което приличаше на компютърни терминали с пейки пред тях. Леви изтича до една от машините и седна пред нея.

— Мислиш ли, че работи? — попита Фран.

Екранът бе съвсем сив и трудно можеше да се каже дали компютърът е включен. Клавиатура нямаше. Под екрана се виждаха само десет отвора по около два и половина сантиметра в диаметър, разположени на равни разстояния един от друг — по-малък вариант на отворите за ръце в стаята на Говорителя.

Леви просто седеше и гледаше, без да отговаря. Фран се огледа.

— Какво е това? — попита тя и посочи към коридора наляво, откъдето блестеше червена светлина.

Пенкак сви рамене.

— Не зная.

Когато Фран се насочи към светлината, Леви протегна двете си ръце и пъхна пръсти в отворите. Екранът се проясни и се появиха символи. Обикновено безизразното лице на Леви разцъфтя в широка усмивка и очите ѝ се впиха в малкия дисплей.

Фран влезе в коридора и спря за миг, та очите ѝ да се приспособят към червената светлина. После продължи напред и светлината, излизаща от ниши в тавана, започна да се променя по цветовия спектър, като стигна от червено до синьо. Колкото по-нататък вървеше, толкова по-светло ставаше, докато изведнъж тя не разбра, че е окъпана в светлина, точно като в ярък летен ден на Земята. Коридорът завиваше надясно и Фран заобиколи зад ъгъла. Озова се пред остъклена шестоъгълна платформа. Вратата беше широко отворена.

Някой сложи ръка на рамото ѝ и Фран се сепна. Беше Пенкак.

— Какво е това според теб? — попита Фран.

— Да видим — отвърна Пенкак, тръгна напред и влезе през вратата. В един от ъглите имаше малък контролен пулт. На него се виждаха три бутона: със стрелка нагоре, надолу и с хоризонтална линия. Двете жени вдигнаха поглед. През стъкления таван се виждаше осветен в червено тунел, който водеше право нагоре.

Пенкак надвеси здравата си ръка над бутона със стрелка нагоре.

— Да опитаме ли?

— Мислиш ли, че е редно? — попита Фран.

— Никога няма да разберем, ако не опитаме. — Пенкак натисна бутона и асансьорът плавно започна да се издига. Покрай тях прелитаха червени плоскости, които бележеха местата за спиране, но Пенкак не сваляше ръка от копчето.

След трийсет секунди асансьорът постепенно започна да намалява скоростта си. Червените плоскости прелитаха по-бавно, после машината внезапно спря. От външната страна на стъклото отвсякъде се виждаха тъмносиви метални стени.

— Какво мислиш? — попита Фран.

Възрастната жена стоеше неподвижно, втренчила поглед напред, сякаш можеше да вижда през метала. После свали ръка от бутона и докосна другия с хоризонталната линия. Със свистене на хидравлична система покривът се отвори и разкри тъмно, навъсено сиво небе с няколко странни на вид мътно червени жилки.

Металните плоскости отстрани започнаха да се сгъват с тежки тупвания, издаващи значителната им дебелина. Фран видя света около тях, ахна, залитна назад и се хвана за пулта.

Лицето на възрастната жена се сбръчка в усмивка.

— Удивително, нали?

Очите на Фран се приковаха върху нещо, което скриваше целия хоризонт от едната страна.

— Ти си знаела?

Гласът на Пенкак едва се чуваше.

— Знаех. И беше време да научиш и ти.

Разбитата грамада срещу тях беше очукана и обезобразена от някаква ужасна сила, но все още пазеше достатъчно от първоначалния си вид, за да не остави у Фран съмнение, че вижда Ейърс Рок — или поне онова, което е останало от Скалата.

Стотици метри под тях Дебра Леви гледаше компютърния екран и по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Не — промълви Дебра сама на себе си. — Не, това не може да бъде. — Издърпа пръстите си от отворите и ги притисна към слепоочията си. Тялото ѝ се разтърси от ридания.

ИЗТОЧНИКЪТ

Пролетеск, Украйна

23 декември 1995 г., 11:30 ч. местно време

23 декември 1995 г., 08:00 ч. по Гринуич

Хокинс за последен път погледна през бинокъла си към малката дача и после го подаде на Тускин.

— Познато ли ти е това място?

Руснакът се изплю на снега. Трикото му сега беше бяло, осеяно със зелени точки й ивици, и съвършено се сливаше със снега и ниските борове.

— Да. Познато ми е. Това е едно от многото места, на които СВР — бившето КГБ — водят онези, които никой няма да види отново. Пазачите живеят в лукс, затворниците — в мъки. Контрастът е съзнателен — преценен е така, че да помогне в процеса на пречупване на затворника. Имали са много години, за да усъвършенстват методите си. Прекалено много.

— Ами охраната? — попита Хокинс.

Тускин му отпрати вледеняваща усмивка.

— Кой би дръзнал да ги нападне? Трябва да си луд, за да тръгнеш срещу СВР.

Майорът се изправи.

— Е, аз май съм луд.

Тускин го последва и го потупа по гърба.

— Никога не е трябвало да бъдем врагове.

Хокинс посочи дачата.

— Как искаш да я превземем?

— Генералът е в мазето. Хората от СВР са отрепки, които живеят от нещастията на другите. — Той погледна Хокинс, сякаш се опитваше да прецени реакцията му. Убиваме всички и извеждаме генерала. Как ти звучи този план, приятел?

Хокинс подхвърли в длан плазмомета.

— Добре ми звучи. Давай да действаме.

Тръгнаха през гората и се спуснаха към малката къща, кацнала на ръба на покритото с лед езеро. Преди малко бяха кацнали с плъзгача от другата страна на склона, по който слизаха сега. Щом излязоха от вратата, тя незабавно се затвори, но Хокинс не се съмняваше, че когато се върнат, ще се отвори.

Полетът от тунгуската тайга беше невероятен. Напомняше на Хокинс за бърснещия полет с хеликоптер с опитен и малко луд пилот. Щом минаха през Стената, автопилотът се включи и ги отнесе от тайгата до мястото, което майорът посочи на видеоекрана. Плъзгача се ниско — дъното на машината минаваше само на сантиметри над дърветата и винаги се придържаше възможно най-близо до земята. Скоростта им бе невероятна за такава височина — Хокинс пресметна, че са пътували почти с осемстотин километра в час.

Стигнаха края на гората и майорът върна вниманието си към настоящето. Пред тях имаше дванайсетина метра открито пространство. Отпред бяха паркирани две черни коли с вериги на гумите. Нямаше и следа от охрана. Сърцето му туптеше в ушите. Сетивата му се напрягаха и долавяха неща, които иначе биха останали незабелязани. Когато превключи съзнанието си на бойна готовност, времето започна да тече по-бавно. Тускин посочи с ръка и наклони глава — жестове, които повечето хора не биха разбрали. Майорът изпита близост към своя кръвен брат по убиване. Той отлично го разбираше. Хокинс с равни крачки тръгна напред по голия сняг. Цялото му същество бе насочено към къщата в очакване на реакция.

Тускин се движеше в обхвата на периферното му зрение. Хокинс стигна до дачата и хвърли бърз поглед зад ъгъла. Там имаше веранда, по средата на която се виждаше врата. Майорът погледна през рамо и видя руснака, който му кимна и зави зад ъгъла, като се привеждаше ниско, за да не го видят през прозореца. Изведнъж предната врата се отвори и на прага се появи мъж.

Плазмометът го разсече на две и след по-малко от половин секунда Хокинс стоеше на прага, обливайки стаята с огън. Мъжете умираха още преди да осъзнаят какво става. Майорът отпусна спусъка едва когато отсрещната стена се разлетя на парчета. Надясно се виждаше стълбище. Златистият лъч на другия плазмомет разсече въздуха от дясната му страна и улучи двама мъже от СВР, които

излизаха от другата стая на първия етаж. Тускин влезе и погледна равнодушно димящите трупове.

Спуснаха се заедно по стълбището. Разнесе се глас — някой попита какво става. Тежката стоманена врата в основата на стълбите избухна и Хокинс влезе вътре. Палачът бе толкова изненадан, че първият му куршум се заби в бетона високо над главата на майора. Втори изстрел нямаше. Хокинс сведе цевта на плазмомета и погледна единствения човек в къщата, останал жив.

Генералът беше гол и завързан за две кръстосани греди, завинтени за стената. Автомобилният акумулатор и клещите, оставени върху една количка, говореха достатъчно за грубите методи за извличане на информация, използвани от СВР. Когато влезе Тускин, очите на генерала се разшириха.

— Пьотър! Дошъл си да ме спасиш!

Руснакът не каза нито дума. Освободиха генерала и го измъкнаха по стълбището и през кланицата горе. Спряха само, за да му вземат палто. Когато излязоха, възрастният мъж се свлече на земята и Тускин го преметна през рамото си. След няколко минути стигнаха до плъзгача и вратата се спусна пред тях.

Тускин безцеремонно тръшна генерала на металния под, коленичи до него и изсъска:

— На кого продаде бомбите?

Генералът вдигна очи и мъчително се усмихна.

— О, Пьотър. Питат ме това вече цяла седмица. Не беше нужно да избиваш всички, за да играеш на тази игра. Нищичко няма да кажа. Кой те прати? Колгоров ли? Роскин? Какво ги интересува това?

Тускин извади ножа си.

— Това не е игра, другарю генерал. Никой не ме е пратил. На кого продаде бомбите?

Генералът поклати глава.

— Воювах във Великата отечествена. След това служих четирийсет и осем години. И какво получих? Нищо. Затова се погрижих сам за себе си, както и всички останали в страната. Не се ли предполага, че капитализмът е точно това? Да се грижиш сам за себе си? Допуснах грешка, провалих се и ме хванаха. И ще си умра за това.

Тускин допря ножа до гърлото на генерала.

— На кого продаде бомбите?

Генералът дори не трепна.

— За тази седмица СВР направиха каквото им беше по силите. Не можеш да направиш нищо повече. Аз вече съм мъртъв.

— Не още — измърмори Тускин, плъзна ножа надолу по тялото му и го притисна. — Още не знаеш какво е болка. СВР са аматьори. Но не и аз.

Хокинс безчувствено гледаше, докато писъците отекваха в металния корпус на плъзгача. Тускин умело използваше ножа и причиняваше максимум болка с минимум действителни физически наранявания. Гласът му бе леденостуден.

— Аз не съм от СВР. Вече не съм и от „Спецназ“. Не отговарям пред никого. Има неща, по-лоши от смъртта, другарю генерал. Сега ще ги изпиташ всичките. Ако ми кажеш, ще стане бързо и безболезнено. Дотогава обаче мъките ти никога няма да свършат. Мога да те държа жив. На СВР всъщност не им пука на кого си продал бомбите, защото смятат, че клиентите ти са извън страната и че това вече не е техен проблем. Ти им донесе позор и те не можеха да направят нищо повече по въпроса.

Ножът потрепна и генералът отново изкрещя и се сгърчи.

— Не е като електричеството, нали, другарю генерал? — продължи Тускин. — След тока знаеш, че тялото и умът ти са си наред. Но сега, сега не знаеш какво ще остане след като ножът си свърши работата, нали?

— Защо, Пьотър? — простена генералът. — Защо правиш това с мен? Родината ни предаде! Не им дължиш нищо.

— Дължа нещо на хората — отвърна Тускин.

Хокинс хвана приятеля си за ръката, за да му попречи да нанесе фаталния удар, поклати глава и каза:

— Той ни трябва.

— На хората — повтори руснакът. — На всички онези, които са изживели живота си и просто вярват, че в крайна сметка управниците няма да ги унищожат. — Върхът на ножа потъна в плътта.

Генералът изкрещя и повърна.

— Моля те, Пьотър! Моля те!

— На кого, генерале? На кого? — Тускин се обърна към Хокинс. — Поддръж му главата, за да не мърда.

Хокинс се наведе и сграбчи бялата коса на генерала, а с другата си ръка стисна шията му и го обездвижи. Тускин доближи върха на ножа точно пред лявото око на възрастния мъж.

— Пьотър! Недей! — Окоето хипнотизирано гледаше кървавия връх.

— На кого? Имаш пет секунди или ще ти извадя окоето. После другото. Ще спра кървенето, за да не умреш. После ще те кастрирам. След това ръцете ти. И ще те държим жив. Ще прогорим местата на ампутациите, за да не ти изтече кръвта. — В гласа на подполковника не се долавяше никаква емоция.

— Пет. Четири. Три. На кого, генерале? — Тускин замълча за няколко секунди. — Две. Едно. — Ножът се стрелна напред и прониза окоето. Хокинс трябваше да напрегне всичките си сили, за да удържи тялото, яростно загърчило се от болка. Тускин натисна ножа и окоето изскочи навън, увиснало на очния нерв. Руснакът ловко срязва нерва и окоето се търкулна на земята.

— Престани да крещиш, генерале. Това няма да спаси другото ти око. — Тускин се наведе, взе очната ябълка и я вдигна точно пред здравото око. — Имаш пет секунди или никога вече няма да видиш светлината.

От дупката в черепа на генерала шуртеше кръв.

— Не зная кой беше. — Старецът избълва думите по същия начин, по който преди малко бе повърнал.

— Лъжеш — отвърна Тускин, пусна очната ябълка на земята и я размаза с крак. Звукът накара Хокинс да потръпне.

— Наистина! Не зная. Изобщо не се видяхме лице в лице. Той ми уговори явка, свърза се с мен и ми остави там златото. След като го взех, оставих двете бомби на същото място.

— Златото ли? Платил ти е бомбите в злато?

— Да!

— Един и същ човек ли купи и двете?

— Да!

— Африканец ли?

Последва кратка пауза. Тускин приближи ножа до окоето на генерала.

— Не зная! — поклати глава старецът. — Не беше африканец.

— Но африканците взривиха едната бомба под купола Вредефорт — отвърна подполковникът. — Да не би купувачът да е бил тяхно подставено лице?

— Не зная.

— Губиш ми времето, старче. Кажы тогава каквото знаеш.

— Африканците може да са получили една от бомбите — може и двете. Но човекът, на когото ги продадох, беше руснак. При това военен.

Тускин размени поглед с Хокинс.

— Как разбра?

— Знаеше прекалено много. Играеше майсторски. Знаеше какво точно иска, знаеше и че аз ще, го направя. Беше някой, който ме познава, но не ми позволи да разбере кой е.

Тускин се намръщи и леко сведе ножа.

— Как точно го направи?

Генералът рязко се дръпна, откъсна се от хватката на Хокинс и набучи гърлото си на ножа. Тускин изруга и започна да се опитва да спре артериалната кръв.

— Мъртъв е — каза Хокинс. Тускин неохотно отпусна ръце. Животът на генерала изтичаше на пода.

— Нищо не научихме — горчиво рече той.

— Научихме, че купувачът е бил руснак. И военен. Все пак е някакво начало — отвърна Хокинс.

Подполковникът се изправи.

— А сега какво?

— Отиваме в Южна Африка — каза Хокинс.

— В Южна Африка ли? — попита Тускин.

— Ще приказваме с онези, които са купили от руснака бомбата за купола Вредефорт. Може да знаят кои е бил.

— Мислиш, че втората бомба все още е у този руснак?

— Да.

— Знаеш ли къде са африканците, които са купили бомбата?

— Да. Преди да мина през портала проверих някои неща. Южноафриканската полиция ги е заловила. Мъж и жена. Мъжът се казва Набакту. Участвал е в радикална групировка, отцепила се от Ксантската партия. Помагала му е жена на име Лона. Пратили са един от групата в мината като камикадзе.

— Моите хора не са успели да се доберат до тази информация — отбеляза Тускин.

— Южноафриканските власти го пазят в тайна. Искат да ги разпитат и после да ги убият. Със сигурност няма да допуснат публичен процес. И сега си имат достатъчно неприятности. ЦРУ е получило сведенията от вътрешен източник.

Тускин разбираше ситуацията.

— Знаеш ли къде ги държат?

— В Брандвлей.

Подполковникът подсвирна.

— Базата на техните командири парашутисти!

— Да. — Потвърди Хокинс, докато претъркулваше трупа на генерала по рампата.

— С тях няма да се справим толкова лесно, колкото с тези мърлячи тук. — Тускин се насочи към кабината.

— Прав си, няма — съгласи се майорът. После седна пред контролния пулт и издигна плъзгача във въздуха.

ОТГОВОРИТЕ

Другата страна

— Какво става? — попита Фран. Гледаше огромния масив на Ейърс Рок като хипнотизирана.

Пенкак я хвана за ръката.

— Няма много време. Трябва да се върнем долу. — Тя натисна бутона с хоризонталната линия и дебелите метални стени обгърнаха стъклената капсула. После натисна бутона за надолу и започнаха да се спускат. Асансьорът обаче не спря на етажа, от които бяха тръгнали.

— Ами Дебра? — попита Фран.

— Дебра сама ще разбере — лаконично отвърна Пенкак.

— Ако вече не е разбрала.

— А Дон?

— В момента отиваме при него нетърпеливо отговори възрастната жена. Почакай малко. Всичко ще разбереш.

Тя побутна Фран напред и двете излязоха в коридора.

В края му с плъзгане се отвори врата и зад нея се разкри ярко осветено помещение с бели стени. Дон Батсън беше там.

— Чудех се кога ще дойдете — каза той и пристъпи към Фран, после се обърна към Пенкак. — И сега какво? Съобщи ли й тайната си?

— Аз видях Ейърс Рок, Дон — каза Фран. Гласът ѝ трепереше. — Той е над нас. Но не е същият.

Дон поклати глава.

— Зная. Единствената грешка, която допуснах, беше, че казах каквото знаех на неподходящия човек. Той впи поглед в Пенкак. — Ти си една от тях, нали?

Пенкак нетърпеливо кимна, сякаш въпросът бе несериозен.

— Извинявам се, че те заключихме, но не можехме да ти позволим да кажеш на другите. Когато те пуснахме, тук, не взехме предвид професията ти.

— Какво да каже на другите? — Фран вече беше загубила търпение.

Дон продължаваше втренчено да гледа Пенкак.

— Не би трябвало да те изненадва, че един геолог е в състояние да разпознае собствената си планета. Когато видях стената на пещерата, веднага разбрах точно къде се намираме — след като през последните няколко дни бяхме пробивали през същия пясъчников фелдшпат.

Фран премигна.

— Не разбирам. Как е възможно да сме в Скалата? Къде са всички? И небето — небето беше... — Тя замълча и жално попита: — Къде сме?

Пенкак въздъхна.

— Не „къде“, скъпа. Ключовият въпрос е „Кога?“. — Пенкак я хвана за рамото. В момента няма време да отговоря на всичките ти въпроси. Нещата започват да излизат извън контрол — не че още от самото начало можехме да ги контролираме много.

Изведнъж възрастната жена залитна и Фран и Дон с удивление видяха как като че ли леко избледнява, след което се връща във фокус. Пенкак яростно стисна бастуна и възстанови равновесието си.

— Трябва да ви върнем в съответното време, докато все още можем.

— Но аз не...

— Доверете ми се — рязко каза Пенкак. — Ще ви обясня всичко.

В една от стените се отвори врата и влязоха три фигури. Когато се приближиха, свалиха качулките си и под тях се показаха лица, обезобразени като на Пенкак. Първата нямаше очи — около челото ѝ беше обвита тънка метална пластина, от която излизаха жици и влизаха в тила ѝ. Главата на втората бе съвършено гладка — без никакви уши и нос. Очите бяха раздалечени повече от нормалното и блестяха в странен цвят, какъвто Фран никога не бе виждала. Третата държеше главата си наклонена под ъгъл. От дясната ѝ страна изпъкваше разширен мускул, който изчезваше някъде в робата ѝ.

Беглият поглед, който Фран хвърли на ръцете им, разкри аномалии като липсващи пръсти и обгорена кожа. Обезобразеното лице на първата фигура се сгърчи в тъжна усмивка.

— Сбогом за втори и последен път, Лоис.

Един по един влезлите прегръщаха старицата, без да обръщат никакво внимание на Фран и Дон. После отстъпиха назад и в стената се отвори трета врата. Вътре блестеше черен портал.

— Да вървим — настойчиво каза Пенкак и отново хвана Фран за ръката. Когато заедно, с Дон пристъпиха към искрящо черната повърхност, Фран с удивление забеляза, че от здравето око на старицата се стичат сълзи.

ЮЖНА АФРИКА

Брандвлей, Южна Африка

23 декември 1995 г., 12:00 ч. местно време

23 декември 1995 г., 10:00 ч. по Гринуич

— Имаш ли някакъв длан? — попита Тускин, докато равнините на югозападна Африка прелитаха под тях.

— Ще се приземим точно там, където държат затворниците, и ще ги отвлечем.

— Адски подробно си го разработил — измърмори руснакът. В далечината пред тях се появи ограден лагер, който бързо се приближаваше. — Сигурно ти е трябвало много време, за да го измислиш.

— Точно толкова, колкото и на теб за плана ти за превземане на дачата — отвърна Хокинс.

Когато плъзгачът леко се издигна, за да прехвърли външната стена, подполковникът стисна плазмомета си. Изненадани стражи в пустинна камуфлажна униформа изстреляха няколко хаотични откоса към странния въздухолет, който кацна на малкия плац пред гарнизонния щаб.

Хокинс скочи навън и извика на Тускин:

— Сградата вляво! — И в същия момент майорът усети ударите на куршуми по гърдите си — един от южноафриканските командоси стреляше с автоматичната си пушка по тях. Хокинс разчисти пътя към карцера с плазмомета си, а Тускин стопи вратата. Спуснаха се към подземните килии, в които според откраднатите от Хокинс разузнавателни сведения на Лам държаха Лона и Набакту. След като се избави от последния страж, майорът простреля ключалката и влязоха в килията. Двата затворници лежах почти в безсъзнание до стената на малката мръсна стая.

Хокинс преметна жената през рамото си, Тускин направи същото с мъжа. Залитайки под тежестта на товара си, те се качиха обратно по стълбището, излязоха на плаца и хукнаха към плъзгача. Съпротивата

все още не се бе организирила. Внезапно от един от прозорците на щабната сграда изрева картечница и вдигна около Тускин облак прах. Мерникът бързо се коригира и куршумите попаднаха в лявата страна на руснака и го повалиха на земята. Той се претърколи, после скочи и се наведе да вдигне Набакту, но спря. Главата на африканеца представляваше каша от кръв и мозък. Тускин се обърна и прати няколко откоса към сградата, поваляйки цели стени. Картечницата млъкна, щом Хокинс се скри в плъзгача, руснакът прекрати огъня и го последва. Рампата се вдигна и вратата се затвори.

Куршумите тракаха глухо по корпуса на машината. Тускин изтича в кабината и активира плъзгача. Когато машината се издигна и се отдалечи на безопасно разстояние. Подполковникът отиде при Хокинс в пътническото отделение. Американецът преглеждаше раните на чернокожото момиче.

— Как е?

Хокинс продължи работата си и в движение му показва различните наранявания.

— Пускали са електрически ток по зърната на гърдите и във вагината ѝ. Били са я по петите. Три пръста на дясната ѝ ръка са счупени. Има поне две пукнати ребра. Мисля, че белият ѝ дроб не е засегнат. Има и следи от изгаряне.

— Тускин кимна — обичайните груби методи, използвани от полицейските държави, за да изтръгват информация или просто за наказание, с цел да поддържат режима със страх.

— Мислех си, че на власт са дошли нови хора — отбеляза той.

— Нови хора, същата стара гадост — отвърна Хокинс. — Междуплеменните борби са също толкова страшни, колкото и междурасовите.

— Кой сте вие? — Първите думи, изречени от подутите устни на Лона, едва се чуваха. — Къде е Набакту?

Тускин я изглежда безизразно. Ръката му вече се насочваше към ножа на колана му.

— Мисля, че този път няма да ти трябва — тихо му каза Хокинс. — Според мен вече са я пречупили. — Той я погледна. — Трябва да ни кажеш за бомбата.

— Бомбата — вцепенено повтори Лона. — Казах ви за бомбата. Казах ви, че беше само една. Няма повече.

— Има още една — възрази Хокинс.

— Няма — повтори Лона. — Имахме само една.

— Знам, че сте купили само една. Но човекът, който ви я е продал, е купил две с вашето злато. Трябва да разберем кой е той.

— Казах ви — беше, руснак.

— Разкажи ни всичко за него. Видяхте ли го лице в лице?

Лона бавно кимна.

— Срегнахме се веднъж. В Ангола. Когато му платихме. Обеща да ни даде бомбата и го направи. Аз не исках да му се доверяваме, но Набакту каза, че нямаме избор. — Тя с мъка повдигна глава и се огледа. — Къде е Набакту? Къде съм?

— Как изглеждаше руснакът? — попита Тускин, като се наведе над нея.

— Плашеше ме. Очите му бяха мъртви. И преди съм виждала такива очи — така изглеждат работниците в мините след шест месеца под земята. Но неговите бяха още по-ужасни. Спокойно би могъл да ни убие, докато разговаряхме. Не зная защо ни даде бомбата — вече беше взел златото ни. Набакту каза, че е така, защото бил професионалист. Мъж, който държи на думата си.

— Как изглеждаше? — повтори Тускин, като галеше с длан дръжката на ножа си.

Хокинс ѝ даде глътка вода и тя съсредоточено затвори очи.

— Висок. Като теб. Белокос. Слаб. Много слаб. Лицето му беше сбръчкано — човек, който е прекарал много време на открито. — Очите ѝ се отвориха, внезапно осенени от спомен. — Имаше голям пръстен на дясната ръка. С черен камък, на който беше гравирани някакъв символ.

С блеснал поглед Тускин коленичи до нея.

— Какъв символ?

— Приличаше на птица.

— Ястреб с протегнати нокти ли? — попита руснакът. — Гравирани с червено върху черния камък? — той вдигна пред очите ѝ собствената си ръка и посочи. — Като този ли беше?

Момичето кимна.

— Същият.

— Мамка му! — измърмори Тускин и погледна Хокинс.

— Зная кой е. — После протегна към него ръката си. — Такъв пръстен носят само хора, които са работили в „Спецназ“ повече от двайсет години и достойно са носили службата си. Само един мъж с такъв пръстен отговаря на описанието. И той е единственият, който би могъл да го направи.

— Кой? — попита Хокинс.

— Полковник Иван Сергот. Беше ми командир, когато влязохме в Кабул. Стар приятел и боен другар.

— За какво му е на този твой стар приятел и боен другар ядрена бомба? — попита майорът.

Тускин кимна замислено.

— Сега вече всичко се връзва. Заради сина му е.

— Заради сина му ли? — объркан попита Хокинс.

— Синът му беше пилот на военен хеликоптер. Умря от радиационно отравяне след полети над черnobилската електростанция, когато изливаха бетон върху главния реактор. Погребах го там заедно с другите екипажи. Просто изсипаха бетон върху труповете им, защото бяха прекалено заразени, за да ги пренасят другаде.

— Боже Господи — промълви Хокинс.

— За известно време Иван превъртя. Свалиха го от командирското място и преди година го пенсионираха. Последния път, когато чух за него, живеел някъде близо до Черно море.

— Сигурен ли си, че е той? — попита Хокинс.

Тускин се изправи. Момичето вече не го интересуваше.

— Има само един начин да разберем. — Той тръгна към кабината на плъзгача. — Хайде да кацнем, за да я оставим, и после поемаме на север. Ако предположението ми е вярно, мисля, че зная къде може да е отишъл.

СЪТРУДНИЧЕСТВОТО

Ейърс Рок, Австралия

23 декември 1995 г., 20:30 ч. местно време

23 декември 1995 г., 11:00 ч. по Гринуич

Руският адмирал дълго гледа черната Стена. Накрая се обърна към Лам.

— Същата е като онази на снимките, които ми пратиха от тунгуската тайга. Разказът на вашия майор Хокинс е същият като на нашия подполковник Тускин. А за него се смята, че е изключително сигурен човек.

Стомахът на Лам все още беше свит. Хеликоптерът К-25, докарал командващия руския флот до южното крайбрежие на Австралия, бе кацнал преди половин час и през цялото това време той беше разказвал за събитията на човека, на когото през последните няколко дни с всички сили се бе мъчил да не позволи да научи какво става. За Лам тази промяна беше странна и му бе трудно да се приспособи към новите условия.

— И сега какво? — попита адмиралът. — Вече видях всичко и мога да докладвам на началниците си, но какво означава това?

Лам сви рамене.

— Не зная. Мисля, че сега трябва да решават вашият и моят президент. — Той погледна руснака в очите. — За мен това означава да престанем да си играем игри — поне засега — и да започнем да си сътрудничим.

КРАТЕРЪТ

Метеоритния кратер, Аризона

23 декември 1995 г., 04:00 ч. местно време

23 декември 1995 г., 11:00 ч. по Гринуич

Фран пристъпи в мрака и леко залитна, когато вместо под усети под краката си неравна пръст. Високо горе светеха бледи звезди, но всичко наоколо ѝ тънеше в мрак. Сякаш се намираше на дъното на огромен котел, над който се очертаваше кръгът на небето.

— Къде сме? — попита тя.

Отговори ѝ Дон.

— В Аризона. Бил съм тук. Намираме се на дъното на Метеоритния кратер. Разбира се, не зная кога сме — прибави той.

— Предположението ти за мястото е вярно — потвърди Пенкак.
— А моментът е вашето настояще.

— Значи не се нуждаете от конкретни обекти като в тунгуската тайга и Ейърс Рок, за да пътувате във времето? — попита Фран.

— Не — отвърна Пенкак. — И пътуване не е точната дума. От контролната си зала в бъдещето ние огъваме пространството и времето. Можем да пътуваме до което и да е време и място на планетата. Дебра Леви беше права в предположението си за тунелите, но подцени степента, до която може да се усъвършенства системата — а това е изключително интересно, като се има предвид, че в нашата история тя е един от основните членове на екипа, разработил пътуването във времето.

— Тогава за какво беше целият този театър в Ейърс Рок, щом не е било необходимо? — попита Дон.

— О, естествено, че беше необходимо — отвърна Пенкак, вдигна бастуна си и примижа към дръжката в мрака — Имаме само един час. Ще се опитам по възможно най-добрия начин да ви обясня какво стана. Най-вероятно е тъкмо вие двамата да разберете какво всъщност се случи — какво продължава да се случва. Така и трябва да бъде — вие трябва да съхраните това знание. Много хора отдадоха живота си,

за да се стигне дотук. И в продължение на един час няма да разберем дали изобщо сме постигнали някакъв успех. Ако сме успели, аз и другите като мен ще престанем да съществуваме.

Чернобил, Украйна

23 декември 1995 г., 14:10 ч. местно време

23 декември 1995 г., 11:10 ч. по Гринуич

На хоризонта се извисяваше огромната планина от бетон, която някога беше представлявала чернобилската ядрена електростанция. Тускин спусна плъзгача над двулентов асфалтов път, покрит със снежни преспи.

— Мислиш ли, че е дошъл тук? — попита Хокинс, когато машината се приземи с леко тупване.

— Сигурен съм — отвърна руснакът. — Въпросът е дали все още е в района.

Вратата се отвори и слязоха.

Каква е степента на радиоактивно заразяване?

— Имаме половин час без вредни ефекти. А после... — Тускин сви рамене, — после вече можеш да си стоиш колкото искаш. — Той присви очи срещу пронизващия вятър и посочи през пътя. — Там. Там е масовият гроб. Преди три години заедно със Сергот трябваше да проучим района. Летяхме ниско и бързо с хеликоптери и правихме снимки, които учените да анализират. Всички получихме стабилна доза радиация, но на правителството изобщо не му пукаше. Сергот ми показва гроба. Ужасно е озлобен — излишно прибави Тускин.

Хокинс отлично разбираше злобата на руснака, загубил сина си. Наведе се и огледа земята.

— Някой е идвал тук с камион. — Той се пресегна и разчисти с гола ръка прясно натрупалия сняг. — Виж, има замръзнали следи от гуми.

Тускин ги разгледа.

— Военен камион с осем колела. Трябва да е бил Сергот.

— Къде ли е отишъл? В стария реактор?

Тускин поклати глава.

Може да е навсякъде. Тези следи са отпреди няколко дни. Възможно е да е в предградията на Москва или да седи до сградата на

реактора с бомбата и просто да чака подходящия момент да натисне копчето. Едно е сигурно — щом е дошъл дотук, той е получил фатално облъчване, така че няма какво да губи. — Руснакът потърка брадичката си. — Хайде да проверим при сградата на реактора. Може да го открием там. Ако не успеем, на няколко дни път оттук има много вероятни цели, към които да се насочи, за да си отмъсти. Ще трябва да помислим логично.

Качиха се в плъзгача и удивено спряха пред облечената в черна роба фигура вътре.

— Следата тук е студена и няма много време. — Беше същият металически глас, който познаваха като Говорителя.

— Знаеш ли къде е другата бомба? — попита Тускин.

— Той се насочи към Капустин яр.

— Мамка му! — избухна руснакът. — Трябва да го спрем!

— Какво има при Капустин яр? — попита Хокинс.

Тускин залитна към пейката и седна, без да обръща внимание на фигурата в черната роба.

— Трябваше да се сетя. Сергот не би жертвал живота си за безполезен жест. Той е избрал целта, която би имала най-голям ефект.

— Какво има при Капустин яр? — повтори Хокинс, разтревожен от вълнението на Тускин.

— Военен арсенал. За ядрени оръжия. Там са складирани и СС-27.

— Хокинс се намръщи.

— СС-27 ли? Мислех си, че последният ви модел стратегическа ракета е дващсет и четворката.

— Така смятат почти всички. Дващсет и седмицата обаче не е проста ракета — направо може да се нарече оръжието на Страшния съд. Участвах в проверката на охранителната система на арсенала в Капустин яр, Сергот също. Обясниха ни какво има вътре и дори аз се уплаших. Дващсет и седмицата е радиоактивно мръсна. Взеха стари ракети от космическата програма и им монтираха системи за насочване. После поставиха в бойната глава сравнително малко количество ядрен експлозив и го заобиколиха с ядрени отпадъци. Ние имаме много повече ядрени отпадъци, отколкото могат да си представят на Запад. Всички бойни глави, които трябваше да унищожим след края на студената война... Западът не ни помогна да

се освободим от плутония, а отпадъците все трябваше да идат някъде...

— Когато бойната глава на СС-27 избухне — продължи Тускин, — отпадъците се разпространяват с горещите частици от самата бомба и предизвикват дългосрочно заразяване. Двайсет и седмиците са само дваайсет на брой, но се смята, че това е достатъчно, за да покрие изцяло Европа с такова високо равнище на радиация, че да направи континента необитаем за поколения напред.

— Господи! — избухна Хокинс. — Това е ужасно! Значи не си имаме работа само е една бомба. — Той се обърна към говорителя. — Ако през цялото време си знаел къде е другата бомба, защо не ни каза?

Говорителя не помръдна. Механичният му глас не издаваше никакви чувства.

— Не можем да се намесваме. Вие сами трябва да промените нещата.

— Тогава защо сега си тук? — попита Хокинс.

— Защото времето ни свършва. Повече не можем да контролираме събитията, както си мислехме преди. Променливите величини са прекалено много. Успех.

— За какво говориш? Какви събития да контролирате? Какво изобщо става? — попита майорът, докато Тускин вървеше към кабината.

В отговор се появи черен портал. Говорителя мина през него и изчезна.

Метеоритния кратер, Аризона

23 декември 1995 г., 04:20 ч. местно време

23 декември 1995 г., 11:20 ч. по Гринуич

— Коя си ти? — попита Фран. Трепереше от студения нощен въздух.

— Името ми няма значение — отвърна Пенкак.

— Но не си Пенкак?

— Спокойно можеш да ме наричаш така. Приех нейната самоличност през 1954-та, когато тя загина в автомобилна катастрофа. Оттогава водя нейния живот.

Фран зададе въпроса, който най-много я тревожеше.

— Защо? Защо правите всичко това? Защо се преструвахте на извънземни?

— В известен смисъл ние сме извънземни — отвърна Пенкак. — Бъдещето, от което идваме, е много различно от онова, което познавате. — Тя замълча за миг. — Но наистина има основателна причина, поради която постъпихме по този начин, и именно ти от всички хора на земята би трябвало да я разбереш. В нашето време също имаме статистическо прогнозиране — много по-усъвършенствано от твоето. Ние обърнахме процеса в търсене на критичния възел, към който да можем да се върнем. Когато попитахме компютрите как да постигнем целта си, най-благоприятното решение — единственото възможно решение — беше да поставим пред хората от миналото извънземна заплаха, нещо, срещу което различните страни и сили да се обединят.

— Каква е била целта ви? — попита Батсън.

— Да променим историята си — отвърна Пенкак.

— Но защо ние? Защо сега? — попита геологът.

Пенкак погледна към някакви блестящи цифри на дръжката на бастуна си.

— Защото в моето минало близо до секретен склад за ядрено оръжие на хиляда деветстотин и двайсет километра югозападно от Москва след трийсет и две минути избухва ядрена бомба. Горещите частици от тази експлозия покриват по-голямата част от Европа, като в крайна сметка обхващат целия свят и оказват драстично въздействие върху, живота на планетата. Следва икономически и политически хаос и светът изпада в нещо, което се нарича Трета световна война, но по-подходящото му наименование е Хаоса. — Тя посочи гърдите си. — Аз съм един от сравнително здравите хора от моето време. Точно преди да тръгнем сами видяхте някои от другите.

— Защо просто сами не спрете бомбата? — попита Фран. — Защо изобщо сте позволили взривяването на първата в купола Вредефорт, щом сте знаели за нея и сте могли да се върнете назад във времето, за да го предотвратите?

— Ако можехте да се върнете назад във времето, какво щяхте да направите, за да предотвратите Първата световна война? — попита Пенкак. — Нима щяхте да се върнете няколко минути преди атентата срещу ерцхерцог Франц Фердинанд и да убиете атентатора? — Тя не

изчака да, ѝ отговорят. — Но така няма да разберете дали сте успели чак до момента на убийството и какво би станало, ако сте сгрешили, нали? Може да е имало заговор на няколко конспиратори, за който никой да не е знаел, и ако спрете първия атентатор, по-нататък по улицата би могъл да чака втори, който да постигне същия резултат. И дори тогава, ако успеете да попречите на убийството на ерцхерцога, дали това непременно би предотвратило избухването на войната? Или само би я забавило, с възможност за още по-ужасни резултати? До тази война са довели много фактори, както е с всяка война. Атентатът е бил само искрата. Предотвратяването ѝ просто би позволило на друга, потенциално по-опасна искра, да разпали конфликта. Същото се отнасяше и за нас, когато анализирахме миналото. Що се отнася до това някой от нас да се върне назад и да се опита да ви каже, че сме от бъдещето — щяхте ли да ни повярвате повече, отколкото повярвахте на извънземната теория, дори когато беше подкрепена с категорични доказателства? И даже да бяхте повярвали, щяхте ли да се промените? Знаете също толкова добре, колкото и аз, че хората се променят, когато бъдат принудени. Трябваше да ви принудим и дори сега не сме сигурни в каква степен сме успели. Ето защо вие двамата трябва да сте единствените, които знаят истината. Правителствата трябва да продължават да вярват в извънземната, опасност.

Пенкак се подпря на бастуна си.

— Ние имахме няколко цели, които трябваше да постигнем едновременно. Трябваше да оставим първата бомба да избухне, за да привлече вниманието към проблема. Вие можете да се възстановите от тази експлозия. Всъщност тя би трябвало да ви подтикне към по-сериозен контрол над ядрените оръжия. Предотвратяването на избухването на втората бомба просто е едно от няколкото неща, които стават, за да променят хода на историята ни. Дори в този момент между световните лидери се водят безпрецедентни разговори, съсредоточени върху онова, което те мислят — и което ние искаме да мислят, — че са открили в Ейърс Рок и в тунгуската тайга. Това сътрудничество е жизненоважно за промяната на бъдещето и за оцеляването на човечеството. И ако някъде наистина съществува някаква форма на Коалиция — а нашите компютри показват, че най-вероятно съществува — ние ще бъдем приети в нея като цивилизована раса.

Пенкак неочаквано замълча и изненадано се огледа. Въпреки слабата светлина Фран видя как старицата за миг избледня и после отново се върна в предишното си състояние.

— Какво става с теб? — попита Фран.

— Историята вече е малко по-различна от онази в моето минало — отвърна Пенкак. — Все още не чак толкова много, че нещата да не доведат до същите резултати, но въпреки това различна. Ние не сме в състояние да контролираме времето — можем само да пътуваме в него. Намесихме се в онова, което се е случило в нашето минало, и щом действията ни предизвикат необратима промяна, ще престанем да съществуваме.

Тя мрачно се усмихна.

— Или поне така казва компютърът. Никой не знае със сигурност, защото никой досега не го е правил. В моето бъдеще ние открихме пътуването във времето само месеци преди да реализираме плана си. Аз изживях цял живот на възрастна тук в миналото, но за моите колеги в бъдещето от тръгването ми са минали само няколко седмици. Избледняването ми е резултат от вълните, които промените вече предизвикват. Фактът обаче, че още съм тук, означава, че нито една от настъпилите до този момент промени не е достатъчно значителна, за да промени действително моето минало и вашето бъдеще... Ти, Фран, говори за историята като за река, чието течение много трудно може да се промени. Досега ние само хвърляхме камъни във водата. Но когато течението наистина се промени, за нас в бъдещето това ще е от огромно значение. Нашият времеви канал ще пресъхне и ние ще изчезнем.

— Как унищожихте „Вояджър“? — неочаквано попита Батсън.

— Поставих в него бомба със закъснител още през 1972-ра, докато го сглобяваха. Знаехме точния момент, в който искахме да бъде унищожен, така че през всички тези години той пътуваше през Слънчевата система с бомбата на борда.

— Ами съобщенията за Леви?

— Пратиха ги моите колеги. Изненадах се от бързината, с която тя разбра как ги пращат. Вие трябваше да засечете само предназначенията, за вас част — двете съобщения за Леви. Частта, която изчезваше, беше разговор с моите колеги. — Пенкак повдигна странния си бастун.

— Приемникът е в дръжката. Трябваше да поддържам постоянен контакт.

— Ами този кратер? — попита Дон. — Наистина ли е бил образуван от метеорити?

Пенкак вдигна деформираните си рамене.

— Не зная. Наистина съм проучвала кратера и смятам, че най-вероятно е образуван при ядрена експлозия, но нямам представа как би могло да се случи. Събрахме всички възможни съществуващи геологични особености и ги свързахме в правдоподобна история, наред с други фактори, които можехме да манипулираме, за да убедим лидерите на вашия свят, че съществува извънземна заплаха. Остава да видим как сме се справили. Трябва да признаете, че разиграхме много реалистичен и правдоподобен сценарий.

— Защо ние? — върна се към първия си въпрос Фран. — Защо ние двамата с Дон?

— Заради вашия син.

— Нашият син ли? — рече Батсън. — Та ние почти не се познаваме. Защо във вашето минало ще имаме син?

— Защото участвате в проекта „Хермес“. Когато настъпи Хаоса, правителствата евакуираха участниците в проекта „Хермес“. Отначало в Западна Вирджиния. После, след размяна на ядрени удари между Китай и Съединените щати, по-голямата част от Северна Америка стана необитаема и оцелелите бяха преместени в Австралия. Години живяхте в херметично затворен подземен комплекс под Ейърс Рок и работехте по проекти за възстановяване на една вече невъзстановима планета. Вашият син е лидерът, подтиквал ни напред през всички тези години, въпреки че прогнозите ни показваха единствено бавна и мъчителна смърт. Той ни подтикваше до онзи момент, в който разработихме пътуването във времето и после оглави групата, планирала цялата тази операция.

Последва продължително мълчание. Някъде от ръба на кратера се разнесе вой на койот.

— Наистина ли смяташ, че нещата ще се променят към по-добро, ако Хокинс и Тускин предотвратят избухването на втората бомба?

— Нещата вече се промениха — каза Пенкак. — Не може да стане много по-лошо от настоящето, което познавам. Човешката раса загива като вид, плътно следвана от всичко останало на планетата.

Нашите най-благоприятни прогнози ни дават само още дванайсет години и три месеца до изчезването на човечеството. Ние в бъдещето няма какво да губим освен още няколко години мизерен живот.

— Ами Дебра? — неочаквано попита Фран. — Защо не дойде с нас?

Пенкак въздъхна.

— Избухването на бомбата в Русия беше само началото на края. Човечеството не се стресна дори тогава. Руснаците подозираха, че зад експлозията стоят американците. Американците пък подозираха руснаците, че се опитват да унищожат Европа. Европейците бяха прекалено заети да умират, за да подозират когото и да било. Със загубата на индустриалните европейски държави и на южноафриканското злато южното полукълбо потъна в икономическа и екологична криза. Китай удари Япония. Размяната на ядрени удари между Съединените щати и Китай беше резултат от опита на американците да попречат на инвазията. Разбира се, фактът, че в резултат на войната японските острови станаха необитаеми, не спря никого. Но дори тогава, сблъскали се лице в лице с изчезването на човечеството, правителствата продължиха да действат едно срещу друго. Леви беше включена в проекта „Хермес“. Тя се присъедини към вас в подземния бункер, но работата ѝ беше далеч по-различна от вашата. Трябваше да работи върху унищожителни оръжия — последният опит на американското правителство за създаване на абсолютното оръжие. И отлично се справи с тази задача. — Пенкак погледна Фран. — Ти позна Ейърс Рок веднага, но скалата беше различна, нали?

— Изглеждаше изтърбушена — потвърди Фран.

— Така е. Когато провеждахме тази операция, войната все още продължаваше — каза Пенкак. — Австралия беше последният обитаем континент и сами можяхте да се убедите до каква степен — трябваше изцяло да пречистваме въздуха, който изпомпвахме от повърхността. Останките от американското правителство и проекта „Хермес“ се преместиха в Австралия през двайсет и третата година от Хаоса. Ние построихме и обитавахме този огромен подземен комплекс под повърхността на Скалата. Леви беше основният член на екипа, който разработи теориите, позволили създаването на плазмометите. Една отцепническа група консерватори използва тези оръжия срещу

поддържащите ни инсталации извън Ейърс Рок, когато разбраха за плана ни да променим миналото и да унищожим нашето настояще. Успяхме да ги спрем, но само колкото да имаме време да реализираме проекта си. Ти видя какво направиха оръжията им с Ейърс Рок. Руснаците — каквото остана от тях — също разработваха свои собствени оръжия. Другите трима души, чиито имена пратихме на руснаците, бяха участници в тази група. Смъртта им предполага промяна на нашето бъдеще дори бомбата да избухне, защото няма да са там, за да завършат тяхното оръжие, използващо лъчи от елементарни частици, усъвършенствано двайсет и пет години след началото на Хаоса. Не ни е известно дали няма да ги заместят други, които да го довършат. Единственото, което знаем, е, че след двайсет и седем минути може да стане първата голяма промяна. А може и да не стане. Всичко друго е от второстепенно значение.

Фран вдигна поглед нагоре — откъм изток ръбът на кратера започваше да изсветлява. Потръпна от студа и се зачуди къде ли е в този момент Хокинс и колко е близо до успеха.

Околностите на Центъра за изпитание на стратегически оръжия „Капустин яр“, Русия

23 декември 1995 г., 14:40 ч. местно време

23 декември 1995 г., 11:40 ч. по Гринуич

Руснакът шофираше, седнал в собствените си изпращания. Вече не беше в състояние да контролира, телесните си функции. Но той дори не го забелязваше, тъй като болката, която разяждаше умиращото му тяло, надхвърляше такива тривиални усещания. Единствено силата на решимостта му позволяваше да продължи да управлява камиона по пустия черен път. Знаеше, че е близо, защото преди петнайсет минути бе минал покрай първите предупредителни знаци за навлизане в забранена зона. След пет-шест километра щеше да стигне до външната ограда. Нямахше намерение да отива чак толкова надалеч. Още един-два километра щяха да са достатъчни, та зарядът на бомбата да превърне в пара по-голямата част от главната сграда на арсенала — и специално подвижните ракетни установки СС-27.

Той плъзна треперещата си ръка по джоба на якето си, за да се увери, че дистанционният детонатор все още е там. Предишния ден бе

подготвил бомбата, защото знаеше, че днес няма да е достатъчно добре, за да свърши сложната работа по свързването на жиците. Сега единственото, което трябваше да направи, беше да отвори капака на детонатора, да натисне бутона — и всичко щеше да е свършено.

Гледаше пътя толкова напрегнато, че му трябваше известно време да разбере, че нещо препречва слънцето и че камионът се движи в сянка. После бавно осъзна воя навън. Вятърът се вихреше наоколо и навяваше сняг във въздуха. Руснакът натисна спирачката и като свали прозореца, се подаде навън да погледне какво става.

Пет метра над него Тускин се провеси от отворената врата на плъзгача и във възрастния мъж, присвиващ очи срещу дюзите, позна Сергот. Помисли дали да не стреля с плазмомета, но бързо отхвърли тази идея. Сергот можеше да е приготвил автоматичен детонатор и в този случай бомбата щеше да се самовзриви. Възможно бе и самата бомба да е в кабината, а подполковникът не беше сигурен какво ще е въздействието на плазмомета върху нея.

— Най-близкото място за приземяване е след двеста метра! — извика Хокинс в ухото му.

— Той спира! — надвика рева на дюзите Тускин. — Няма време да кацаме!

Вратата на камиона се отвори и Сергот слезе. Държеше нещо в дясната си ръка. И Тускин взе решение. Прокле се, че бе свалил предпазния си костюм и скочи през отворената врата върху стария си приятел.

Чу изпукване и разбра, че левият му крак е счупен. В същия миг усети, че няколко ребра от страната, с която се блъсна в Сергот, се пукат и се забиват в левия му бял дроб. Без да обръща внимание на болката, той сграбчи ръката на Сергот с всичка сила. Възрастният мъж бе зашеметен от неочакваното нападение и отчаяно се мъчеше да отвори капака на детонатора. Тускин го ритна с дясното си коляно и заби палец в китката му, за да го накара да отвори пръсти. В мига, в който хвана кутията, чу пистолетен изстрел и в корема му се заби едрокалибрен куршум. Тускин запокити детонатора встрани и викна на Хокинс, който висеше от вратата на плъзгача над тях.

— Стреляй!

Сергот стреля втори път, от упор, и Тускин изпусна ръката му. Над очите му се спускаше мрак. Чу пропукването на плазмомета

отгоре и на лицето му за стотна от секундата се изписа усмивка. После усмивката изчезна в огнения вихър, обгърнал и двамата.

Хокинс внимателно приземи плъзгача и тръгна към камиона. Заобиколи черното овъглено петно — допреди малко това бяха двама мъже, вкопчени в смъртна схватка — и вдигна платнището на каросерията. Бомбата беше там. Майорът се качи в кабината, откара камиона при плъзгача и качи бомбата на борда.

После полетя към тунгуската тайга.

ВРЕМЕТО

Метеоритния кратер, Аризона

23 декември 1995 г., 04:55 ч. местно време

23 декември 1995 г., 11:55 ч. по Гринуич

— Пет минути — промълви Батсън, като погледна фосфоресциращия циферблат на часовника си. Сивотата на източния хоризонт се беше превърнала в постоянно изсветляващ червеникав отблясък, предвещаващ изгрева на слънцето.

— Защо са те пратили в миналото преди толкова много години? — попита Фран.

През последните десет минути Пенкак избледняваше и се връщаше във фокус на всеки трийсет секунди.

Трябваше да помогна за организирането на целия сценарий тук, в Съединените щати — отговори уморено старицата.

— Затова си написала всички онези статии за ядрени експлозии, довели до образуването на кратерите, нали? — обади се Дон.

Пенкак кимна, после каза:

— Но имах и много друга работа. — Тя замълча за миг, избледня и отново доби предишните си очертания. Гласът ѝ трепереше. — Трябваше да следя определени събития и хора. Трябваше да наблюдавам всички вас в различни моменти. Колегите ми също ви наблюдаваха. Фактите бяха събрани в книгите и компютрите ни, но искахме да научим всичко за самите вас — дали сте в състояние да се справите със задачите, които ви очакват.

— Ти единствената ли беше? — попита Дон.

Пенкак въздъхна.

— Не. Съпругът ми се върна в миналото по същото време, по което и аз. Само че той отиде в Русия, при това още по-рано — през четирийсет и трета.

— Феликс Зигорски! — възкликна Фран.

— Да, Можехме да се виждаме само по веднъж на няколко години. После той умря — през деветдесета. Но дотогава беше

свършил работата си така, че реализирането на плана да продължи и без него.

— Жертвала си много, за да промениш нещата — каза Фран.

Пенкак я погледна в очите и тихо каза:

Нашите жертви ще са напразни, ако отсега насетне вие не направите своите.

Тунгуската тайга

23 декември 1995 г., 17:57 ч. местно време

23 декември 1995 г., 11:57 ч. по Гринуич

Противовъздушните системи около обекта в тунгуската тайга дори нямаха възможност да стрелят, когато плъзгачът се вмъкна в портала със скорост триста и двацет километра в час. Седнал в кабината, Хокинс потръпна. На екрана пред него се виждаха само дървета и едва в последната секунда въздухолетът се плъзна над ръба на шахтата и потъна право в черната Стена.

Озова се от другата страна още преди да осъзнае какво се е случило. Без да има нужда от направляване, плъзгачът намери пътя си в подземния комплекс до вратата на асансьора. Тя се отвори и Хокинс кацна и спусна бомбата по рампата. Неочаквано се появиха три фигури, облечени в роби.

Хокинс подпря двата плазмомета на сандъка с бомбата, изправи се и каза:

— Намерих, втората бомба. Подполковник Тускин загина, за да успеем.

— Да, виждаме, че си я донесъл, майор Хокинс. — Думите като че ли се разнасяха от фигурата по средата. — Остават само няколко минути. — Говорителя свали качулката си и разкри обезобразеното си лице. — Казвам се Рейнор. Аз съм човек като теб и идвам от твоето бъдеще.

Хокинс дори не мигна. По време на пътуването към портала беше успял да подреди много парченца от мозайката.

— Вие се опитвате да промените историята, нали? — попита той.

— Ние вече променихме историята, след като бомбата е тук. Трябваше да избухне след две минути и двацет и три секунди. Това

няма да стане и този комплекс, а и аз и колегите ми, ще престанем да съществуваме. Това бъдеще ще престане да съществува.

Хокинс изтощено сви рамене.

— Не ми прилича на бъдеще, което да ми хареса.

— И не е, Рейнор пристъпи напред. — А собственото ти бъдеще не те ли интересува?

Хокинс поклати глава.

— Не. Тук е също толкова подходящо място да умра, колкото и навсякъде другаде.

— Но това не е твоето време — отвърна Рейнор. — Това е нашето време. — На стената се появи черен портал. — Трябва да се върнеш.

— Ами другите? — попита майорът.

— Фран Волкърс и Дон Батсън вече се върнаха. Дебра остава тук.

— Тя ли реши така?

Да. Тя реши така. — Трите фигури избледняха и почти изчезнаха, после отново се появиха. — Може да не сме в състояние да държим портала отворен още дълго. Върви!

Хокинс разкопча предпазното трико и го метна върху сандъка с бомбата. После се приближи до портала и мина през него, без да поглежда назад.

Метеоритния кратер, Аризона

23 декември 1995 г., 04:59 ч. местно време

23 декември 1995 г., 11:59 ч. по Гринуич

— Една минута — съобщи Батсън.

— Какво ще стане сега? — неочаквано попита Фран. — Какъв е според прогнозите ви най-вероятният ход на събитията, ако бомбата не избухне и правителствата си сътрудничат?

Пенкак се усмихна.

— Вие, скъпа, ще доживеете, за да разберете това. — Усмивката на старицата се стопи и избледня — тя цялата избледня и изчезна, и Фран и Дон останаха сами.

— Стана — промълви Дон.

Фран вдигна поглед към ръба на кратера, огрян от първите слънчеви лъчи.

— Засега. Но от нас зависи да направим така, че нещата да се оправят. — Тя хвана ръката на Дон. — Догоре има много път. Трябва да тръгваме.

Двамата заедно поеха по виещата се нагоре пътека.

Ейърс Рок

23 декември 1995 г., 21:30 ч. местно време

23 декември 1995 г., 12:00 ч. по Гринуич

Стената изчезна и на мястото ѝ остана гола скала. Руският генерал се обърна и погледна Лам.

— Двайсет и четирите часа изтекоха.

— Да — каза Лам. — И те затвориха портала.

— От двайсет и четири часа го правят непрекъснато с тунгуския портал — отбеляза генералът, вдигна ръка към ухото си и натисна слушалката, за да чува по-добре. — Пак са го затворили. Точно преди три минути вътре е влетяла странна машина. — Генералът пусна слушалката и тържествено погледна Лам. — Какво според вас е решението на Коалицията?

Лам почувства как нещо в него изчезва и изведнъж се усети лек и свободен. Не беше се чувствал така от години. Вдигна ръка и я сложи на рамото на руснака.

— Възможно е никога да не узнаем. Можем само да се надяваме, че ще разширят границите си. В противен случай — е, така или иначе трябва да се обединим и да се подготвим или за евентуално приемане в Коалицията, или за война с Рояка. Но вече няма да се чудим по кой път да тръгнем — други го избраха вместо нас.

ЕПИЛОГ

Лийсбърг, Вирджиния

12 септември 1991 г., 14:00 ч. местно време

12 септември 1991 г., 19:00 ч. по Гринуич

Ръцете му трепнаха на волана и пикапът насмалко не излезе от пътя.

— Внимавай, скъпи! — възкликна Мери и стисна ръката му.

Той отби встрани и спря.

— Какво ти е? — попита Мери и го погледна загрижено. Хокинс се отпусна на облегалката и погледна жена си — жива и кипяща от енергия, огряна от слънчевата светлина, която нахлуваше през предното стъкло.

— Добре ли си?

Той кимна.

— Добре съм. Нищо ми няма. — Потисна объркването си и се насили да се усмихне. — Коя дата сме днес?

— Двайсет и втори юни.

— Коя година?

— О, я стига! — засмя се тя.

— Моля те, Мери, просто ми кажи коя година сме.

Тя видя сълзите в очите му и усмивката ѝ се стопи.

— Хиляда деветстотин деветдесет и първа.

Той изключи двигателя и я прегърна, притисна я към себе си.

— Знаеш ли? — каза Хокинс. — Искаш ли да поседим малко тук? — И я прегърна още по-силно и зачака. Минутите минаваха и той най-после разбра, че е в безопасност и че сега бъдещето е много различно.

Ейърс Рок, Австралия

6 юли 2018 г., 04:30 ч. местно време

6 юли 2018 г., 19:00 ч. по Гринуич

Светът около Дебра се разтвори, сякаш всичко изчезваше и тя беше единствената стабилна точка. Последва бял проблясък и след това, в зашеметяваща палитра от багри, всичко отново се върна на фокус — само че не бе същото като преди.

Ейърс Рок се извисяваше непокътнат и величествен под ранното следобедно слънце. На мястото на пустинята, която заобикаляше монолита по нейно време, се ширеше зелена равнина.

Дебра стоеше по средата на голям кръг, покрит с някаква мека червена тъкан. Висок до кръста парапет заобикаляше кръга и навсякъде около него имаше хора. Един висок строен мъж пристъпи към нея с протегнати ръце.

— Добре дошла, Дебра. Аз съм Рейнор Батсън-Волкърс и те приветствам в нашето време. — Той посочи плъзгача, паркиран край кръга. — Родителите ми те очакват с нетърпение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.